

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Arslan Sayman

Kirazlı Köşk'ün Çocukları

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Arslan Sayman

1965 yılında İzmir’de doğdu. Ege Üniversitesi Psikoloji Bölümü’nden mezun oldu. Büyümediğini düşünüyor. Zaten içindeki çocuk da uslu durmuyor, ‘anlatacağın masallar bitmiş olamaz’ diyerek sürekli onu uyarıyor... O da çocuklar için yazıp duruyor. İzmir’de yaşayan Arslan Sayman’ın İlgin Su adında kocaman bir kızı var.

Daha önce yayımlanmış kitapları;

Kırmızı Kuş (OM, 2003 – Büyülü Fener, 2005 – YKY, 2014)

Yıldız Cini (OM, 2003 – Büyülü Fener, 2005)

Sarımsak Kasabası (Büyülü Fener, 2005)

Şarkı Söyleyen Berber (Büyülü Fener, 2006 – YKY, 2014)

Limon Ağacının Şarkısı (RedHouse-Kidz, 2008)

Mevsimlere Güzelleme (Sara Şahinkanat ile birlikte – YKY, 2012)

Balaban ile Şakrak (YKY, 2012)

Karganın Rengi (TUDEM, 2009)

Engin Mavi (TUDEM, 2010 – YKY, 2013)

Hezarfenin İzinde... Gökyüzünde (YKY, 2011)

Bruni’nin Avlusı (YKY, 2012)

Barba ile Rabarba (YKY, 2012)

Piraye’nin Bir Günü (YKY, 2013)

Ne Çok Soru Soruyorsun! (Kırmızı Kedi, 2013)

Günlüğümü Kimselere Okutmam (Kırmızı Kedi, 2014)

COCUK

Kırmızı Kedi Yayınevi: 406
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 78

Kirazlı Köşk'ün Çocukları
Arslan Sayman

© Arslan Sayman, 2014
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Sema Diker
Kapak Tasarımı: Deniz Üçbaşaran
Kapak Uygulama ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ocak 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-24-5
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap ve Kırmızı Kedi - ÇOCUK
twitter.com/krmzkdikitap / kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Arslan Sayman

Kirazlı Köşk'ün Çocukları

ÇOCUK

*Deniz'e... Ilgın Su'ya...
Kahramanım Şermin'i benden çok seven,
koruyup kollayan sevgili dostlarım
Elif Özkan ve Nalan Özübek'e.*

**Kitabımın ilk taslağını okuyan,
eleştirileriyle beni yönlendiren komşum ve
genç okurum Defne Demirdelen'e
teşekkürlerimle.**

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM

Köşkten Önceki Hayat	13
Telgrafla Gelen Kötü Haber	16
Torunlar Buluşuyor	21
Necip Paşa'nın Vasiyeti	25
Şermin'i Şaşırtan Gelişmeler	29
Nergisli Ev'den Ayrılmak Ne Zormuş!	31
İstanbul...	34
Nergisli Ev Kime Kalacak?	38

2. BÖLÜM

Köşkte...	47
Bu Ragıp da Nereden Çıktı?	54
Muhibbe'nin Kırgınlığı	64
Bahçede	70
Komodor'a Kulübe	74
Atölyenin Gizemi	79
Şermin'in Merakını Gölgeleyen Haberler	83
Muhibbe'nin Dili Çözülüyor!	90
Şermin Nerede?	94
Anahtar Kimde?	99
Doktor Cenani Bey	102

3. BÖLÜM

Laboratuvardaki İlk Gece	111
Laboratuvardaki İkinci Gece	121
Necip Paşa'nın Hatıra Defteri	132
Köşkteki Hayalet	142
Ragıp Hayaletleri Görüyor	150
Sonunda Her Şey Ortaya Çıkıyor	157
Cenani Bey'le Laboratuvarda	163

Kitabın Kahramanları

Deli Necip Paşa (1815-1914): Kirazlı Köşk'ü yaptıran kişi, Şermin'in büyük dedesi.

Firuze Hanım (1830-1863): Deli Necip Paşa'nın karısı.

Nahit Hanım (1862-1889): Deli Necip Paşa ile Firuze Hanım'ın kızı.

Mithat Bey (1845-1895): Nahit Hanım'ın eşi; Haluk (1875-), (Namık 1878-) ve Tevfik'in (1886-) babaları.

Şermin (1901-): Haluk Bey ile eşi Bedriye Hanım'ın kızları.

Ragıp (1908-): Namık Bey ile eşi Ayten Hanım'ın oğulları, Şermin'in kuzeni.

Sarılop: Necip Paşa'nın son uşağı, adını kendisi de bilmiyor. Saçları, kaşları, kirpikleri sarıdır, o nedenle Sarılop diye anılır.

İzzet Efendi: Necip Paşa'nın en eski yardımcısı, köşkün alt katında, daha önce kiler olarak kullanılan, daha sonra odaya dönüşmüş yerde kızı Muhibbe ile yaşıyor.

Muhibbe (1898-): İzzet Efendi'nin kızı.

Cenani Bey: Ailenin doktoru. Şermin, Ragıp ve Muhibbe hastalandığında onları Cenani Bey tedavi eder.

1. BÖLÜM

Köşkten Önceki Hayat

İzmir Karşıyaka'da Şermin'in doğduğu ev, büyük dedesi Necip Paşa'nın eviydi.

Annesiyle babası evlendiklerinde İzmir'in başka bir semtinde gösterişsiz, küçük bir ev kiralayıp oraya yerleşmişlerdi. İlk üç yıl o evde hayatlarını geçirmişler, babasıyla Necip Paşa arasındaki küslük son bulunca, büyük dedesinin ısrarıyla bu eve geçmişlerdi.

Alsancak'taki evden sonra burası Şermin'in annesine saray yavrusu gibi gelmişti. Sadece bu nedenle bile Necip Paşa'yı minnetle anar, adı deliye çıkmış huysuz ihtiyarı severdi. Üstelik ev onlara uğurlu gelmişti.

Taşındıklarının üçüncü ayında Bedriye Hanım eşine müjdeli haberi vermişti. Hamileydi...

Haberi İstanbul'a duyurduklarında Necip Paşa doğacak çocuğun odasının eşyalarını hazırlatmış, bebek beşiğiniyse kendi elleriyle yapıp İzmir'e göndermişti.

Aylar sonra Şermin doğduğunda hemen büyük dedesinin gönderdiği beşiğe yatırılmış ve o beşikten başka yerde uyuyamayan bir bebek olmuştu.

Şimdi 13 yaşında olan Şermin, arkasında gözlerden uzak gizli bir bahçesi, önünde minik verandası olan bu evi çok severdi. Burası için annesi başka bir isim bulmuştu ama Şermin, bahçedeki çiçeklerden dolayı buraya “Nergisli Ev” adını takınca hepsi bu adı benimsemişti.

Beş basamaklı bir merdivenle çıkılan evin girişi onun oyun alanıydı. Arkadaşlarıyla burada toplaşır evcilik, kondu-uçtu, kendi icadı olan ve mahalleli çocuklara öğrettiği Sapa Kubara oyununu oynarlardı.

Evin, önü demir işlemeli arkası camlı kapısı ne kadar da sağlamdı. Ağır ağır ve gıcırtyla açılıp kapanırdı. Şermin’e göre bu iyi bir şeydi. Güvenli, korunaklı bir evin kapısı böyle olmalıydı.

Kapının tokmağında bir kadın başı figürü vardı. Şermin lüle lüle saçları olan kadını annesine benzetirdi. Eve geldiğinde tokmağı avcuna alır, neredeyse okşar ve kapıyı sonra çalardı. Annesine duyduğu sevgi nedeniyle bu lüle saçlı kadını da severdi. Kapının yanında alt raflarına ayakkabıların konulduğu, üst tarafına paltoların, atkıların, şapkaların asıldığı aynalı dolabın olduğu yere girilirdi.

Şermin annesinin tüm karşı çıkmalarına rağmen sokaktan topladığı hayvanları o ara girişte besler, büyütür sonra yeniden sokağa salardı. Annesi hayvanları severdi ama evin içinde hayvan olmasını asla istemezdi.

Nergisli Ev’de Şermin’in en sevdiği yer arkada-ki gizli bahçeydi. Babasının iki ulu kavak ağacının arasına kurduğu hamağa bayılırdı. Saatlerce orada kalır, hamakta sallanır, hayaller kurar, gelecekle ilgili düşlere daldardı. Annesiyle birlikte bahçeye diktiği fidanlarla, çiçeklerle ilgilenir, onlarla konuşurdu.

Bahçenin ortasına kurulu masanın altına girer orada kendine ait bir dünya kurardı. Yaz akşamları ailesiyle birlikte o masanın etrafında toplanmayı çok severdi. Ara sıra babasına takılır “Benim bir kardeşim mi olacak, masadaki dördüncü sandalye onun için mi var?” der annesini utandırır ama gülümsetirdi.

Annesi, babası ve kendisi için, sadece üçü için yaratılmış bir cennetti burası. Her şeyiyle bu ev, büyük dedesi Necip Paşa’nın onlara verdiği bir armağandı, bırakıp gitmeyi asla istemeyeceği, ailesinin mutluluğunu daima canlı tutan bir yuvaydı burası.

Fakat günün birinde buradan ayrılacağını, ayrılmak zorunda kalacağını henüz bilmiyordu.

Telgrafla Gelen Kötü Haber

Kapı çalındığında Bedriye Hanım mutfakta telaş içindeydi... Akşam yemeğini sevgili eşi ve kızı için şölene dönüştürme telaşındaydı. İşine öyle dalmıştı ki, kapıyı zar zor duymuştu. Kulak kabarttı, kapının çalındığından emin olunca mutfaktan “Geliyoruum!” diye seslendi. Fakat kapıya öyle sert vuruluyordu ki sesi duyulmadı. İçinden “*Böyle alacaklı gibi çalan da kim?*” diye geçirdi.

Aslında Şermin’in kapı çalışına da benziyordu. Çok acıkmış ya da tuvaleti gelip sıkışmışsa böyle çaldı kapıyı Şermin.

Bedriye Hanım, “*İyi ama bu saatte okulda olması lazım bu kızın. Ne oldu acaba?*” diye düşündü. Kapıyı açınca karşısında postacıyı gördü ve şaşkınlıkla; “Buyurun?” dedi.

“Size bir telgraf var,” diyen postacı, kapıdaki kadının yüzüne bile bakmadan elindeki uzattı, Bedriye Hanım postacının uzattığı kâğıdı imzalayıp geri verdi. Telgrafı açıp okuyunca yüzü kötü haber alan her insanın alacağı hali aldı... Çenesi titredi, yanakları kasıldı, gözleri doldu.

“Sevgili abim (stop)... Dedemiz ağır hasta (stop)...
Hemen gelmen gerekiyor (stop)...”

Telgrafta yazan buydu. Buz gibi sekiz sözcük...

Bedriye Hanım, Necip Paşa’yı çok sever sayardı. Paşa çok yaşlıydı, son zamanlarda sağlığıyla ilgili iyi haberler almıyorlardı ama bu telgraf durumun daha ciddi olduğunu gösteriyordu.

Boş gözlerle sokağa baktı. Karşısında kocası varmış, telgrafı ona okurmuş gibi mırıldandı.

“Sevgili abim (stop)... Dedemiz ağır hasta (stop)...
Hemen gelmen gerekiyor (stop)...”

Kapının önünde öylece kalakaldı. Ne yapacağını şaşırmış, kafası karışmıştı. Haberin bir an önce eşine iletilmesi gerektiğini düşündü. Sonrasında yaptıkları düşünülmeden, içgüdüyle yapılmış şeylerdi. Mutfağa gitti, ocaktaki yemeğin altını kapattı. Saate baktı, Şermin’in gelmesine daha çok vardı.

Paltosunu üzerine geçirdi, eşarbını başına öylesine taktı ve evden koşar adımlarla çıktı. Kafasının içindeki uğultuyu bir türlü bastıramıyordu. Sokağın köşesine geldiğinde ayağındaki ev terliğini fark etti, dönüp eve şöyle bir baktı. Aklından “*Dönüp ayakka-bılarımı giysem mi?*” diye geçirdi ama umursamadan yoluna devam etti. Kocasının işyerine vardığında kan ter içinde kalmıştı.

Daha önce çalıştığı yere hiç gelmemiş olan karısını karşısında gören Haluk Bey olağanüstü bir şey olduğunu hissederek yerinden fırladı, “Ne oldu Bedriye, neden buradasın?” diye sordu.

Bedriye Hanım, koltuğa çökerken elindeki kâğıdı kocasına uzattı.

Haluk Bey kâğıtta yazılanları okudu, bu haberi beklermiş gibi bir hali vardı. Eşine döndü sakince “Ben müdüre çıkıyorum. Hemen gelirim,” dedi ve Bedriye Hanım’ı orada bırakıp gitti.

Döndüğünde sakinliği gitmiş, yerini acelesi olan birinin telaşı almıştı. “Hadi Bedriye, hemen eve gidelim! Ben bu gece yola çıkacağımı söyleyip izin aldım. Hemen İstanbul’a gideceğim,” dedi.

Şermin okuldan döndüğünde kapıdaki valizi gördü, “Neler oluyor?” diye geçirdi içinden. Evdeki sessizliğe de anlam veremedi. “Baba merhaba, nasılsın?” diye sormasına rağmen babası Şermin’i duymamış, salondaki koltukta put gibi oturmaya devam etmişti.

Mutfağa, annesinin yanına gitti, “Anne ne oldu? Babamın nesi var?” diye sordu. Yanıt alamadı...

Endişeyle ve bu kez sesini yükselterek yeniden “Anne ne oldu?” dediğinde gözyaşlarına hâkim olmayan Bedriye Hanım, Şermin’e sarılarak ağlamaya başladı. Annesinin hıçkırıklarının arasında “Necip Paşa... Çok hastaymış... Ölecek belki...” dediğini duydu.

Annesinin söyledikleri Şermin'i yıllar öncesine götürdü. Necip Paşa'yı sadece bir kere, küçücük bir çocukken görmüştü. Burgaz Adası'ndaki yazlıkta karşılaştığı büyük dedesine Şermin hemen ısınmıştı. Akşamları gittikleri deniz kenarındaki kahvede kucagina oturtup onunla oynayan yaşlı adamı sevmişti. O günlerden aklında kaldığı kadarıyla, gümüşü renkli uzun saçları ve sakalı olan, yaşlılığına rağmen gözlerinin içi ışıltıyla gülen büyük dedesi demek ki çok hastaydı... Belki de ölecekti.

Gelen haberle Nergisli Ev sessizliğe bürünmüştü. Şermin salondaki koltuğa oturdu, meraklı gözlerle babasını izlemeye başladı. Göz göze gelseler, babası bir an için Şermin'e baksa *"Babacığım ne olur kendini bu kadar üzme,"* diyecek, belki babasının üzüntüsünü azıcık hafifletecekti.

Haluk Bey başını ellerinin arasına almış, dirsekleri dizlerine dayalı, koltukta iki büklüm oturuyordu. Sanki o anda Nergisli Ev'den çok uzakta, bambaşka bir yerdeydi.

Babasını ilk kez böyle görüyordu. Yüzü her zaman gülen, evin içindeki sıkıntılı havaya asla dayanamayıp *"Yapmayın yahu! Hani bu evin güler yüzlü insanları,"* diyerek hepsini güldüren babası gitmiş, onun yerine hüznü, dokunsan ağlayacak biri gelmişti.

Haluk Bey kafasını kaldırdı, bir şey arıyormuş gibi çevresine bakındı, Şermin'i fark edince yanına

çağırdı. Şermin hızla babasının yanına gitti. Haluk Bey, kızının saçlarını okşadı ve "Büyük deden çok hastaymış. Benim hemen İstanbul'a gitmem gerekiyor. Annen ve sen bir süre yalnız kalacaksınız. Anneni üzme sakın, yaramazlık zamanı değil," diye içini çekerek konuştuğunda Şermin alındı ama üzerinde durmayarak "Tamam anladım babacığım..." dedi.

Torunlar Buluşuyor

Haluk Bey İstanbul'a vardığında Necip Paşa vefat etmişti. Torunlarıysa hiç beklemedikleri bir manzara ile karşılaşmışlardı. Vefat haberini duyan herkes köşke doluşmuştu. Kirazlı Köşk daha önce böyle bir kalabalık görmemişti.

Ön bahçe insan kaynıyordu. Öyle kalabalıktı ki Haluk ve Namık beyler şaşkınlık içinde kalmışlardı. Paşanın son yıllarında yanında olan, güvenini kazandığı için tüm işlerini yapan uşağı İzzet Efendi bir ara yanlarına gelip "Beyim daha gelen olursa arkadaki bahçeyi de açayım mı?" diye sormuştu.

İki kardeşin şaşkınlığı büyüktü. Son yıllarında iyice sert, huysuz biri haline gelen, adı deliye çıktı-ğı için seveninin olmayacağını düşündükleri dedelerinin cenazesine bu kadar insanın gelmesine inanmıyorlardı. Onlara kalsa belki on belki yirmi kişi gelirdi.

Kardeşi, "Dedemin seveni çokmuş abi, baksana," dediğinde Haluk Bey kendini tutamayıp acı acı gülümsemişti.

Son yıllarında eve kapanan, geleni asla kabul etmeyen, davet edene gitmeyen, *Haberler Gazetesi*'nde

yazdığı sert, aykırı yazılarla padişahı da kızdıran bir adamdı. Bu nedenle insanların arkadaşlık etmekten çekindiği, eski dostlarının bile gitgide uzaklaştığı Necip Paşa'nın köşkünün bahçesinde iğne atılsa yere düşmeyecekti.

Sadrazam Hırtıl Atıf Paşa da gelenler arasındaydı ve bir ara Haluk Bey'e yanaşıp "Cenaze namazı hangi camide kılınacak? Nereye defnedileceğini de öğrenemedik, bir yardımım dokunursa çekinmeden söyleyin," demişti.

Sadrazamın dedelerinin nereye defnedileceğini öğrenememesi şaşırtıcı değildi. Çünkü bir cenaze töreni olmayacaktı. Paşanın vefat haberini aldıklarında tüm aile yıkılmıştı, herkesin ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü ama dedelerinin vasiyetini öğrendiklerinde sinirden gülmeye başlamışlardı. Yapacakları bir şey yoktu...

Dedelerine duydukları sevgi ve saygı nedeniyle vasiyeti yerine getireceklerdi.

Haluk Bey kardeşinin kulağına doğru fısıltıyla, "Namık... Kimse bilmiyor değil mi?" dediğinde Namık'ın yüzü değişti.

"Abi, ne yapacağımızı kimseye söylemek mümkün mü? Herkes ne der? Bizi taş a tutarlar."

"Herkesin ne diyeceğinden çok, bunun nasıl gerçekleşeceği önemli. Ah, dede ah!" diye sızlandı Haluk Bey, ardından "Namık, peki dedemin naaşını hastaneye kim götürecekt?" diye sordu. "İzzet

Efendi ‘Ben yapamam, ne olur benden istemeyin bunu,’ dedi. Sarılıp zaten baştan bu işe karşı.”

“Ben götürüp teslim edeceğim. Cenani Bey de hastanede olacak, ayarlandı her şey.”

Haluk Bey’i yine gülme tuttu, “Buradaki herkes mezarlığa gitmek için bekliyor. Sen çık istersen durumu anlat,” dedi.

Namık bu kadarına dayanamadı, elleriyle yüzünü gizledi, gülmeye başladı.

“Abi şakacılığın üstünde yine!” diyebildi.

Haluk Bey, “Hayır! Ciddiyim, ne şakası. Gerçekten buradaki insanlara bir şey söylememiz gerekmez mi?” diye sordu ama yanıt almayı beklemeden gözü, bahçe kapısından giren birine takıldı...

Kalabalığı yarararak ilerleyen kişiyi tanır gibiydi ama kim olduğunu çıkaramadı. Kalabalığı yarararak kendilerine doğru ilerleyen adam, üzerindeki giysiler ve görünüşü yüzünden herkesin ilgisini çekmişti.

Başında oldukça geniş kenarlı hasır bir şapka, boynunda uzun, dizlerine değen mosmor bir fular, ayak bileklerine kadar inen turuncu bir palto, paçaları yerleri süpüren turkuvaz bir pantolon ve ayağındaki çarıkla bahçeye giren kişi, küçük kardeşleri Tefik’ten başkası değildi.

Namık bu tablo karşısında dayanamadı ve “Al işte abi! Çifte sürpriz dedikleri bu olsa gerek!” dedi. Haluk Bey artık kendini tutamaz haldeydi, kahkahalara dönüşebilecek olan gülmesini engellemeye,

gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silmeye çabalıyordu.

Köşkün merdivenlerinin önüne kadar gelen Tefvik eğilerek abilerini selamladı, “Başımız sağ olsun,” dedi ve kalabalığın arasına karıştı.

Sadrazam bu garip adama uzaktan bakarak Doktor Cenani Bey’in yanına gitmiş, “Bu da kim?” diye sormuş, Cenani Bey dayanamamış, gülerek “Paşa’nın Fransa’dan tanıdığı bir sanatçı” demiş.

Necip Paşa'nın Vasiyeti

Necip Paşa'nın vefatı üzerine köşke başsağlığı dilemeye gelen ve kendilerince son görevlerini yerine getiren kalabalık, oradan akıllarında bir sürü soru işaretiyle ayrılmışlardı. Hayatlarında böyle bir cenaze töreni ne görmüş ne duymuşlardı.

İzzet Bey yanında kızı Muhibbe'yle gidenleri yolcu etmişti. Onun da kafası çok karışık. Haluk Bey'e, "Paşa'yı çok sever sayarım ama vasiyetine anlam vermekte zorlandım, öğrendiğimde kulaklarımın inanmadım. Muhibbe neler olduğunu sorduğunda 'Ben de anlamadım ki sana anlatayım kızım,' dedim," diye dert yanmıştı.

Herkes gittikten sonra üç torun köşkün büyük salonunda bir araya geldiler. İki yıldır sadece mektuplaştıkları, Fransa'dan apar topar cenazeye yetişen Tefvik'le özlem giderdiler. Dedelerinin cenazesine bu kıyafetlerle gelmesini yadırgamışlardı ama Tefvik'in çocukluğunu, ilkgençlik yıllarını ve kişiliğini bildiklerinden ne geçmişte ne de günümüzde onu yargılayıp dışlamışlardı.

O, küçük kardeşleriydi. Dünyaya farklı bir bakışı, hayatı kendince algılayıp yorumlayışı vardı. Azıcık

garıptı, anlaşılmazdı ama bir karıncayı dahi bile isteye incitmeyecek, kimseye bir zararı dokunmayacak duygusallıktaydı, iyi biriydi. Her şeyin ötesinde o bir sanatçıydı.

Dedesi daha o küçücük bir çocukken; “Bu çocuğa iyi bakın. Hepiniz fenle, sosyal ilimlerle, devlet işleriyle ilgilenebilirsiniz ve başarılı da olursunuz. Amma! Bu çocuk ömrünü sanat denilen engin güzelliğe adayacak ve bu işi de başaracak. İnsanlığa böyle özellikleri olan evlatlar da lazım,” diyerek Tefvik’i neredeyse kutsamıştı.

Namık ve Tefvik aralarında konuşurlarken, Haluk Bey vasiyetin zarfını özenle açtı ve, “Beyler, geldik şimdi en önemli konuya, dedemiz ‘Deli’ Necip Paşa’nın vasiyetine. Hazır mısınız? Okuyorum. Kendisi uzun uzun yazmış...” diyerek ikisini de susturdu.

Tam okumaya başlayacaktı ki, Tefvik’e dönüp “Allah aşkına şu üstünü değiştir... Gülesim geliyor,” dedi.

“Niyeymiş o! Ben böyle giyiniyorum, benim tarzım bu,” diye yanıt verdi.

Haluk Bey, “Tamam tamam, inatçı seni!” dedi ardından vasiyeti okumaya başladı;

“Canımdan kıymetli torunlarım; siz vasiyetimi okuyorsanız ben artık yokum demektir. Bu satırları yazarken uzun bir ömrün tüm nimetlerini, güzelliklerini yaşamış

bir adamın huzuru var içimde. 98 yaşımdayım, daha ne kadar yaşayacağım bilinmez..."

Haluk Bey sustu, gözlerinden birer damla yaş süzülüp, yanaklarına aktı.

"Bugün, bu vasiyeti yazarken yaşıyorum ya, ona şükür. Aklım yerinde, zihnim açık, elim kalem tutarken vasiyemi yazmak istedim. Doktorum Cenani Bey bu mektubu size ulaştıracak. Vasiyetimle ilgili bazı konuları kendisine danışıp öyle karar verdim. Yapmak istediklerim konusunda beni onayladı. Cenani'yi siz de seversiniz, çocukluğunuzda size az bakmadı. Onu dinleyeceğinizi ve vasiyetimde yazanları yerine getireceğinizi ümit ediyorum.

Bir cenaze törenim olmasın isterdim ama bu galiba mümkün değil. Olsun, eğer varsa sevdiklerimin beni gönüllülerinden geçtiği gibi uğurlamasına itirazım yok. Ancak artık işime yaramayacak bedenimin ne yapılacağına ben karar vermek ve bilimin hizmetine sunmak istiyorum. Cansız bedenim, tıp eğitimi alan gençlerimize verilecek eğitimde kullanılacak. Cenani ile konuştuk, her şeyi o halledecek. Bu benim için son derece önemli bir konu, sizden ricam isteğime itiraz etmemeniz ve yerine getirmeniz.

Köşkü üçünüze bırakıyorum. Burada güzel günler geçirmenizi, kardeşçe yaşamanızı isterim. Satmanızı, anılarla yüklü bu yuvayı elden çıkarmanızı kesinlikle istemem.

Köşke yerleşmezseniz, buraya elinizi dahi sürmenizi istemiyorum. Birakın öylece kalsın, kendince ömrünü sürsün, vakti gelince de yıkılıp gitsin. İzmir'deki ev, Haluk ve ailesinindir. Nasıl kullanmak isterse öyle kullansın... Benim için her biri servet değerinde olan köşkteki tablolarımı, özellikle Osman Hamdi Bey'in 'Mihrap' tablosunu Tevfik'e bırakıyorum. Eserlere ihtiyacı olan ilgiyi o gösterecektir. Bunların dışında tüm malım, mülküm, sizindir.

Köşkün her işini yıllardır İzzet Efendi ve Sarılop yapıyor, işlerine devam etsinler. Burası onların ekmek kapısı. Muhibbe'ye de gözünüz gibi bakmanızı, iyi bir eğitim görmesi için onu desteklemenizi istiyorum. Onu kendi çocuklarınızdan ayrı tutmayın, son yıllarda benim kahrımı o küçücük çocuk da çekti.

Köşkün bahçesindeki atölyeme ise kesinlikle dokunmanızı istemiyorum. Cenani orasıyla ilgilenecek ve gerekli görürse bedenim gibi atölyemi de bilimin hizmetine sunmak için değerlendirecek.

Sizi çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum. Belki bunu daha sık söylemem, söylemekle kalmayıp göstermem gerekiyordu.

Sağlıcakla kalın sevgili torunlarım..."

Şermin'i Şaşırtan Gelişmeler

Doktor Cenani Bey'in yardımıyla dedesinin vasiyetini yerine getiren Haluk Bey, İzmir'e telgraf çekip karısıyla kızını gelişmelerden haberdar etmişti.

"Dedem vefat etti (stop)... Birkaç güne döneceğim (stop)... Size haberlerim var (stop)..."

Annesi gelen telgrafa boş gözlerle baktı. Şermin sabırsızlıkla okumasını bekliyordu, dayanamadı annesinin elinden kâğıdı çekip aldı, okudu, kendi sesini duymaz gibiydi ve ağlamaya başladı.

Kızının bu halini gören Bedriye Hanım kendine geldi, Şermin'e sarıldı anne kız ağlamaya başladılar. İkisi de acı içinde, gözyaşlarına hâkim olamadan uzun süre öylece kaldılar.

Şermin o anı, göğsüne vurulan şiddetli bir tekme gibi hatırlıyor. Bir de "Şimdi ne olacak anne?" diye sorduğunda annesinin "Ne olsun Şermin, daha ne olsun?" dediğini.

Bu sorunun cevabını günler sonra Haluk Bey eve döndüğünde alacaklarını ve o andan sonra hayatlarının değişeceğini henüz bilmiyorlardı.

“Babama biz de bir telgraf çekelim. Bizi merak etmiştir. Ne dersin anneciğim?”

“Haklısın, hemen yazıp gönderelim. İyi ama ne yazacağız?”

“Başımız sağ olsun (stop)... Biz iyiyiz (stop)... Seni bekliyoruz (stop)... Allah rahmet eylesin (stop)...”

“Şermin, en son yazdığımızı atalım. Bana garip geldi. Yüz yüze gelince söyleriz,” diyen annesini dinlemedi bile. Kâğıdı buruşturur gibi elinde katladı, cebine koydu, koşarak evden çıktı. Postaneden telgrafı çekip eve döndü. “Şermin yine bildiğini okudun değil mi?” diye soran annesine sarıldı, elini sevecenlikle öptü. “Anneciğim aklından ne geçiyorsa onu söyledin... Silemedim,” dedi.

Babası günler sonra İzmir’e dönüp yaşananları, özellikle Tevfik amcasıyla ilgili olanları anlattığında Şermin orada olmadığına çok üzüldü.

Küçük amcası ona da her zaman farklı gelmişti. Babasına, Namık amcasına ya da çevresindeki diğer büyük insanlara benzemiyordu. Farklı bir tarzı, tavır vardı. Annesinin söylediği gibi “Kimseye kötülüğü dokunmayacak kadar iyi yürekli” biri idi.

Tüm bunların ötesinde Tevfik amcası Şermin’in mektup arkadaşı ve her derdini paylaştığı sırdaşıydı.

Nergisli Ev'den Ayrılmak

Ne Zormuş!

Babası Şermin'in hayatını da altüst edecek haberlerle döndü İstanbul'dan. Büyük dedesinin vasiyetine uyacaklar, İstanbul'a taşınıp Kirazlı Köşk'te yaşayacaklardı.

Şermin, Nergisli Ev'i bırakıp nasıl gidecekti? Bu ev onun için sadece sığındığı bir çatı değil, hayatının bundan sonrasını da geçirmek istediği yerdı. Okulu, arkadaşları, canı istediği zaman kapılarını çalmaktan hiç çekinmediği komşuları, sevdiği insanlar buradaydı.

Sonra sokakta yaşayan hayvanlar ne olacaktı? O giderse onlara kim bakacaktı? Evin arkasındaki gizli cennet, üzerinde sallanırken hayallere daldığı hamak, ailecek buluşup mutluluk içinde vakit geçirdikleri bahçe, kendi elleriyle dikip büyümelerini gözlemlediği fidanlar, özenle baktığı çiçekler...

Buradaki hayatı sadece Nergisli Ev'le sınırlı değildi üstelik. Yaz akşamları yürüşe çıktıkları yalı boyu... İlk kez gittiğinde çekindiği, herkesin ortasında çırıl çıplak kalacağı düşüncesiyle utanıp sıklığı ama sonra gitmekten büyük keyif aldığı Ali Bey Hamamı... Elbette hamamı bir cümbüş yerine

çeviren annesinin arkadaşları... Her elbise provasını eğlenceye dönüştüren, özene bezene diktiklerini “Yakisazak kızıma,” diyerek giydiren terzi Madam Foti... Faytonlar... “Şermin, eğitimini asla yarım bırakmamalısın. Okumalı ve hemcinslerine örnek olmalısın,” diyerek onu yüreklendiren öğretmeni Halide Hanım...

Hepsini, her şeyi bırakıp gidecek miydi?

Bunun gibi onlarca sorunun cevabını bulmaya çalışıyordu ama şimdi, babasının acısı henüz tazeyken itiraz edip onu üzme istemiyordu. Aklından “Birkaç gün geçsin, bu konu yeniden konuşulur nasılsa... O zaman ben de düşüncelerimi babama söylerim,” diye geçirdi.

Annesinin ağzını açmamasını, babasının söylediklerini kolayca kabullenmesini garipsemişti. Burası onların Nergisli Ev’i, yaşamlarının sonuna kadar terk etmeyecekleri yuvaları değil miydi?

Annesinin “Şermin, hayatımda mutluluktan ağladığım iki gün var. Biri Necip Paşa’nın evi bize armağan ettiği gün ve biri de bu evin duvarlarını ‘ingaaa’larıyla çınlattığın gün...” dediğini hatırladı. “Doğduğun gün benim hayatım da değişti, zenginleşti. Baban senin doğumunla daha bir olgunlaştı, birbirimizi daha çok sevdik, evliliğimiz bu çatı altında daha güçlendi,” dememiş miydi?

Buraya “Nergisli Ev” demeye başladığında annesine dönüp “Bu ev bizi tüm kötülüklerden koruyan

yer..." dediğinde annesinin gözleri parıldamış, yüzü aydınlanmış sarılıp onu kucağına almamış mıydı? Şimdi annesi bu haberleri duyduğunda bütün konuşmalarını, Nergisli Ev'le ilgili söylediği şeyleri unutmuş muydu? Annesinin yüzüne bakıyor, onunla göz göze gelmek istiyordu. Bakışları buluşsa kafasından geçenleri annesinin anlayacağını düşündü ama yanıldı. Göz göze geldiklerinde annesi Şermin'e sevgiyle baktı...

"Şermin, bizim için yeni bir hayatın kapıları açılıyor. Sana daha güzel bir gelecek kurmak üzere İstanbul'a gidiyoruz kızım... Ne mutlu bize!" dedi.

Şermin bunları duyduğuna inanamadı, afallamıştı.

Sıkıntılı bir sesle "Ben uyumaya gidiyorum. Bu haberler beni yordu sanırım. Yarın sabah konuşalım mı?" dediğinde annesi ve babası hiç oralı olmamış, "İyi geceler," demekle yetinmişlerdi. Bu tavırları, umursamazlıkları Şermin'i daha da yormuştu.

Odasına gitmeden önce evin salonuna şöyle bir baktı, gözü duvardaki fotoğrafa takıldı ve "İstanbul... Yeni bir hayat... Güzel bir gelecek... Mutluluk..." diyerek sayıkladı. "Peki! Nergisli Ev ne olacak?" diye içinden geçirdi, titredi.

İstanbul...

Salonlarındaki fotoğraf Şermin'de hoş duygular uyandırırdu. Fotoğrafta Necip Paşa ortada bir sandalyede oturuyor, o doğmadan önce vefat eden dedesi ve babaannesi paşanın omuzlarına ellerini koymuş ayakta, babasıyla amcaları da yere çömelmiş duruyorlardı.

Arkalarında kocaman bir bahçe ve benzersiz bir bina vardı. Özellikle fotoğrafın sağ tarafındaki ağaç Şermin'i çok etkilerdi. Küçükülüğünde fotoğrafın yanına gider, parmak uçlarında yükselir ve fotoğrafın detaylarına bakardı. En çok da ağaca bakardı.

Babasına belki yüzlerce kez, "Bu fotoğraf nerede çekildi?" diye sormuştu, babası da her defasında, bıkmadan "Güzel, güneşli bir günde, İstanbul'da... İhlamur Kasrı'nda çekildi," derdi. Bunu duyan Şermin'in yüzünde güller açardı.

İhlamur kelimesi Şermin'in burnuna alışık olduğu, sevdiği bir kokuyu taşır, onu mutlu ederdi. Yan komşuları Şekibe Teyze'nin bahçesinde devasa bir ıhlamur ağacı vardı. İlkbaharda çiçeklerini açtığında ortalığa yayılan kokuyu derin derin içine çeker, bu mayhoş kokuyu annesinin yaptığı kurabiyelerden çıkan kokuya benzetirdi.

Bu isim anıldığında sadece burnuna güzel kokular gelmez, kulağına da hoş bir müzik dolardı. İhlamur Kasrı... İçinden tekrarlar, sonra kısık sesle “İhlamur Kasrı” derdi. Ağzından dökülen bu iki sözcük büyüğü bir şeyler fısıldamış gibi Şermin’i heyecanlandırırdı.

Babası, “Bu isim seni neden bu kadar etkiliyor kızım?” diye sorduğunda; “Bana güzel şeyleri çağırıştırıyor. Kendimi oradaymışım gibi hissediyorum,” diye yanıt verirdi.

Ama İstanbul, salonun duvarında asılı olan bir fotoğraftı sadece, o kadar. Fotoğrafta annesi yoktu. Kendisi de yoktu. Babasıyla amcaları küçük birer çocuktuk. Çok eski bir tarihe aitti. Şermin’in şimdiki hayatıyla ilgisi yoktu.

Ayrıca İstanbul’u hiç bilmiyor, tanımıyor-du. Büyük dedesini ziyarete gittiklerinde Burgaz Adası’nda kalmışlar ama İstanbul’a geçip Arnavutköy’deki köşkü görmemişlerdi bile. Sadece adını biliyordu... Kirazlı Köşk.

Uykuya daldığında kafasındaki sorulara yanıt bulabilmiş değildi. Gecenin bir yarısında kan ter içinde uyandı. Kâbus görmüştü.

Bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurun altında Kirazlı Köşk’ün bahçesinde tek başınaydı. Etrafına bakıyor ama tanıdık bir şey göremiyordu. Sonra köşkün girişini fark etti... Gidip kapıyı

yumrukluyor, bağıırıp çağırıyor ama kimseye sesini duyuramıyordu.

Bir aragözü kapının tokmağına takıldı. İzmir'deki evin kapısındaki gibi bu da bir kadın başıydı ama ürkütücüydü. İri gözleri, kocaman ağzı, dağınık saçlarıyla bir cadıyı andırıyordu. Tokmak elinin altında gittikçe büyüyordu, tutamıyordu artık kadının başını. Sonunda kadın canlanıp Şermin'i altına alıp ezmeye başlıyordu, bir yandan da kulaklarını tırma-layan bir sesle "Niye geldin, kim çağırdı seni?.. Niye geldin kim çağırdı seni?.." diye inliyordu.

Sabah kahvaltıda gördüğü kâbusu annesine anlattığında annesi duraksamış sonra, "Şermin, Arnavutköy'deki köşk de artık bizim evimiz kızım. Orada daha mutlu olacaksın, olacağız. Korkmanı anlıyorum, alıştığın evden, çevreden uzaklaşacak olman seni tedirgin ediyor ama yeni evimizi de se-veceğini biliyorum. Bu rüyayı hayra yoralım olur mu?" demiş ama Şermin'in kaygısını giderememişti.

"Burayı, Nergisli Ev'imizi sevmiyor musun?" de-yince annesinin kaşları çatıldı, yüzünde bu sorudan hiç hoşlanmadığını gösteren bir ifade belirdi.

"Sevmez miyim hiç? Elbette seviyorum ama İstanbul'a taşınmak istememin nedeni sen ve ba-bansın. Baban doğduğu kentte daha iyi koşullarda çalışacak ve sana daha iyi bir gelecek hazırlayabile-ceğiz."

Annesi ne derse desin, İstanbul'a gitmek, orada yaşamak, burayı terk etmek akıl almaz bir şeydi. İçinden geçenleri annesine söylemeyi düşündü, vazgeçti. Belki gerçekten her şey annesinin dediği gibi olacaktı.

Nergisli Ev Kime Kalacak?

Onları İstanbul'da bekleyen hayat belki daha güzel bir hayattı ama Şermin bu fikri kabullenmekte zorlanıyordu. Annesinin evi toplamaya başlamasıyla birlikte ayrılma günlerinin yaklaştığını anladı.

Geceleri yarım yamalak uyuyor, gördüğü kâbusların etkisiyle ter içinde uyanıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu. Evin her köşesini tekrar tekrar geziyor, daha önce hiç görmemişçesine dakikalarca bakıyordu. En küçük bir ayrıntıyı bile unutmak istemediği için neredeyse evin tüm detaylarını aklına kazıyordu.

Taşınmalarından birkaç gün önce bahçedeki hamağa kurulmuş, gökyüzünü seyre dalmıştı. Gözü bir ara rüzgârda sallanan asmaya gitti.

Daha geçen yaz annesiyle birlikte güle oynaya diktikleri asma hızla büyümüş, hamağın asılı olduğu kavak ağacına tırmanmaya başlamıştı. Annesi, "Kavağın gölgesinde kalacak, güneş göremeyecek bu Şermin... Söküp başka bir yere mi dikseydik sen-ce?" diye sorduğunda, "Anne diktik artık. Sökerken zarar veririz. Burada tutunur, büyür, merak etme," demişti.

Birdenbire gözleri doldu. Asma dikildiği yeri benimsemiş, büyüyüp serpilmişti. Hayata tutunmak için kavağı kendisine yardımcı seçmiş, gövdesine sarılıp onunla birlikte gökyüzüne yükselmeye başlamıştı. Asma ve kavak kardeşçe büyüyordu. Arka bahçenin bereketli toprağına kök salıp güçlenmişti.

Şermin, *"Benim köklerim de Nergisli Ev'in toprağında sayılır, ben de burada kök salıp büyüdüm,"* diye düşündü. Kendisi ne asma ne de kavak gibi şanslıydı... Şimdi köklerinden koparılıp başka bir yere dikilecek, belki de yerini sevmeyecek, hayata küsüp çürüyüp gidecekti.

Kendini öyle kaptırmıştı ki, "Şermin... Kızım kalk bak kim geldi!" diye bağırان annesinin sesini duymadı bile.

"Şermin, misafir böyle mi karşılanır? Ayıp ama!"

Bu annesinin sesi değildi... Sesi tanıyordu ama sesin sahibinin şimdi orada olması ona imkânsız geliyordu. Hamakta döndü, sesin geldiği yöne baktı ve karşısında amcası Tevfik'i görünce hamaktan aceleyle kalkmaya çalıştı, yere düştü. Bir yandan da sevinç içinde kahkahalar atıyordu.

"Hah! İyi ki kalktın, şimdi hamağı ben yatacağım," diyen amcası yanına geldi ve Şermin'i yakaladığı gibi kaldırıp kucağına aldı. "Canım yeğenim benim! Canım sakar yeğenim..."

"Sen nereden çıktın, iyi ki geldin, çok özlemiştim," diyerek amcasının yanağına kocaman bir öpücük

kondurdu. Sonra nefes nefese, “Paşa dedemin cenazesinde olanları duydum... Hepsini, bir saniyesini bile atlamadan bana anlatmanı istiyorum!” dedi.

Devam edecekti ama Tevfik parmağını dudaklarına götürdü ve “susss” işareti yaptı. “Yolculukta çok yoruldum. Şimdi seni üstünden atan hamakta azıcık kestireceğim sonra istediğin kadar konuşuruz olur mu?” diye Şermin’i susturdu.

Şermin bozuldu ama, “Pekâlâ, buradasın ya. Bu bana yeter... Şimdilik tabii!” dedi.

Bedriye Hanım, Şermin’e “Hadi gel biz içeri geçelim. Amcan rahatça uyusun,” diye seslendi. Şermin’in dudakları büzüldü, neredeyse ağlayacaktı ama kendini tuttu. Mutfağa geldiklerinde Şermin aksırıp tıksırarak konuşmaya çabaladı. Buna kendisi de şaşıtı ama annesi “Tevfik’in aniden gelişi seni heyecanlandırdı, bir bardak su iç istersen,” dediği anda Şermin “Tevfik burada, benim canım amcam burada... Heyecandan değil mutluluktan ağzım dilim kurudu,” diye yanıt verdi.

Haluk Bey eve geldiğinde Bedriye Hanım kapıda karşıladı kocasını ve “Tevfik saatlerdir uyuyor. Geldiğinde yüzünün beyazlığı beni korkuttu zaten. Bu çocuk hasta mı acaba?” diye sordu. Haluk Bey güldü, “Dün trenden geç saatte inmiş. Gecenin bir saati rahatsız etmek istememiş, gezmiş durmuş. İşyerime uğradığında gözünden uyku akıyordu. Zorla eve gönderdim. Akşama dinlenmiş kalkar,

hep birlikte yemeğe oturur, sohbet ederiz... Bırak uyusun," dedi.

"Ben bırakırım da Şermin'i tutmak iyice güçleşti. Yanına gidip duruyor sonra da 'Ne zaman uyanacak, uyanırsa ya artık!' diye başımın etini yiyor," diyerek söylendi.

Saatler sonra verandaya çıktıklarında Şermin'i hamağın başında buldular. Bu arada Tevfik yavaşça gözlerini açtı, tepesinde bekleyen Şermin'i gördü, gülümsedi ama gözlerini yeniden kapadı.

"Uyandın mı?"

"Hayır, uyanmadım."

"Uyanacak mısın?"

"Hayır uyanmayacağım."

"Uyanmışsın işte."

"Nereden anladın..."

"Bir de bana şımarık dersiniz... Sen benden daha şımarıksın."

Tevfik hamakta doğruldu, Şermin'i kendine çekti, amca kız yuvarlanarak bahçenin çimen zeminine düştüler. Gülüyor, mutlulukla birbirlerine sarılıyorlardı. Annesiyle babası gülümseyerek ikisine bakıyordu.

"İkiniz de şımarıksınız. Hadi yerde debelenmeyi bırakın, açlıktan ölüyoruz. Herkes sofraya," diye bağırdı Bedriye Hanım.

Yemeğe oturduklarında Tevfik'le Şermin hâlâ şakalaşıp gülüşüyorlardı. Paşanın cenazesinde yaşananlar, Cenani Bey'in hastanede olanlarla ilgili

anlattıkları, Sadrazam Hırtıl Atıf Paşa'nın Haluk Bey'i makamına çağırıp zehir zemberek bir konuşma yapması, *Haberler Gazetesi'*nde paşanın vefatıyla ilgili çıkan yorumlar, eleştiriler, dedikodular...

Her şey konuşuldu. Babasının anlattıklarını Tefvik espirileriyle süsleyip hepsini güldürüyordu. Şermin'in gözlerinin içi mutlulukla ışıldıyordu.

Yemeğin sonuna doğru gelecekten, İstanbul'daki hayattan konuşulmaya başladığında annesi Şermin'e dönüp, "Ha! Unutmadan, yarın odanı toparlamaya başlayacağım, yardım etmen lazım," deyiverdi.

Şermin, "Anneeee! Benim odamı en sona bıraksak ya!" dediğinde Tefvik atıldı, "Ne o bu evi bırakmak istemiyor musun?" diye sordu. Şermin'in gözleri doldu, neredeyse ağlayacaktı. Tefvik'in kendisini anladığını, duygularını hissettiğini düşünmüş ama yanılmıştı. O amcasının kendisine destek vermesini, Nergisli Ev'den ayrılmaması için yardımcı olmasını isterdi.

Gözyaşlarını tutamadı, "Benim burayı ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun? Sen de mi buradan kopartılıp atılmamı istiyorsun yoksa?" diyerek söylenmeye başladı.

Tefvik olanlara anlam verememiş gibi soran gözlerle abisine baktı.

Babası, "Şermin buradan taşınmayı da bu evi kimsese bırakmayı da istemiyor: Bu durumda İzmir'de kendine yeni bir ev bakacaksın Tefvik. Nergisli Ev'i

sana bile bırakmayacak galiba Şermin,” dedi ve ardından kahkahayı bastı.

Şermin babasının söylediklerine önce anlam veremedi, yutkundu. Önce annesine, ardından babasına ve sonunda Tevfik’e baktı, kalktı amcasının yanına giderek omuzuna sert bir yumruk attı. “Bana bunu niye söylemedin? Sen çok kötü birisin!” diye bağırdı.

Tevfik’in Fransa’dan ayrılıp İzmir’e yerleşmek isteyeceğini hiç sanmıyordu, demek ki yanılmıştı. Amcasına, “Fransa’daki ev ne olacak? Hani ‘Oralardan dönemem, daha okulumun bitmesine yıllar var’ diye yazıp duruyordun mektuplarında... Ne değişti?” diye sordu.

“Şerminciğim, Fransa’daki evimi kapatmayacağım ki. Hem burada hem orada yaşacağım. Arada İstanbul’a gelip köşkte sizinle kalacağım... Göçmen bir kuş gibi dolaşıp duracağım. Bana da bu yakışır zaten. İstersen bir göç yolculuğumda sen de peşime takılıp gelirsin Fransa’ya... Ha?”

Şermin, “Doğru mu söylüyorsun, gelebilir miyim?” diye bağırdı.

“Bu soruyu bana değil, annenle babana soracaksın. Onlar izin verirlerse neden olmasın?”

“Anneee... Babaaa!”

Haluk Bey kızının gözlerindeki ışıltıyı görünce mutlu oldu. Bedriye Hanım’a dönüp “Ne dersin Bedriye, bu kızı da yabancı diyarlara gönderelim mi?” diye sordu.

“Geri dönecekse, Tefvik gibi yıllarca oralarda kalıp kendini özletmeyecekse tabii. Gitsin, başka memleketler de görsün,” dediğinde Şermin annesinin yanında bitiverdi ve kocaman bir öpücüğü yanağına kondurdu. Sonra gidip hamağa uzandı. Babasıyla amcasının konuşmalarına kulak kabarttı...

Ortalık çok karışık. Namık amcanın Selanik’ten İstanbul’a tayini beklenmedik bir şey değildi ama zamanlaması ilginçti. Padişah bir kuklaya dönmüş, iktidarı ele geçiren İttihat ve Terakki ileri gelenleri, bu kuklayı da koca imparatorluğu da parmaklarında oynatıp duruyorlardı. Avrupa devletleri ‘hasta adam’ olarak adlandırdıkları imparatorluğun dağılıp parçalanmasını bekliyordu. Ortaya saçılacak ganimetten pay kapmak için sıra bekleyen tüm saldırganlar birlik olmuşlardı. Babasına göre büyük bir savaşın çıkması kaçınılmazdı ve bu savaş Osmanlı’nın sonu olacaktı...

Şermin konuşulanlardan bir anlam çıkaramadı... Sadece şunu duyduğunda irkildi...

“Tefvik şimdi tam da bugünlerde İstanbul’a gitmek ne kadar doğru bilmiyorum. Hepimiz için ama öncelikle kızım ve karım için kaygılanıyorum. Elbette eğer ülkemiz işgal edilecekse İzmir de bundan payını alacak ya! İstanbul daha büyük ve iştahı fazlasıyla kabartan bir lokma. Orada yaşanacaklardan kendimizi nasıl koruyacağız, bilmiyorum. Allah sonumuzu hayır etsin!”

2. BÖLÜM

Köşkte...

Kışın sonuna doğru, şubat ayının ortasında bin bir zorluğa katlanarak İstanbul'a gelmişlerdi. Ev eşyalarının çoğunu Nergisli Ev'de bırakmışlardı ama yanlarına aldıklarını taşıtmaları bile sorun olmuştu. Gemiye yüklenenler ancak bir ay sonra gelecekti. Üstlerindeki giysiler ve getirebildikleri dışında eşyaları yoktu. Hava hâlâ çok soğuktu, kar İstanbul'u esir almıştı.

On üç basamaklı, genişçe bir merdivenle çıkılan Kirazlı Köşk'ün giriş kapısı oldukça büyüktü. Kapının iki yanında saksılara dikilmiş küçük ağaçlar vardı. Babası, "Dedem bu ağaçları Mısır'dan getirtmişti. Belli bir boya geldiklerinde büyümeleri duruyormuş. Yıllardır bu boydalar," deyince Şermin "*Daha neler!*" diye düşünmüştü. Kar altındaki bu ağaçlar ilgisini çekmişti ama annesi, "Hadi, soğukta kalmayalım," deyince hareketlenmişlerdi.

Kapıdan girince onları karşılayan, yerlere kadar eğilip iri gövdesinden beklenmeyecek tiz bir sesle "Hoş geldiniz!" diye selam veren genç adam, Sarılop hepsini güldürmüştü. İçerisi de çok sıcak sayılmazdı.

Şermin, “Üşüdüm, sıcak bir oda yok mu bu evde?” diye sordu.

Sarılop, “Kusura bakmayın, sizi hemen büyük salona alayım, buyurun,” diyerek onları yönlendirdi.

Dışarıdan görkemli, zengin, gösterişli görünen ev, içeri girdiklerinde Şermin’de hayal kırıklığı yaratmıştı. Tavandan sarkan avize, girişteki konsol ve ayna, gelen konukların beklemesi için konmuş koltuklar eski püskü ya da çirkin değildi ama köşkü dışarıdan gören birini yadırgatacak kadar sıradandı. Girişteki konsolun bir benzeri Nergisli Ev’de bile vardı.

Dedesinin gösterişi sevmediğini annesinden, süsten püsten uzak durduğunu da babasından duymuştu. Adadaki evi hatırlamaya çalıştı, beceremedi. Oraya gittiğinde küçük sayılırdı ama öyle aman aman bir ev olmadığını da hatırlıyordu. Necip Paşa’nın Kirazlı Köşk’ü yaptırırken masraftan kaçınmadığını ama sıra eşyalara geldiğinde elini sıkı tuttuğunu düşündü.

Salona geçtiklerinde buranın sıcaklığı hoşuna gitmişti. Kocaman bir şöminede iri kütükler vardı, çıtır çıtır yanan odunların yaydığı koku ve ısı Şermin’i kendine getirdi.

Babası, “Azıcık ısınalım, dinlendiğimizde de köşkü gezelim, ne dersiniz?” deyince Şermin atıldı. “Alt katta beş tane kapı gördüm, biz hangisinde kalacağız?” diye sordu. Babası, “Alt katta çalışanların odaları, Sarılop’un, İzzet Efendi ile kızı

Muhibbe'nin odası ve dedemin kütüphanesi var. Biz üst kattaki odalarda kalacağız,” deyince Şermin atılıp “Muhibbe mi? O da kim?” diye sordu.

Haluk Bey, “Muhibbe işte. Tanışacaksın sabırsız olma!” diyerek Şermin'i susturmuş, karısına bakarak “Bedriye, mutfak ve hamam da alt katta,” demişti.

Salondan çıkıp evi gezmeye başladıklarında; Şermin “Hamam nerede?” diye sordu. Babasının gösterdiği kapıya gitti, hızla açıp “Hamaaaam!” diye bağırdı.

Kubbe tavandaki onlarca minik delikten süzülen ışık, her yanı beyaz mermerden yapılmış hamamı aydınlatıyordu. Üç tane kurna vardı ve hamamın tam ortasında beşgen bir mermer yani göbek taşı yükseliyordu. Hamama girdiğinde burnuna çarpan temizlik kokusu da Şermin'i mutlu etmişti.

Şermin büyülenmişçesine hamama baktı, annesine döndü, “Ali Bey Hamamı'ndan sonra burası gözüme pek küçük göründü,” diyerek annesini güldürdü.

Kendi odasının da olduğu ikinci katta, uzunca bir koridorun iki yanına dağılmış altı oda ve banyo ile tuvalet vardı. Annesi kendi odalarının tam karşısındaki odayı Şermin için düşünmüştü, “Bu odayı seveceksin,” dedi.

Şermin'in Nergisli Ev'deki odası da küçük sayılmazdı ama buradaki oda... Eski odasından neredeyse

üç kat daha büyüktü. İki koca pencerenin aydınlattığı odasında bir de balkon vardı. Daha doğrusu Şermin kapısını açanakadar orayı balkon sanmıştı. Açtığında karşılaştığı manzaraysa onu daha mutlu etmişti.

Burası minicik çıkıntısı olan bir balkondur. Demir parmaklıklar ile kapı arasında sadece beş karış vardır. Daha sonra oraya bir minder koyacak ve önünde uzayıp giden bahçeyi, güneşin açısına göre renkleri değişip duran ağaçları, odasının hizasına kadar su fışkırtan fiskiyeli havuzu ve köşkün büyük bahçesini çevreleyen taş duvarları seyredecekti. O nedenle balkona “seyirlik” adını verdi.

Koridorun sonundaki oda Necip Paşa’nın kişisel eşyaları ile doldurulmuş ve kilitlenmişti. Köşke yerleştikten iki hafta sonra annesinin o odaya girdiğini gören Şermin arkasından gitmiş, burnuna dolan rutubet kokusundan rahatsız olmasına, aksırıp tıksırmasına, annesinin “Temiz havaya çık istersen,” demesine aldırmamış, odayı didik didik incelemişti.

Kocaman bir çalışma masası, üstlerinde bembeyaz örtülerin yayıldığı iki koltuk, büyükçe bir sehpa ve üzerinde büyük dedesinin okuduğu ve belki de sadece bu nedenle burada bırakılan kitaplar, ava giden atlıların resmedildiği bir duvar halısı ve Şermin’in gördüğü anda kalp atışlarını hızlandıran bir tablo vardı.

Bir kadınla bir erkek yan yana durmuşlar ve tabloyu yapan ressama gülümseyerek poz vermişlerdi.

Sapsarı saçları beline kadar inen güzel kadın ellerini önünde kavuşturmuştu ve Şermin'e göre yüzünden mutluluk okunuyordu. Erkekse kendinden emin bir ifadeyle kolunu yanındaki kadının beline dolamıştı. Fakat tablonun yapımı uzun sürmüş, sıkılmış olmalıydı ki yüzünde "Daha ne kadar böyle put gibi duracağız?" ifadesi vardı.

Kadınla erkeğin kim olduklarını tahmin etmiş ama yine de "Bu tablodakiler kim?" diye sormuştu. Annesi Şermin'e dönüp "Nahit Hanım ve Mithat Bey... Deden ve babaannen Şermin. Ne güzel bir kadın değil mi? Sen de ona benziyorsun. Dilerim hep güzel kalırsın," demişti.

Şermin'in boğazına bir düğüm takılıp kalmış, sesinin tonunu ayarlayamadan, ağlamaklı bir sesle "Keşke yaşasalardı... Keşke şimdi burada olsalardı..." diyerek annesinin de gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

"Bu tabloyu kim yapmış?" diye sordu ve aldığı yanıt Şermin'i iyice duygusallaştırdı. "Necip Paşa'nın bir arkadaşı, büyük dedenin ısrarıyla yapmış bu tabloyu. Kayınvalidem önce resminin çizilmesini istemiş ama sonra kocasını kıramamış. Aynı ressam yıllar sonra Tevfik'e de ders vermiş. Amcanın sanatçı olacağı o zamandan belliymiş... Neydi adı bak şimdi çıkaramadım... Hah! Arat Hagopyan. Tablonun yapımı haftalar sürmüş."

Amcasına yazacağı ilk mektupta bu tablonun

hikâyesini de soracak, anlatmasını isteyecekti. Resme tekrar baktı, Nahit Hanım'ın yüzündeki ifadeye takıldı. Annesine, "Anne, babaannemi sen tanımadın ama tanısaydın severdin, değil mi?" diye sordu. "Evet, sanırım severdim, babanın anlattığına göre son derece iyi biriymiş. Deden de çok iyi biriydi. Allah için beni de kızı gibi benimsemiş, sevmiştir..."

Odadan çıktıklarında annesi Şermin'i kendine doğru çekti, sarıldı, "Ben çok mutlu bir evlilik yaptım. İçine girdiğim aileyi sevdim, sevildim... Şimdi senin gibi haylaz bir kızım olduğu için de çok mutluyum," diyerek Şermin'i gıdıkladı.

Annesinin elinden kurtulan Şermin kahkahalar atarak odasına koştu, kendini yatağa attı, az sonra odaya gelen annesine, "Bana bir haber verecektin, neymiş o haber?" diye sordu.

"Amcanlar birkaç güne kadar Selanik'ten geliyorlar. Ragıp için senin odanda yer ayarlayacağım. Bir süre orada kalacak," dediğinde Şermin'in yüzü asıldı. Annesine baktı, Bedriye Hanım'ın gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştı. Galiba şunları söylemek istiyordu; "Sorun çıkartma... Lütfen!"

Yemekte ağlamaklı ses tonuyla, kararlarını değiştirirler umuduyla, "Koca köşkte bir sürü oda var. Ragıp niye benim odamda kalacak, anlamadım gitti!" diye şikâyet etti.

Babası Şermin'e baktı, "Yapacak bir şey yok... Kış aylarındayız, hava çok soğuk ve köşkte sadece

salonla senin odan ısıtılıyor, bunun değerini bil istersen. Ragıp da bu nedenle senin odanda kalacak, anladın umarım...” demişti.

Bu Ragıp da Nereden Çıktı?

Ragıplar annesinin söylediği tarihten bir hafta kadar sonra geldiler. Amcasının yüzünden düşen bin parçaydı. Yengesiye ondan da beter görünüyordu.

Köşkteki akşam yemeğinde hepsi bir aradaydı. Neşeli başlayan, güle eğlene devam eden yemek, babasının “Namık, Selanik’te olanlarla ilgili birileriyle görüşecek misin?” sorusuyla yerini önce suskunluğa sonra babasıyla amcası arasında fısıltıyla süren konuşmalara bırakmıştı.

Annesi, “Hadi biz salona geçelim. Bu tatsız konuları dinlemeyelim,” diyerek masadan kalktı, ardından yengesi de ayaklandı ve sofrada Haluk Bey’le Namık Bey’i yalnız bıraktılar.

Salona geçtiklerinde Şermin esneyerek “Ben yatıyorum, herkese iyi geceler,” dedi, sonra Ragıp’a baktı. Bedriye Hanım bunu fark edince “Şermin sen git canım. Ragıp’ı sonra annesi getirir,” dedi. Yarım saat sonra odasının kapısı çalındı, yengesi yavaşça kapıyı açtı, çekinerek içeri baktı. “Ah! Şermin uyudun sandım. Kitap mı okuyorsun? Ragıp da yatacak hemen, seni rahatsız etmez, merak etme!” deyince Şermin utandı. Yengesini rahatlatmak istedi...

“Yenge, Ragıp’ın yeri hazır, yatırın,” dedi. Kadın azıcık rahatladı, Ragıp’ın kulağına bir şeyler fısıldayıp odadan çıktı. Ragıp usulca yatağı girdi, yorganı burnuna kadar çekti.

Şermin’in gözleri de kapandı kapanacaktı... Annesini her zaman güldüren uyuklu suratını, okumaktan yorulduğu kitaptan kaldırdı. Uzunca esnedi. Kaykıldığı koltukta gerindi. Kalkmaya çalıştığı sırada kucağına oturttuğu Muşka yere düşünce kendine geldi. Eğildi, terzi Madam Foti’nin kendi elleriyle yapıp armağan ettiği, çok sevdiği oyuncak bebeğini yerden alıp tekrar koltuğı yerleştirdi, bozulan saçlarını elleriyle tarayıp düzelitti. Muşka’ya iyi geceler öpücüğü vermek için yüzüne yaklaştırdı... Uykusu kaçır gibi oldu... Bez bebeğı yatağı üstüne bıraktı.

Kitap okurken Muşka’yı hep kucağına oturtur, zaman zaman kitaptan bazı bölümleri yüksek sesle bebeğıne de okurdu. Bazen okuduğı kitaptaki kahramanlarla ilgili sorular sorduğı da olurdu. Muşka’yla konuşur, bebeğıni de seslendirerek, kahramanla ilgili kendi düşüncelerini Muşka kulağına fısıldamış gibi yapardı.

Tam kaldığı sayfanın ucunu kıvıracaktı ki, aklına ayraç geldi. Tevfik’in Fransa’dan getirdiğı ayracı özenle yerleştirdi, kitabı sehpanın üzerine bıraktı. Işığı söndürmek için düşmanın yanına gitti ama eli havada kaldı...

Gözü, odasını paylaşmak zorunda kaldığı Ragıp'ın yatağına gitti.

Birdenbire yüzündeki yorgun ifade yerini kurnaz bir gülümsemeye bıraktı.

Ragıpların köşkte yaşamalarına bir şey demeyebilirdi... Necip Paşa'nın vasiyetine göre bu köşk hepsinindi. Kocaman bahçenin içinde istemezse Ragıp'ı görmeyebilirdi. Ama yatak odasını, "Şimdilik, baha-ra kadar, kısa bir süre için yani," deseler bile Ragıp'la paylaşmak istemezdi... Kendisine bencil diyecekler-se de desinlerdi... Anne babasının onu anlaması gerekiyordu.

Aslında bu yeni bir haber değildi. Amcasının tayininin İstanbul'a çıktığını ve yakında Selanik'ten ayrılıp İstanbul'a yerleşeceklerini İzmir'deyken öğrenmişlerdi. Babası, "Terfi ettirildi sözüm ona. Aslında Namık için bu bir gözaltı... Selanik'te yaptıkları bazılarını rahatsız etmiş olmalı. Kötü günler bekliyor hepimizi. Sonları, sonumuz hayırlı olsun," dediğinde şaşırmış, söylediklerinin anlamını kavramamıştı. Bir şeyler sormak istediği anda annesiyle bakışmış, annesinin "sus" işaretini görünce vazgeçmişti.

Ama kafasındaki başka soruları sorabileceğini düşündü. Babasına, "Niye buraya geliyorlar. Başka bir eve gitseler olmaz mı?" dediğinde Haluk Bey'in yüzü asılmış, "Niye öyle söylüyorsun kızım? Burası onların da evi. Koca köşk hepimize yeter. Ayrıca kuzenin de burada olacak, sana arkadaşlık edecek, bir-

likte oyunlar oynayacaksınız, hep beraber kalabalık bir aile olarak yaşayacağız. Böyle bir şeyi sen de istemez misin?" diye sormuştu.

Şermin çocuklaşmış, "Bunun neresi güzel? Ragıp benimle oynayacak yaşta değil. Mızıkçının teki ayrıca. Daha geçen yaz İzmir'e geldiklerinde yaptıklarını unutmadım. Üstelik kalabalık bir evde yaşamayı annem de sevmez, bunu benden niye istiyorsunuz?" diye sızlanmış, babasıyla göz göze gelince bu konuşmanın hemen bitmesi gerektiğini anlamıştı.

İçinden geçenleri söylemek, "olmaz" demek istemişti ama annesinin bu tavrını yakışsız bulacağını düşünüp susmuştu... "İyisi mi ben buna alışayım, sanırım yapacak bir şey yok," diye geçirmişti içinden...

Zaten olan olmuş, Ragıp gelip odasına yerleşmişti. Haberi aldığından beri Ragıp'ı odasından çıkarmak için planlar yapıp durmuştu. Bu ilk gece aklından geçen oyunu oynamanın tam zamanıydı. Başarılı olursa belki de Ragıp odayı hiç sorun çıkarmadan terk ederdi. Onu en zayıf yerinden vuracaktı.

Annesi elbette bu olayı kurcalayacaktı. Tabii boşboğaz Ragıp gidip yengesine her şeyi anlatacaktı. Yapacağı şey babasının da kulağına giderse ortalık karışabilirdi.

Şermin aklından geçenleri yapmaktan vazgeçip omuz silkecekti ki... Ragıp yatağında döndü. "Yatmadın mı hâlâ?" diye sordu.

“Yatıyorum ama ışığı kapatacağım. Ben ışıhta uyuyamam. Karanlıktan korkmazsın değil mi?” diye sordu.

“Yooo! Niye korkayım ki,” diye cevap verdi Ragıp. Şermin’in gülümsemesi iyice arttı. “Kapatıyorum öyleyse. Ona göre!” diyerek perdeleri ardına kadar açık pencerenin kenarındaki yatağa baktı. Oralı değilmiş gibi davranan Ragıp sesini yükseltti ve “Kapatırsan kapat! Ben korkak mıyım?” dedi.

“Bilmem, değilsin herhalde... Peki, gecenin koyu karanlığından da korkmaz mısın?”

Işık kapanınca dışarıdaki ay ışığı da fayda etmeyecek, oda karanlığa gömülecekti. Şermin’in ısrarlı sorularından sıkılmış gibi ofladı Ragıp ve bu kez kendinden emin, “Karanlık karanlıktır... Korkmam!” dedi.

“Bu çocuk beni çıldırtacak. Karanlıktan korktuğunu, hem de çok korktuğunu biliyorum. Ne inatçı!” diye geçirdi içinden. “Ragıp ben tuvalete gidiyorum, tamam mı? Sen de uyumaya çalış,” dedi. “Işığı söndürüyorum. Hadi! İyi geceler...”

Şermin’in aklına bu gelmişti, belki de yalnız kalınca iyice ürker ve anne babasının yanına gitmek ister diye düşünmüştü ama...

Şermin ışığı söndürdüğünde Ragıp çoktan başını yorganın altına sokmuş ve gözlerini sımsıkı yummuştu. Karanlığı eğer kendisi, bile isteye yaratıyorsa sorun değildi ama birinin onu karan-

lıkta bırakmasına dayanamıyordu. Buna karanlıktan korkma deniyorsa da umurunda değildi. Korkuyordu işte.

Şermin odadan çıktı, tuvalete gitmeyecekti. Ragıp'ın korkusunu büyütüp odasından ayrılması için çaba harcıyordu. Koridorda azıcık yürüdü, pencereden süs havuzuna baktı. Rüzgârda salınan ve sallandıkça ilginç görüntüler oluşturan asırlık çınar ağaçlarını seyretti. Gözü, bahçe lambasının aydınlattığı yere takıldı.

Eve geldiklerinde onları karşılayan köpek, lambanın altına kıvrılmış yatıyordu. *"Bu soğukta dışarıda olması ne kötü. Eve köpek sokulmazmış, niyeyse? Bunu söyleyen de annem. Hayvanları sevdiğini düşünürdüm, yanılmışım,"* diye düşündü. Bu düşünce kendisini utandırdı. Köpeğin dışarıda kalmasına üzülmüyordu ama sıcak odasından Ragıp'ı kaçırmak için planlar yapıyordu. İçinden *"Bencil Şermin, BENCİL!"* diye geçirdi, odaya döndü.

Ragıp uyuduysa uyandırmamak için mırıldanarak *"Uyudun mu?"* diye sordu.

Ragıp'tan ses çıkmadı. Şermin, *"Hemen uyumuş zaten. Oyunum da güme gitti..."* diye düşünüyordu ki; Ragıp yorganın altından boğuk bir sesle *"Henüz değil ama çok uykum var. Eğer rahat bırakırsan uyuyacağım,"* dedi. Ardından, yatağa girdiğinden beri kafasında büyüyen soruyu yine yorganın altından sordu: *"Peki, sen karanlıktan korkmuyor musun?"*

Bu Şermin'i sinirlendiren bir soruydu. Daha birkaç gece önce Muhibbe'yle girdiği iddia yüzünden, gecenin kör karanlığında, yağan kara da aldırmadan köşkün bahçesine inmiş, yatak odasının penceresinde bekleyen Muhibbe'ye el sallayıp dil çıkarmıştı.

Yufka yürekli Muhibbe, o soğukta dışarıda durmasını istemediği için pencereden "Hadi çabuk içeri gir!" anlamında el hareketleri yapmış, "Babam haklı! Bu kızın zekâsı fazla gelmiş, büyük dedesi gibi deli!" diye söylenmişti.

Şermin düşüncelere dalmış, Ragıp'ı neredeyse unutmuştu, yorganın altından boğuk bir sesle "Şermin Abla, burada mısın?" diyerek kendini hatırlatmış ve Şermin'i yeniden sinirlendirmişti.

"Abla mı? Nereden ablası oluyorum ki ben onun? Kim sokuyor bunları aklına acaba," diye düşündü. Kızgın bir ses tonuyla, "Buradayım Ragıp ama senin ablan falan değilim!" dedi. Kızgınlığı Ragıp'a değildi aslında. Anne ve babasının emriyle odasını paylaşması onu kızdıırıyordu.

"Ablam değil misin? Niye öyle söylüyorsun ki? Sen benim ablamsın..."

Ragıp'ın üzüntüyle söylenmesi, sesindeki ağlamaklı titreme Şermin'e dokundu. "Ragıp'ı daha fazla üzmeye hakkım yok. Bu onun suçu değil ki," diye düşündü ve yumuşadı.

"Haklısın canım. Ben senin ablan sayılırım. Hadi uyuyalım artık geç oldu. Yarın erkenden kalkıp dok-

tora gideceksiniz. İyi geceler!” dedi. Ragıp’tan ses çıkmadı. Sanki bunları duymak istiyordu. Şermin konuşurken kurulmuş bebek gibi uykuya dalmıştı bile.

Şermin yatağına oturup ayağından pantufları çıkarttı, yatağının yanındaki komodinde duran su bardağının üstünden kolalanmış, sakız gibi beyaz oya işi ince örtüyü kaldırdı, suyu bir dikişte içti. Örtüyü yine bardağın üstüne kapadı. Bunu ilk kez yapıyordu, kendisine de garip gelen davranışını düşündü...

Bardağın üstünde örtü olmasını zaten yadırgar, anlamsız bulurdu. Annesinin, “Şermin öyle yapma kızım. Bir genç kız daha düzenli olmalı... Davranışlarına dikkat et! Başkaları senin hakkında kötü düşünmemeli... Büyüyorsun, toplum içine karışacaksın, herkes ne der? Kız çocuklarına yakışacak şekilde davransana...” demesi sinirine dokunur, annesinin söylediklerinin tam tersini yapar, onu kızdırırdı.

Şimdi tam annesinin istediği gibi davranmıştı. *“Büyüyor muyum acaba? Büyüdükçe anneme mi benziyorum? Anneme benzemem iyi bir şey mi?”* soruları aklından hızla geçti.

Bu sorulara vereceği yanıtı vardı, içinden *“Anneme benzemem mümkün değil çünkü ona benzemek istemiyorum,”* diye geçirdi, gülümsedi.

Son kez Ragıp’a doğru baktı, üstünü açmış çocuğun yanına gitti ve battaniyesini boynuna kadar

çekip fısıltıyla "İyi uykular," dedi ve yatağına döndü. Yatağına girdiğinde ürperdi.

Bahçeden gelen sese kulak kabarttı, bu Komodor'un sesiydi. Sanki, "Hava çok soğuk, beni de içeri alsanıza," diye havlıyordu... Köpeğin bu soğuk havada dışarıda kalmasına yine üzüldü. "Yarın Komodor için bir yuva yapmalıyım. Bu soğukta dışarıda kalmasına gönlüm razı gelmez... Atölyenin yanında gördüğüm tahtalardan ona bir ev yapabilirim. Belki Muhibbe de bana yardım eder," diye düşündü.

Sonra köşke geldikleri ilk gün babasının söylediklerini hatırladı.

"Şermin bu güzelim büyük bahçe artık senin. Dilediğin köşesini keşfet, istediğin gibi oyna, koş, tadını çıkar," demişti. Sonra sesindeki neşe uçmuş yerini kaygılı bir tona bırakmıştı. Eliyle bahçenin bitimindeki tek katlı yapıyı göstererek, "Ha! Oraya gitmen yasak. Kesinlikle yasak... O atölyenin yakınına bile gitmeyeceksin, tamam mı? Bunu aklından çıkarma," demişti. Şermin bu yasağın nedenini anlamamış, biraz da önemsememişti.

İçinden sinirle, "Niyeymiş o?" deyip geçiştirmişti. "Köşkün hiçbir yeri değil de neden sadece orası yasak?"

Bu yasak babasının kara kaplı defterinde yazan yasaklara benziyordu. Haluk Bey'in defterinde kurallar yazılıydı. Babasının neredeyse bütün olaylar için yazılı kuralları bulunurdu. Bu kuralları da ikide bir tekrarlardı. "Hayat kuralsız, öyle gelişigüzel

yaşanmaz,” derdi... Aslında Şermin’in bu defteri hiç görmüşlüğü yoktu ama hatırladığı kadarıyla orada yasaklarla ilgili bir özdeyiş de vardı.

“Yasakları akılsız zorbalar koyar, akıllı insanlar bozar,” değil miydi o?

Şermin, bunu hatırladığında hınzırca güldü. “Eh! Buradaki zorba babam değil biliyorum ama akıllı insan ben oluyorum!” dedi içinden.

Bu düşünce Şermin’i hem rahatlattı hem mutluluk dolu bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına neden oldu... Bu ifade daha yüzünden silinmeden uyuyakaldı.

Muhibbe'nin Kırgınlığı

"O atölyenin yakınına bile gitmeyeceksin, tamam mı?.."

Şermin sabah aklında bu cümleyle kalktı. Orada ne vardı da gitmesi yasaktı? Bunu öğrenmeye can atıyordu. "Kimseyi belli etmeden oraya gitmeli ve orada ne olduğunu öğrenmeliyim... Ama nasıl?" dediği anda aklına Muhibbe geldi. "Tabii ya! Niye düşünemedim ki? Muhibbe'yi sorguya çekmenin zamanı geldi," dedi. Yataktan kalktı, hızla giyinip anesine görünmeden neredeyse uçarak mutfağa indi.

Sofrada babasıyla kahvaltı yapan Muhibbe, Şermin'in geldiğini görünce heyecanlandı. Bu deli dolu kızı sevmiştii. Yıllardır koca köşkte tek başına yaşlı başlı insanların arasında yaşamış, kimselerle arkadaşlık yapamamış, yalnızlığı canına tak edeceği sırada Şermin çıkagelmişti.

Muhibbe yaşça daha büyüktü ama Şermin çabuk serpilip gelişmişti. Muhibbe onun yanında daha çıtkırıldım kalıyordu. Buna rağmen aralarındaki ilişkide baskın olan Şermin değil Muhibbe'ydi, bu da Muhibbe'nin hoşuna gidiyor, genç kızın gururunu okşuyordu. Elbette köşkün sahibinin kızıydı o, kendisi ise köşkün bahçıvanın kızı... Babası, "Bunu aklından

çıkarma," diyerek Muhibbe'yi defalarca uyarmıştı.

Karşılaştıkları ilk gün Şermin'in yaptıkları yüzünden "Galiba köşkte yaşamak iyice sıkıcı olacak," diye geçirmişti içinden. Haluk Bey, Şermin'i elinden tutmuş arka bahçede tavuklarla oyalanan Muhibbe'nin yanına götürmüştü.

"Şermin, bu Muhibbe, tanışın bakalım!" dediğinde, Şermin babasına bakmış sonra koşarak oradan uzaklaşmıştı. Haluk Bey'in bozulduğunu fark eden Muhibbe, "Alışır. Ben konuşurum onunla," demişti. Fakat günler süren koşuşturma sonunda Şermin'i bahçede tek başına yakaladığında yanına gidip, alaycı bir sesle "Sen yabani misin?" diye sorup kızı güldürmüştü.

Şermin; "Yabani sana benzer. Niye yabani olayım, buraya alışmaya çalışıyorum," demişti. Sonra parmağıyla bahçenin ucundaki binayı göstererek "Orada ne var?" diye sormuştu.

Aslında İzzet Efendi bu arkadaşlığı onaylamıyor, "Muhibbe, şunu aklından çıkarma, biz bu köşkte sığıntı sayılırız. Günün birinde 'git' derlerse kafamızı sokacağımız yer yok. Aman kızım sen sen ol, Şermin'le de pek sıkı fıkı olma. Ne olur ne olmaz," diyordu. Ama babası ne kadar uyarırsa uyarsın kızlar yakınlaşmış, birbirlerine ısınmış ve ilişkileri hızla yakın arkadaşlığa dönüşmüştü.

"Merhaba, İzzet Amca nasılsınız, Muhibbe sen nasılsın?"

İzzet Efendi, Şermin'e baktı, "Kızım nefes nefese kalmışsın. Gel otur. Kahvaltı yap," diyerek Şermin'e sandalyeyi gösterdi.

"Yoo! Acelem var. Muhibbe'yle bahçede gezmek istedim. İzin verir misiniz?"

"Olur kızım ama niye acele var? Koca bir gün sizin, otur soluklan," dedi. Şermin istemeyerek oturdu, Muhibbe'ye yan gözle "Hadi, sen de kahvaltını çabuk bitirsene," der gibi baktı. Oralı olmayan Muhibbe'ye için için kızdı. Muhibbe, sinirlendiğinde dudakları büzülüp gamzeleri iyice ortaya çıkan Şermin'e bakıyordu. Bu sevimli haliyle daha da güzelleşen Şermin'e, "Tamam, acele etme," dedi. Babasına dönerek "Hem bahçede gezeriz hem arkadaşları tulumbadan su çekip tavuklara su veririz baba, olur mu?" diye sordu.

İzzet Efendi kafasıyla onayladı "Siz Üsküdar'a gidecektiniz kızım. Sen niye buradasın?" diyerek Şermin'e baktı.

"Benim gitmeme gerek kalmadı," dediğinde gülmeye başladılar.

Üsküdar'a Doktor Cenani Bey'i görmeye gideceklerdi ama Şermin, "Ben iyiyim, şimdi durup dururken neden doktora gideceğim ki?" dediğinde annesi kızına hak vermişti. "Ragıp'ı götürün Haluk, Şermin'in sağlığı yerinde, baksana maşallahı var. Yeğeninse üflesen uçacak."

* * *

Şermin bunu Muhibbe'ye anlatmış, "Ragıp'ı odamdan nasıl göndereceğimi buldum... Üfleyeceğim, olup bitecek," demişti. Şimdi kızları güldüren de buydu.

"Tavuklara su verimiz ha! Yalancı, baban sana bırakır mı o işi," diyerek Muhibbe'yi itekledi. Kızlar kıkırdayarak havuzun yanındaki banka oturdular.

Muhibbe, "Acelen ne? Yine ne var? Kafandan neler geçiyor?" diye arka arkaya sorular sorduğunda Şermin onu dinlemiyordu bile, atölyeye bakıyordu.

"Muhibbe bana köşkü anlatsana, burada hayatın nasıl geçiyor?.." Bu soru karşısında Muhibbe afalladı. Belki de onlarca kez bunları konuşmuşlardı. Hatta Şermin hemen her şey hakkında yüzlerce soru sormuş, hiçbir detayı atlamadan anlatması için Muhibbe'yi sıkıştırıp durmuştu.

Anlatacak ne kalmıştı ki, "Bu kızın kafasında ne var acaba?" diye düşünerek gülümsedi; "Şermin ne soracaksan doğrudan sor, bana oyun oynama!" diye çıkıştı.

"Atölyede ne var?"

"Şermin aklından bile geçirme."

"Mızıkçılık yapma da anlat."

"Yapmıyorum... Şermin bence çok tehlikeli şeylerle uğraşıyorsun."

"Nedenmiş o?"

"Offf Şermin, sen en inatçı keçiden bile daha inatçısın, biliyor musun?"

“Biliyorum ve bu atölyenin sırrını da çözeceğim. Sen yardım etsen de etmesen de! Tamam mı?”

“Öyleyse benim yardımım olmadan çöz. Köşkle ilgili sorduğun her soruya cevap verdim, anlatmadığım bir şey kalmadı.”

“Atölye var ya!”

Şermin, Muhibbe’nin boynuna doladığı koluyla kızı kendine doğru çekti ve zorla kucağına yatırdı. “Şirinlik yaparak ağzımdan laf almaya çalıştığını biliyorum ama atölye konusunda tek kelime edemem çünkü o konuda konuşmam yasak,” dedi.

“Aaaa! Senin korkak olduğunu bilmiyordum,” deyince, Muhibbe Şermin’in kolunu ittirdi, ayağa kalkıp karşısında dikildi ve “Beni zor durumda bırakıyorsun. Tabii, sana bir şey olmaz ama babam sana anlattığımı öğrenirse benim bacaklarımı kırar,” diye bağırdı ve koşarak babasının yanına döndü.

Şermin’in yüzü allak bullak oldu. “*Ne yaptım ki şimdi ben?*” diye düşündü. Muhibbe’nin “Sana bir şey olmaz...” sözüne de içerlemişti. Muhibbe arkadaş değil miydi? Niye kendini ayrı yere koyuyordu?

Babası, “Şermin, Muhibbe senin ablan sayılır, onu ailemizden biri gibi görmeni istiyorum,” dediğinde nasıl da sevinmişti.

İçinden “*Gidip gönlünü alsam mı?*” diye geçirdi ama hemen vazgeçti, iyice artan merakını bir an önce gidermek istiyordu. Kendi kendine, “Şimdi

Muhibbe'yle uğraşacak değilim. Atölyenin sırrını bir an önce çözmeliyim. Önce babam şimdi de Muhibbe... Hepsi atölyede hayalet varmış gibi davranıyor, saçmalık!" diyerek omuz silkti.

Bahçede

Şermin'in atölye dışında köşkün bahçesinde keşfetmediği yer kalmamıştı. Sabah erkenden kalkıp kimse uyanmadan önce bahçeye çıkmak, koca bahçede kendini kaybettirip kimseye yakalanmadan atölyenin yanına gidip, yakından bakmayı planlıyordu.

Ragıp odada değildi, annesi herhalde kahvaltıyı hazırlamakla meşguldü, Sarılop, İzzet Efendi ve Muhibbe temizlik için iki günlüğüne Burgaz Adası'ndaki yazlığa gitmişlerdi. Annesi, Ragıp, Namık amcası ve yengesi dışında karşılaşabileceği kimse yoktu. Aklından *"Kahvaltı hazırlanana kadar gider gelirim, yokluğumu fark etmezler bile, uyuduğumu zannederler,"* diye geçirdi.

Hazırlandı, sessizce odasından çıktı, gıcırdayarak açılan kapıyı kapatmaya cesaret edemedi. Öylece bırakıp koridora çıktı. Merdivenlerden inerken annesinin mutfaktan gelen sesini duydu, nefesini tuttu, kedi adımlarıyla aşağıya indi ve hızla çıkış kapısını açıp kendini bahçeye attı. Köşkün arkasına vardığında nefesini tuttuğunu anladı, soluk aldı, haline güldü.

Kocaman, dikdörtgen camdan bir eve benzeyen

seranın yanından geçip arka bahçedeki minik koruya varması birkaç dakikasını aldı. Ulu çam ağaçların altında birikmiş yapraklar öyle çoktu ki, bastığında ayağı içe göçüyor, neredeyse yaprakların arasında kayboluyordu.

Havadaki nem burnunu gıdıkladı, dayanamadı, gürültüyle hapşırdı. Bir süre put gibi yerinden kıpırdamadı, *"Hapşırığım evden duyulmuş mudur acaba?"* diye düşündü. *"Duyulursa duyulsun, beni burada görürnce de kızacak halleri yok ya! Sabah yürüyüşü yapıyordum derim..."*

Korunun bitiminde yükselen duvarın dibine geldiğinde heyecanı doruktaydı. Atölyeye on, on beş adım kalmıştı. Arkasına baktı, kimse var mı diye kontrol etmesi kendine de komik geldi, kıkırdadı. Döndü, tam adımını atacaktı ki önündeki yükseltiye takılıp kendini yerde buldu. Kalbi deli gibi atmaya başladı, açıkçası korkmuştu.

Ne olduğunu anlayamadan Komodor yanı başında havlamaya, garip sesler çıkarmaya başladı. Şermin'i düşüren Komodor'du. *"Ah! Komodor sen miydin? Ödümü kopardın..."* diyerek kalktı, üstünü başını temizledi ve yanında köpekle atölyenin arka perçeresinin altına gelip soluklandı.

Şimdiye kadar uzaktan gördüğü, yasak nedeniyle yaklaşamadığı atölyenin yanı başındaydı. Yapının çevresinde dolandı, içeri girebileceği bir yer var mı diye bakındı.

Atölyenin kapısına gitti, tokmağını elledi, kilide baktı. Hayatında daha önce böyle büyük bir kilit görmemişti, aklından *"Bu kilidin anahtarı da kocaman- dır herhalde,"* diye geçirdi. Anahtarın kimde olduğunu merak etti.

Bir yandan büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Çünkü atölyenin çok az penceresi vardı, hepsi de ahşap panjurlu ve sıkı sıkı kapalıydı. Parmaklarının üzerinde yükseldi, ahşap panjurun bir yerinde delik olup olmadığını kontrol etti, ne yazık ki minicik bir açıklık bile yoktu.

"Paşa Dedem burayı kale gibi inşa ettirmiş. Kocaman bahçenin içinde niye buraya, köşkün bu kadar uzağına yaptırmış ki atölyesini? Acaba buraya gelip neler yapı- yordu, içeride ne var?" diye düşündü.

Şermin için atölyenin gizemi de, kafasında biri- ken sorular da gittikçe artıyordu. Karşı konulamaz bir merak içindeydi. Babasıyla konuşsa, onu ikna etmeye çalışsa...

Babasını tanıyordu, kararlarını inceden inceye düşünüp kılı kırk yarararak alır, ağzından bir söz çık- mışsa kararı asla değiştirilemezdi. Araya annesini koymayı düşündü, hemen vazgeçti. Annesinin bu konuda kendisini desteklemeyeceğini iyi biliyordu.

Atölyeye girmenin tek bir yolu vardı, anahtarı bulmak. *"Muhibbe'yi de tam zamanında kızdırdım,"* dedi içinden. Beklemeye, ortalık yatışınca yeniden harekete geçmeye karar verdi. Bu arada burnuyla

Şermin'e dokunan Komodor'a baktı...

Atölyeye şimdilik giremeyebilirdi ama yan taraftaki tahtalardan Komodor'a kulübe yapacağım bahanesiyle buraya daha sık gelebilir, zamanla planını gerçekleştirebilirdi. Bir de Muhibbe anahtarın kimde olduğunu söylerse...

Başı önde evin yolunu tuttu, annesiyle mutfak kapısında karşılaştı, "Hava da hâlâ ısınmadı, dışarıda çimenlerin üzerinde çiğ var. Pabuçlarım sıırılsıklam oldu," diye sızlandı.

"Kızım biz de sana sesleniyoruz. Ne zaman çıktın sen dışarı, hadi acele et, kahvaltı sofrası beklemez!" diye söylendi annesi.

Komodor'a Kulübe

Kahvaltı boyunca havanın güzelleştiğinden ama yine de soğukların tamamen bitmediğinden konuşup durdu. Üzüntülü bir sesle başladığı konuşmasını, "Dışarıda olanlar neler yapıyorlar acaba? Hele geceleri, bir çatısı olmayanlar için bu soğuk ne kadar kötü, insanlar belki bir çare buluyor, kendilerine barınacak yerler yapıyorlardır ama ya hayvanlar, onlar ne yapıyorlar acaba? İnsanda acıma duygusu olmalı," diye bitirdi.

Hiç ummadığı destek yengesinden geldi, üstelik tam da istediği gibi bir destektir bu...

"Şermin, çok haklısın. Ben de bütün gece Komodor'un havlamasını dinlemekten uyuyamadım. Bir ara pencereye gidip bakındım, göremedim ama inan içimden aşağıya inip köpeği bahçedeki seraya koymak bile geldi," dedi.

"Komodor'a bir yuva yapsak daha iyi olur. Seraya zarar vermez mi?"

"Haklısın canım benimki öylesine bir düşünceydi işte. Zaten böyle bir şey yapsak, İzzet Efendi de Sarılop da kesin bizi öldürür. Bin bir emekle diktikleri sebzelere zarar gelecek olsa adamlara inme iner," diyerek güldü.

Annesi lafa girdiğinde Şermin önce tedirgin oldu ama annesi konuştuğu önce umutlandı sonra neredeyse sinirinden çatlayacaktı...

"Vallahi, köşke geldiğimizden beri benim da aklım köpekte. Haluk'a da söyledim, bir çaresine bakalım şu işin diye. Sarılop'a söyleyelim, bir kulübe yapıversin," diye konuşunca Şermin kıpkırmızı oldu. Az daha planı suya düşüyordu...

Şermin annesinin sözünü kesti, "Ben ne güne duruyorum, yaparım!" dediğinde annesi "Bu erkek işi kızım, sen nasıl yapacaksın, yapamazsın!" diye onu susturdu.

Şermin iyice sinirlendi, "Yaparım!" dediği şeyleri yapmadığı hiç olmamıştı. "Yapamazsın!" denilenleri yapmak için elinden geleni ardına koymazdı. Bu neredeyse yürümeye başladığından beri böyleydi.

Yıllar önce sokakta oyun oynarken oğlan çocuklarıyla kavgaya tutuşmuş, ortalığı ayağa kaldırmıştı. Onu zorla eve sokan annesi "Şermin, sen oğlan değilsin ve oğlan çocuklarının oynadığı oyunları oynayamazsın," dediğinde kan beynine sıçramış, "Niye?" demişti. "Niye? Benim de iki elim, iki ayağım var. Çivi oynamak için oğlanların benden ne fazlası var? Oyunun kurallarını onlardan daha iyi biliyorum," diyerek çıkmıştı. Gözlerinden alevler saçarak bunları söylediği için annesini tedirgin etmiş ama kendisine olan güveni duygularını okşamış, onu güldürmüştü.

Bedriye Hanım kızını yanına çekmiş, başını göğsüne yaslayıp “Adını boşuna Şermin koymuşuz senin, adın gibi biri değilsin ve olmayacaksın galiba,” demişti.

Şermin’e göre insanların adları kişilik özelliklerini yansıtamazdı, bu çok saçma bir düşünceydi. Elbette öyle insanlar vardı ki annesinin düşüncesini haklı çıkarabilirdi. Karşıyaka’daki mahallenin bakkalı Halim Amca tam adı gibi biriydi. Ne yaparsanız yapın asla kızmaz, suratını asmaz ve size hep iyilikle davranırdı. Ha! Bunun tersi de vardı... Pazarın oradaki kunduracının çırağı Kemal’in adıyla ilgisi yoktu, bilgisizin tekiydi.

Şermin de adının anlamını biliyor bu yüzden de adını sevmiyordu. “Utangaç, mahcup” anlamına gelen Şermin adı kendisine göre değildi. Utangaç değildi, mahcup da değildi. Tam tersi biri olduğu bile söylenebilirdi. Ama kendisini ya da başka birini mahcup edecek bir terbiyesizliği de yoktu, olmamıştı. Kendine bu adı verdikleri için annesine takılır, “Şermin yerine benim adımla Nermin koymalıymışsınız. En azından nazik, ince anlamındaki bu isim beni daha iyi anlatıyor,” derdi.

Şermin bu düşüncelerin şimdi aklına nereden geldiğini anlayamadı... Kafasını boşaltmak ister gibi salladı. Israrlı bir tonda, “Anne kulübeyi ben yapabilirim. Hayvanları ne kadar çok sevdiğimi bilirsin. Hatırlasana Karşıyaka’da sokaktaki köpeklere

Şekibe Teyze'nin yardımıyla barınak bile yapmıştım. Bence bu işi bize, yani Muhibbe'yle bana bırak, biz hallederiz. Yeter ki babamla konuş, yapmamıza izin versin," diye hızla konuştu.

Annesi durdu, kızının gözlerindeki kararlı bakış hoşuna gitmişti. "Pekâlâ, olmuş bil," dercesine başını salladı, ardından Şermin'i altüst edecek bir şey söyledi. "Ah! Bu kulübe işine Ragıp'ı da dahil edin. O da sizinle vakit geçirsin, onun için de eğlence olur. Ne dersin Ayten, izin verir misin Şermin'le kulübe yapmasına?" diyerek Ayten Hanım'a döndü.

Şermin başından aşağıya kaynar su dökülmüş gibi kaldı... Yengesine döndü, "Kabul etme, ne olur Ragıp yapamaz, daha çocuk, bir zarar görmesin de! Ne olur," diye yalvarırcasına yengesine baktı. Yengesi, "Bilmem ki," dercesine dudaklarını büzüp, ardından, "Abla bilmem ki, Ragıp kızlara engel olmasın," dedi.

Şermin bu kez annesine dönüp baktı ve annesinin geriye dönüşü olamayacak bir kesinlikle söylediği cümleyi dinledi...

"Ragıp'ın serpilip gelişmesi için de iyi olur. Havaalar iyice düzelince yapsınlar, çocuk bahçede daha çok vakit geçirir böylece. Ayrıca bizim bu hınzır kızın neler yaptığını da bize yetiştirir."

Kahvaltı sofrasına nasıl umutla oturmuştu Şermin. Annesini ikna edeceğini biliyordu. Komodor'a kulübe yapma fikrini kabul ettireceğini, böylelikle

atölyeye daha da yakınlaşacağını düşünmüştü. “Şimdi gel de çık işin içinden,” diye mırıldandı.

Annesi kendisine bakıyor ve Şermin’den bir yanıt bekliyordu. “Olur! Ragıp’a göz kulak olurum merak etme. Hem Muhibbe de yardımcı olacak, ikimiz gözümüzün önünden ayırmayız Ragıp’ı. Fakat hınzır lafına alındım, ne hınzırlığını gördün benim?” dediğinde yengesi de annesiyle birlikte kahkaha atıverdi...

Ayten Hanım, “İlahi Şermin, seni bilmeyen de süt dökmüş kedi olduğunu düşünecek,” dedi.

Şermin konunun istediği gibi sonuçlanmamasına bozulmuştu ama sonradan bu işe sevindi. Annesinden aldığı ve yengesinin de desteğiyle güçlendirdiği bu onay, babasını ikna etmeye yeter de artardı.

Muhibbe iki gün içinde dönecekti. O güne kadar kızgınlığı geçmiş olurdu. Geldiğinde hemen onunla bu konuyu konuşmaya karar verdi ve İzzet Efendi’yi de devreye sokarsa atölyenin oraya gitmelerinin daha kolay olacağını düşündü.

Ragıp’ı bu işten uzak tutmak gerektiği için Şermin’in bir planı vardı. Yengesine bahçenin tekin bir yer olmadığını anlatsa, azıcık da abartsa Ragıp’ın gelmesini engellerdi.

Şimdi bunları düşünmek gereksizdi, şu anda aklında tek bir şey vardı: Atölyeye girmenin bir yolunu bulmak. Karşısına çıkacak engelleri aşmayı sonra düşünürdü.

Atölyenin Gizemi

Şermin'in köşkte en sevdiği yer büyük dedesinin kütüphane olarak kullandığı odaydı. Oraya girer, binlerce kitaptan oluşan bu zengin kütüphanenin tam karşısındaki geniş koltuğa yayılır, ayaklarını pufa uzatır ve dakikalarca kitapları seyrederdi. Arada kitaplardan birini gözüne kestirir, anlamadığı bir dilde yazılmış kitabı alır, elinde evirip çevirirdi.

Kitaplıkta farklı dillerde yazılmış çok kitap vardı. Babasının söylediğine göre dedesi tam dört dili okuyup yazabilecek kadar iyi biliyordu.

Babasından Necip Paşa'nın hayat hikâyesini defalarca dinlemişti. İlk dinlediğinde dudaklarını büzüp "İlginç bir hayat, ne kadar çok şey yaşamış. Ne kadar çok yer gezmiş. Ben de büyüyünce onun kadar gezmek isterim ama o kadar çok okumak istemem," demişti.

Paşa; Rusya'da biyoloji okuduğu için iyi derecede Rusça; politik görüşleri nedeniyle baskıya uğradığı için kaçıp gittiği ve yıllarca sürgün hayatı geçirdiği Almanya'da Almanca; Fransa'da görevli olduğu yıllarda öğrendiği ama kullanmaktan hiç hazzetmediği Fransızca ve yine Fransa'da "kalbini kaptırdığı

ve hiç unutamadığı ilk aşkının hatırı için öğrendiği” Yunanca...

Bunu öğrendiğinde Şermin şaşırmıştı. Babasına, “Bu kadar çok dil bilmek imkânsız, dedem insanüstü bir varlıkmuş bence,” demişti.

Şermin sabah can sıkıntısıyla yatağından kalktığından beri kütüphanedeki koltukta çenesini dizlerine dayayıp oturmuş bunları düşünüyordu. Bir ara dışarıdan gelen seslere kulak kabarttı sonra oralı olmadı ve yeniden düşünceleriyle baş başa kaldı.

Muhibbe’nin gelmesi gerekiyordu ama neredeyse öğlen olmuş ortada görünmemişti. “Adadan dönmeleri vakit alır kızım, azıcık sabırlı ol! Gelirler elbet, hep orada kalacak değiller ya!” diyen annesi bile sıkıntısını giderememişti. *“Küslüğü bitirmek için yapacağım şaklabanlıklarla gönlünü kazansam bile, atölyeye gitmek istemez. İnatçının teki o. Neyse geldiğinde düşünürüm bunları,”* diye içinden geçirdi.

Kulağına çarpan bir sözcükle irkildi. Bu babasının sesiydi ve neredeyse yanı başından geliyordu. Ama kulak kesilmesinin nedeni ne sesin yakından gelmesi ne de babasına ait olmasıydı... Atölye sözcüğüne takılmıştı.

Amcasıyla babası kütüphanenin diğer ucunda, masanın başında oturmuş konuşuyorlardı. Orada olduğunu fark etmemişlerdi. Bu bulunmaz fırsattı. Koltuğa iyice gömüldü. Nefesini tuttu ve dinlemeye başladı...

“Namık atölyeyi ne yapacağız?”

“Abi bilmem ki, dedem vasiyetinde Cenani Bey’in ilgileneceğini yazmış. Bence onunla konuşmakta fayda var, haksız mıyım?”

“Yoo! Haklısın ama ben Cenani Bey’i bu kadar meşgul etmeyi doğru bulmuyorum. Ayrıca orası da köşkün bir parçası. Ne olacağına bizim karar vermemiz gerek. Dedem vasiyetinde binayla değil, içindekilerle ilgili olarak Cenani Bey’in devreye gireceğini yazmış...”

“Öyleyse Cenani Bey gelsin, içeride ne var ne yok baksın. Atılacak atılır, kalanı ne yapmak isterse yap-sın. Pekâlâ, atölyeyi boşalttıktan sonra orayı ne yapacağız?”

“Aklımda bir şey yok. Ayrıca bilirsin orayı hiç sevedim ben. Hep soğuk, sevimsiz geldi bana. Açıkçası dedemin hatırı ve vasiyeti olmasa yıkar-dım... Tevfik atölyeyi severdi ama o da İzmir’de yaşayacak. Arada gelecek diye onun kullanması için düzenleyelim desem anlamsız olacak. Ayrıca ‘Koca köşkte bula bula bana burayı mı uygun buldunuz?’ der zevzek. Haksız da değil aslında.”

Namık, abisinin sözlerine güldü. İçinden “Atölyedeki eşyalardan kurtulmak istemesinin altında çocukluğumuzda yaşadığımız şeyler, bıraktığı kötü anılar mı var acaba,” diye düşündü ama bunu Haluk’a sormak istemedi. Sonra dayanamadı; sesinin tonunu yumuşatarak:

“Abi hatırlıyor musun? Atölyede dedemle yaptığınız bir deney vardı!” dedi.

“Dalga mı geçiyorsun, unutmam mümkün mü? Ben unutsam aynalar bana hatırlatıp duruyor. Bana laf edeceğine sen kendine bak. Atölyenin cazibesine kapılıp Tefvik’le gizlice girdiğiniz günü hatırlıyorum. Az kalsın canınızdan olacaktınız. Neyse bunları bir yana bırakalım ve acilen Cenani Bey’e atölye meselesini açıp ne yapılacaksa yapalım.”

“Aceleni anlamıyorum abi, bahçenin bir köşesindeki o yapı seni neden bu kadar tedirgin ediyor?”

“Namık, yeğenini tanımıyor musun? Uslu durmaz ve atölyeye girmek ister. Bırak onu, bence Ragıp ve Muhibbe için de orası tehlikeli bir yer. Neyse bu işi ben hallederim. Dilerim Cenani Bey ilgileninceye kadar benim deli kız yerinde durur...”

Babası bu sözleri kütüphaneden çıkarken söylemişti.

Amcası, “Şermin neden gitsin ki oraya? Bir kız çocuğunun ilgisini çekecek bir yer değil,” dediğinde babasının yanıtı neredeyse Şermin’i ele verecekti. Dudaklarını ısırmasa kahkahayı basacaktı...

Babası gülererek “Namık, benim kızımın içinde kocaman bir merak böceği yaşıyor. Arada o böcek mi yoksa kızım mı konuşuyorum ben bile bilmiyorum...” demişti.

Şermin'in Merakını Gölgeleyen Haberler

Şermin kütüphanedeki koltukta bir süre daha oturdu. Hemen ortaya çıkmak istemedi. Bir yandan da amcasıyla babasının konuştuklarını anlamaya çalışıyordu.

"Atölyede ne vardı? Babası orayı neden sevmiyordu? Dedesiyle yaptıkları deney neydi ve onda nasıl bir iz bırakmıştı? Amcalarının başına ne gelmişti?"

Şermin, "Cenani Bey atölyeye el atmadan oraya girip neler olduğunu keşfetmeliyim... Ne pahasına olursa olsun..." diye fısıldadı. Mutlulukla gerindi, yüzündeki hınzır ifade giderek arttı ve "Babam kızını iyi tanıyor," dedi. Kalktı, kütüphaneden aldığı kitabı yerine yerleştirdi, yeni bir kitap seçmek için rafları inceledi ve bir kitabı çekip kapağına baktı.

Adını hiç duymadığı birinin, Sümbülzade Ferit Paşa'nın "Frenk Aleminde Bir Osmanlı" isimli kitabıydı... Adı ilgisini çektiği için kitabın ilk sayfalarını karıştırmaya başladığında gördü ki, kitabın kapağında yazan isimle alakası olmayan, yabancı dilde yazılmış bir kitaptı bu. Dili döndüğünce okumaya çalıştı: Thomas More, *Utopia*.

Bu sözcüğü bir yerden hatırlıyordu ama nereden?

Artık büyük dedesinin gerçekten ilginç biri olduğuna ikna olmuştu... Cildi başka, içi başka bir kitap hangi normal insanda bulunurdu ki? Köşkün içindeki orijinal nesneler, bahçede başıboş gezen tavus kuşları, seradaki tropik bitkiler, dedesinin elleriyle yaptığı iki katlı salıncak ve şimdi bu kitap.

“İnsanlar ‘deli’ yakıştırmasını boşuna yapmamışlar galiba. Neyse!” dedi, kitabı aldığı rafa geri koydu.

Kütüphaneden çıktı, uzun süredir ortada görünmediği için annesinin merak etmeye başladığını düşündü. Doğruca mutfağa gitti. “Bu nefis koku da ne?” diyerek annesine seslendi. “İzzet Efendi adadaki evin bahçesinden radika otu toplamış. Onu kaynatıyorum, sen bayılırsın,” diyerek arkasına döndü ama Şermin mutfaktan uçarcasına çıkmıştı bile... “Haylaz kız, beni dinlemedi bile,” diye sızlandı.

“Geldiğini neden haber vermedin? Ne zaman geldin? Seni beklemekten öldüm... Muhibbe, dilini mi yuttun? Muhibbe! Konuşsana! Tamam, tamam! İnatçı şey. Özür dilerim, seni üzdüm, kırdım, kötü davrandım... Beni affet, ne olur affet...”

Muhibbe yüzünde asık bir ifadeyle duruyor, ellerini avuçlarının arasına almış, şefkatle okşayan Şermin’e bakmıyordu bile. Aslında içinde fırtınalar kopuyor, Şermin’e sarılıp yanaklarından öpmemek için kendini zor tutuyordu. “*Burnu sürtsün, akli azıcık başına gelsin,*” diye düşünüyordu.

Şermin sonunda Muhibbe’nin ellerini bırakıp

uzaklaştı. Arkasını dönüp yürümeye başladı. Ağlamaklı bir sesle, "Bana verdiğin dersi asla unutmaya-
cağım Muhibbe. Haklısın aslında ben dünyanın en
kötü insanıyım... Bundan sonra yüzümü görmek istem-
esen bile haklısın..." dedi.

Arkasından yetişiş Şermin'e sımsıkı sarılan
Muhibbe, "Nereye gidiyorsun çılgın? Ben de seni
çok özledim," dediğinde Şermin'in yüzündeki hın-
zır gülümseme yerini kahkahaya bıraktı.

"Biliyordum. Daha fazla dayanamayacağını bi-
liyordum... Yufka yürekli ablam benim," diyerek
Muhibbe'ye döndü... "Ablam" mı? Şermin bunu ilk
kez söylüyordu. Muhibbe durdu, Şermin'in gözleri-
nin içine baktı. Öyle ilginç bakıyordu ki, içtenliğini
ölçmek ister gibiydi...

Muhibbe'nin gözleri yaşardı, "Sen benim yara-
maz, haylaz kardeşimsin. Seni hiç yalnız bırakma-
yacağım," dedi. İki kız bahçenin ortasında birbirleri-
ne sarıldılar, kendi etraflarında dönmeye başladılar.
Kahkahaları köşkün bahçesini çınlatıyordu.

Annesi neler olduğuna bakmak için mutfak pen-
ceresine gitti, kızların neden böyle davrandıklarına
anlam veremedi ama mutlulukları onu da mutlu etti.

*"İyi ki buradayız. Muhibbe belli ki kızıma hem iyi bir
yol gösterici hem de iyi bir abla olacak,"* diye içinden
geçirdi. Birazcık daha pencerede kaldı, kızları izledi,
havuzun yanına gidip oturduklarında mutfaktaki
işine geri döndü.

Şermin kütüphanede duyduklarını harfi harfine Muhibbe'ye anlatmıştı. Şimdi de atölyeyle ilgili bildiklerini anlatması için kıza baskı yapıyordu.

"Yaaaa! Bir de bana atölyeyle neden bu kadar çok ilgileniyorsun diyor, kızıyordun. Gördün mü, merak etmekte haksız değilmişim. Babamla amcamın konuşmaları beni daha da meraklandırdı. Hadi, bildiklerini bana anlat. Kurtuluşun kalmadı..."

Suskunluğunu sürdüren Muhibbe'yle göz göze geldiğinde, "Şermin, canım benim. Ben atölyeyle ilgili babamdan duyduklarımın dışında bir şey bilmiyorum. Onları da sana anlatacağım ama ne olur bana azıcık izin ver. Ben sana şimdi başka bir şey anlatacağım, beni çok yaralayan bir şey. Beni dinler, bana yardımcı olur musun?" dediğinde Şermin afalladı, dokunsan ağlayacakmış gibi duran Muhibbe'nin ellerini tuttu.

Merak içinde, "Neymiş seni yaralayan şey? Söyle bakalım!" diye sordu.

Muhibbe'yi dinledikçe kulakları uğuldamaya başladı, terliyordu.

Adada bulundukları süre içinde İzzet Efendi ile Sarılop ikide bir baş başa, fısır fısır konuşup durmuşlar. Önceleri buna önem vermeyen Muhibbe, babasıyla Sarılop'un aralarındaki sıkı fıkılığı sorgulamaya başlamış, sonunda babasının ağzını yoklayıp dünyasını karartan şeyi öğrenmişti.

"Sarılop'u severim bilirsin. Yıllarımız birlikte

geçti. Çalışkan, tuttuğunu koparan biridir. Güvenilir bir genç... Sana gönül düşürmüş, seni benden istedi. 'Dur düşüneyim, hayırlısı neyse o olsun,' dedim." Babasının bu sözlerini duyduğunda Muhibbe bayılabilecek gibi olmuştu.

"Şermin... Sarılop kocaman adam, benden en az 15 yaş büyük. Bugüne kadar benim 'abi' dediğim biri. Diyelim ki o beni kendine eş olarak uygun gördü... Ama babam... Babam beni çok üzdü. Bana sormadan, haberim bile olmadan bunları Sarılop'la konuşmuş, neredeyse beni yok saymış. Ben ne yapacağım şimdi?" dedi ve hıçkırıklara boğuldu.

Şermin ne yapacağını şaşırmişti. Aklından geçen bir sürü şey vardı. Gidip İzzet Efendi'yi bulup bağırıp çağırmak, Sarılop'u yakalayıp suratına tokat atmak, anne babasını ayaklandırıp bu konuyu hemen çözmek, Sarılop'u köşkten kovmak... *"Ama düşünmeden davranırsam Muhibbe zarar görebilir, sakın olmalı ve bu konuyu babamla konuşmalıyım,"* diye düşündü.

Gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzülen Muhibbe'ye baktı. "Zavallı Muhibbe, canım ablam. Dur ağlama. Ben bu işi nasıl halledeceğimi biliyorum... Üzülme sen," diyebildi ama Muhibbe'nin acısını dindirecek sözlerin bunlar olmadığını biliyordu.

Birkaç yıl önce, Nergisli Ev'deki akşam yemeklerinden birinde, "Baba ben büyüyünce evleneceğim," demiş annesiyle babasını güldürmüştü. Haluk Bey, "Kızım, peki evlenmek dışında neler yapacaksın

büyüyünce?” diye sorunca “Hiçbir şey, evleneceğim ya işte!” diye yanıt vermiş annesiyle babasının yüzlerindeki gülümseme silinip yerini kaygılı bir ifadeye bırakınca buna anlam verememişti.

O akşam babası, “Şermin, her genç kız günü gelince evlenir elbette ama önce iyi bir eğitim alması gerekir. Koşulları uygunsa bir meslek sahibi olmalı ve kendi parasını kazanmalı. Ayrıca her genç kızın eşini kendisinin seçmesi gerekiyor. Şimdi böyle değil belki ama sen büyüyünce bu değişecektir elbet. Değişmezse bile benden sana söz, sen kendi eşini kendin seçeceksin,” demişti.

Şimdi babasının söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu. Öfkesi daha da arttı. “Muhibbe, sen alınıp satılacak bir şey misin ki baban böyle davranıyor? Dur sen! Ben bu işi öyle bir halledeceğim ki buna Sarılop bile şaşıracak, düşüncesiz şey..” dedi.

Bu haber Şermin’i öyle etkilemişti ki, atölyeyi unutmuştu. “Babama bu akşam hemen konuyu açmalı ve Muhibbe’nin hayatını karartan sıkıntıyı birtirmeliyim,” diye düşündü. Elbette annesine haberi hemen verdi ve babasıyla konuşmasını istedi.

O akşam Bedriye Hanım ve Haluk Bey bu konuyu uzun uzadıya konuştu.

“Bu olacak şey mi? Çatımızın altında yaşayan Sarılop bunu nasıl yapar? Bizim kızımız diye baktığımız, gözümüzden sakındığımız Muhibbe’ye bu-

güne kadar farklı bir gözle mi bakıyormuş? Kendisi kazık kadar adam, Muhibbe çocuk ayol daha, çocuk!”

Haluk Bey, eşini sakinleştirmek için, “Bedriye sinirlenmeni anlıyorum ama bu kadar da garipse-necek bir şey değil. Daha geçen yaz amcanın oğlu kendinden 13 yaş küçük, gencecik bir kızla evlendi,” dedi.

“Evlendi de ben onayladım mı? Düğünlerine bile gitmedim. Sarılop, Muhibbe’den özür dilemeli ve bence buradan ayrılmalı.”

“Özür dilemesine bir şey diyemem ama buradan gitmesini isteyemem. Bedriye, lütfen mantıklı davranalım, Sarılop dedemin yadigârı, bu köşkte çok emeği var. Burada yeniden doğdu dense yeridir. Bu kadar acımasız olmayalım, bir insanın ekmeğiyle oynayamam ben.”

“Tamam, özür dilesin. Bir süre etrafta görünmesin. Gitsin adada kalsın. Ortalık durulunca, biz çağırınca tekrar gelir!”

Böylece Sarılop apar topar adadaki eve gönderildi. Haluk Bey, İzzet Efendi’yle konuştu, “Muhibbe bizim de kızımız sayılır. Onun en iyi şekilde okumasını, bir meslek sahibi olmasını istiyoruz. Senin de rızan olursa eğitimini biz karşılayacağız, ne dersin?” diye sormuştu.

İzzet Efendi de, “Allah sizden razı olsun beyim,” demiş, konu tatlıya bağlanmıştı.

Muhibbe'nin Dili Çözölüyor!

Yaşadıkları tatsızlıklardan sonra Şermin, Muhibbe'ye daha çok ilgi göstermeye, onu yalnız bırakmamaya gayret ediyordu.

Atölyeden bir süre bahsetmemek iyi olur düşüncesiyle konuyu hiç açmıyordu ama içini kemiren duyguyla nasıl baş edeceğini de bilemiyordu.

Esrarengiz yapı kendisini esir almış gibiydi, artık rüyalarına bile giriyordu. Muhibbe'yi tedirgin etmemek için konuyu açmıyor, kendisini tutuyordu ama çok fazla dayanamayacağını biliyordu.

Böylece günler geçti, Muhibbe ve Şermin okula başlamışlardı. İzzet Efendi her sabah onları Cağaloğlu'ndaki okullarına götürüyor, akşamları gidip alıyordu. Muhibbe yeniden doğmuş gibi hissediyordu kendini. Bir gün okul dönüşü Şermin'in elini tuttu, babasından uzağa çekti, "Sen olmasan şimdi belki de sözlenmişim, çeyizimi hazırlıyordum," dedi.

Şermin bir adım geri attı, Muhibbe'yi tedirgin eden bir bakış attı. "Ne diyorsun sen, ciddi misin? Benim hep özlemini çektiğim şey bu. Dilim tutulsaydı da anneme açmasaydım konuyu. Şimdi evde

karşılıklı oturmuş, çeyiz hazırlıyor olacaktık. Okula gidip gelmemiz de gerekmeyecekti!" dedi ve kahkahalarla gülüp Muhibbe'ye sarıldı.

Muhibbe üzerinden şaşkınlığını atıp "Sen gerçekten delisin. Bir an ciddi olduğunu düşündüm, az kalsın küçük dilimi yutacaktım. Deli kız seni!" diye bildi.

Şermin aklından, "*Şimdi belki de en uygun zamandır,*" diye geçirdi. Dayanamadı, kısık sesle, "Muhibbe, sen istesen de istemesen de ben o atölyeye gireceğim. Senin bu işe bulaşmak istemediğini biliyorum. Fakat ağzı sıkı davranmanı, bana atölyeye ilgili bildiklerini anlatmamanı yadırgıyorum. Lütfen, babandan duydukların neyse bana söyle, yalvarırım, ne olur canım Muhibbem!"

Muhibbe gülümsedi, "Ne inatçı şeysin sen! Söyleyeyim de senden kurtulayım bari... Orası atölye değilmiş aslında," dediğinde Şermin şaşırdı.

"Neymiş? Herkes niye atölye deyip duruyor o zaman?" diye sordu. Yanıt almayı beklerken İzzet Efendi'nin sesiyle kendine geldi.

"Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır?"

Şermin arkaya döndü; "Dersleri konuşuyoruz tabii ki... Dersleri," dedi. İzzet Efendi kafasını salladı, kızların önüne geçti, yürümeye devam etti.

Muhibbe kaldığı yerden anlatmaya başladı... "Atölye olmadığını bir tek ben biliyorum da ondan... Büyük deden beni karşısına alır, orada neler

yaptığını; ‘Bu köşkte beni anlayacak tek insan sensin,’ diyerek anlamama imkân olmayan bir sürü şey anlatırdı. Bence benim anlayamacağımı o da biliyordu ama birilerine anlatmak istiyordu herhalde. Bilimsel deneyler yaptığını, başarılı sonuçları olursa memleketimizin kaderinin değişeceğini söylerdi. Oraya atölye denmesini de istemezdi. Ona göre atölye bilim yapılacak değil bilimsel buluşların uygulanacağı yerdı. Necip Paşa oraya laboratuvar derdi. Bunu söylemek benim için o kadar zordu ki, tekrar sorar da bilemezsem diye ezberledim. Ezberlemek için de günlerce uğraştım. Şimdi en iyi bildiğim sözcük de bu... Laboratuvar.”

İkisi birden güldüler, Şermin, “Laboratuvarda neler yapıyormuş?” diye sordu.

“Nereden bileyim, anlattığı şeylerden gerçekten bir şey anlamazdım. Haaa! Bir tanesi ilgimi çekmişti ama. Serada renkli sebzeler yetiştireceğini anlatmıştı. Kırmızı patlıcanlar, mor domatesler falan... Dinlediğimde nasıl da komik gelmişti. Gülersem kızar diye kendimi zor tutmuştum.”

Şermin gözlerini dikmiş Muhibbe’yi dinliyor, bir yandan da gizemi gittikçe artan laboratuvarı düşünüyordu.

“Babam ona yardıma giderdi bazen. Bir gün ‘Necip Paşa’nın başına bir iş gelecek, sonu hayırlı olsun,’ demişti. Anlattığına göre iri iri cam şişeleri yan yana dizmiş, şişelerin ağzlarına birtakım bo-

ruhar döşemiş ve altlarında da ateş yakmıştı. Suyu kaynatıyormuş, borulardan birinden buhar, diğerinden de mavi bir sıvı çıkıyormuş. Çıkan her sıvıyı da tadıyormuş. Babam zehirleneceğinden korkardı. Bense tüm bunları anlamadan dinlerdim,” diye bitirdi sözlerini.

Şermin büyük bir heyecanla, “Benim o atölyeye... Amaaan! Laboratuvara girmem gerek... Mutlaka girmeliyim Muhibbe!” diye mırıldandı. Muhibbe’nin içine bir korku düştü. “Keşke anlatmasaydım. Ya Şermin’in başına bir şey gelirse? O zaman kendimi affedemem,” diye düşündü ama bunu Şermin’e söylemedi. Sadece, “Şermin, ne yapacaksan yap ama kendine dikkat et, tamam mı!” diyebildi.

Sonraki günlerde kendi kendine, “Şermin’i meraklandırmasaydım, keşke böyle konuşmasaydım,” diye söylenip durdu ama iş işten geçmişti.

Şermin Nerede?

Okuldan döndükleri bir gün, Şermin yorgunluğunu bahane edip odasına çekildi. Annesini rahatlatmak için, "Hem dinleneceğim hem de Komodor için yapacağımız kulübeyi çizeceğim," dedi. Saatlerce odasında kaldı. Akşam yemeğe çağırdıklarında isteksizce odasından çıktı, masaya oturduğunda babasının yüzünün asık olduğunu gördü. Babasının neyi olduğunu merak etti. Annesiyle göz göze geldiğinde gerginliğin nedeninin kendisi olduğunu anladı...

Annesinin babasıyla konuştuğu, ortalıkta görünmediği zamanlar için sorguya çekileceği belliydi.

İki gün önce de ortalıktan kaybolmuştu. Bahçede gezmiş, arada İzzet Efendi'ye şöyle bir görünmüş, yengesinin oturduğu kameriyeye gidip "Hava ne kadar güzel, bahçede gezmeyi çok seviyorum," demişti ama saatlerce de kimseye görünmemişti.

Annesi, Muhibbe'yi yakalayıp "Kızım, Şermin nerede?" diye sormuş, Muhibbe'nin beti benzi atmış, bir yanıt verememiş, ağzında bir şeyler gevelemişti. Ardından hemen bahçeye koşmuş, seranın orada Şermin'i yakalamış, "Annen seni sordu. Neler

yapıyorsun Şermin? Başımıza iş açacaksın. Aklını başına topla lütfen,” diye serzenişte bulunmuş, Şermin’in sanki bir şey yokmuş gibi davranmasını şımarıklığına vermiş, sinirlenmişti.

Şermin’e sorsalar bahanesi hazırды ama bu bahane kimseyi ikna edecek gibi değildi. “İstanbul, yeni ev, yeni okul ve arkadaşlar... Alışmaya çalışıyorum işte. Ne olur beni biraz rahat bırakın,” diyordu hep.

Köklerinden koparılıp getirildiği bu yeni evini keşfetmesine neden karşı çıkıyorlardı? Her yerini karış karış öğrenmek, neyin ne olduğunu bilmek istiyordu. Laboratuvar da bu bahçede değil miydi? Neden oraya gitmesi yasaktı? Anne babasının istediği, kendisine anlamsız gelen yasaklara uymak zorunda mıydı?

Haluk Bey yumuşak ama kendinden emin bir ses tonuyla, “Şermin, annen senin görünmezlik iksirini keşfettiğini söyledi... Geçen gün yine iksiri içmiş, ortalıkta görünmemişsin. Neredeydin?” diye sordu.

Babasının sorusunu duymuştu ama o anda ne söyleyeceğine karar veremedi. Duymamış gibi davrandı. Babasının bu işin peşini bırakacağı yoktu. “Şermin sana sordum kızım. Son günlerde evin içinde fısıltıyla konuşulan ama benim kulağıma da gelen bu hayalet konusunda bilgin, daha da önemlisi ilgin var mı?..”

“Babacığım, nereden bileceğim? Herkesin bildiği kadar işte... İlgin olabileceğini nereden çıkardınız?” dedi.

“İzzet Efendi öyle demiyor ama. Bahçede, kame-riyenin altında Muhibbe’yle konuştuğunu duymuş. Hatta senin ‘Bu konudan kimseye bahsetmek yok, anlaştık mı?’ diye kıza baskı yaptığını söyledi, buna ne diyorsun?”

Şermin’in ağzındaki lokma, boğazını tıkayıverdi. Aksırıp, tıksırmaya başladı... Uzanıp suyunu aldı, bir yudum içtikten sonra kendine geldi ve babasına dönüp “Aaaa! Gizlice bizi mi dinliyormuş? Ne ayıp. İki genç kızın konuşmalarına kulak misafiri olması ne kadar ayıp...” diyebildi.

Haluk Bey bıyık altından gülüyordu ama konuşmanın istemediği bir yöne gittiği ve bundan hoşlanmadığı belliydi, “Buradan kurtuluş yok Şermin, bana hemen yanıt ver,” diye Şermin’i tersledi.

Şermin sessiz kaldı, bu işten sıyrılmasının olanaksız olduğunu anlamıştı, ne diyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Gözleri parladı ve hızla şunları söyledi: “Muhibbe bana bu hayalet konusunu açtı. Sözüm ona atölyede hayalet varmış. Babası görmüş. Hayalet geceleri el ayak çekilince ortaya çıkıyor, atölyenin içinde geziyor, gürültü yapıyormuş. İnanmadım elbette, ben böyle saçmalıklara inanmıyorum. Muhibbe’yi dinledim, o kadar. Sonra bu konuyu kapatmasını istedim, kimseye bahsetmemesinin iyi olacağını söyledim. Belki bizler böyle bir hikâyeden etkilenip, korkmayabiliriz ama... Ragıp? Zaten köşke henüz alışamadı, bahçeye bile zar zor

ıkıyor. Böyle bir Şey onu korkutabilir diye dŐŐŐdŐm. Hatta, evin kapısından dışarı adım atmaya korkar... KŐŐŐcŐk ocuk evde hapis mi kalsın?”

Annesiyle göz göze geldi, sanki ondan destek istiyor gibiydi.

“Haluk, bunlar ocuka Őeyler. Bırakalım ocuklar aralarında halletsinler. Biz niye karıŐıyoruz ki?” dedi, Őermin’e dndŐ, “Ragıp korkak falan değil... Daha doğrusu herkes kadar korkak. Senin de korktuğun Őeyler var, korkularınla dalga geçmemizi, ūstŐne gitmemizi ister misin? Mesela odana bir rŐmcek bıraksak ne yaparsın?” deyince Őermin sus pus oldu.

Annesinin ne demek istediğini bal gibi anlamıştı. Demek ki geçen gece Ragıp’ı karanlıkla korkutup kaırtmaya çalıŐmasından annesi haberdar olmuştu. İçinden “*Ben sana gŐnŐnŐ gösteririm bŐcŐr,*” diye geçirdi ama ağzını açmadı.

“Ben bu hayalet mayalet konuşmalarını artık duymak istemiyorum. Kendinize başka bir eğlene bulun tamam mı?..” Babasının sesi iyice sertleŐti, “Tamam mı?” diye bağırarak sordu.

Şermin, “Pekâlâ babacığım, tamam,” demek zorunda kaldı.

Annesi de azarlanmasından pay almak istercesine, “Kimseye ‘Őermin nerede’ diye bir soru sormak istemiyorum. Önceden nerede olduĐunu bilmek istiyorum... Tamam mı?” diye ūsteleyince Őermin ūstŐne basarak, “Tamammmmm!” dedi.

Ragıp'ı korkutup kaçırmaya çalıştığı gece başarısız olunca bu hayalet yalanını ortaya atmıştı. Ragıp belki iyice korkar da anne babasıyla birlikte yatmak ister diye düşünmüştü.

Ama ortaya attığı yalan gelmiş onu bulmuş, üstelik yeni yasakların konmasına neden olmuştu. *"Yalan ne kötü bir şeymiş,"* diye düşündü. İyi ama küçük yalanların bazen işe yaradığını söyleyen de annesi değil miydi? Annesine baktı, göz göze geldiler. Bedriye Hanım Şermin'in aklından geçeni anlamış gibi, *"Asla yalan söyleme kızım. Söylemek zorunda kalırsan da fenalık için değil, birine yararı dokunacaksa yalan söyle,"* dedi.

"İyi ya! Bu yalan da benim işime yarayacaktı!" diye düşündü.

Anahtar Kimde?

Okul, ödevler, Mösyö Rambert'ten alınan Fransızca dersleri, İstanbul'u tanınması için yapılan gezintilerle geçen günlerin ardından Şermin'le Muhibbe'yi günlerce yatağa düşüren nezle her şeyi unutturmuştu.

Özellikle bu son olay anne babasıyla arasının yeniden düzelmesine neden olmuştu. Hastalığın işe yarayacağını düşünüyordu ama içinde büyüyüp duran merakını da "Biraz daha zaman geçsin, bizimkilerle yeniden bozuşmam kötü olur," diyerek bastırıyordu.

Hastalandıklarında acilen köşke çağırılan ve sonraki günlerde ziyaretlerini sürdüren Doktor Cenani Bey'le Şermin sıkı fıkı olmuştu. Şermin hakkında "Zeki ve girişken bir kız, mutlaka eğitimini sürdürmeli, gelecekte herkese örnek olacak bir çocuk, okuması için desteklenmesi gerek," diyen Cenani Bey, anne babasını sevindiriyor, özellikle babasının gururunu okşuyordu.

Şermin sevgisini ve güvenini kazandığı bu sempatik adamı çok önemsiyordu. Ayrıca Cenani Bey, büyük dedesinin doktoru, sırdaşı ve en önemlisi laboratuvarının da ortağıydı. Orada neler olduğunu en iyi bilen insandı yani.

Ateşlendiği bir gece apar topar köşke çağrılan Cenani Bey neredeyse gün ağarana kadar başında beklemiş, hastasını yalnız bırakmak istememişti. Sabaha doğru ateşi düşüp kendine gelen Şermin gözlerini açtığında karşısında doktoru görünce sevinmiş, ona göz kırpmış ve okuduğu bir kitaptan alıntı yaparak “Hastalıklar bitmez ama hastalar iyileşir... Değil mi?” demiş, Cenani Bey’i güldürmüştü.

“Çok doğru. Hastalıklar bitmez ama hastalar iyileşir. Sen de iyileştin artık. Muhibbe ise hâlâ yatak döşek yatıyor ama iyileşecek,” demişti.

“Muhibbe’ye hastalığı ben bulaştırdım. Kıza yapmadığım kalmadı. Üzdüm, kızdırdım, kaba davrandım yetmedi bir de hastalık bulaştırdım,” dedi.

“Söylediğin şeyleri yaptın mı bilmiyorum ama hastalık bulaştırdığını da nereden çıkardın? İkiniz de okuldaki salgından etkilenmişsiniz. Senin bir suçun yok,” diyen Cenani Bey’e baktı.

“İşte tam sırası... Laboratuvarla ilgili sorular sormanın, bana yardımı dokunacak tek insanın kendisi olduğunu söylemeliyim,” diye aklından geçiriyordu ki odaya giren annesi, “Cenani Bey, bütün gece uyumadınız. Size oda hazırlattım, ne zaman isterseniz dinlenebilirsiniz. Önce kahvaltı edelim ama!” diyerek Şermin’in bütün planlarını suya düşürmüştü.

Tam o sırada Cenani Bey cebinden kocaman bir anahtar çıkartarak annesine doğru sallayıp Şermin’in gözlerini yuvalarından uğratan bir cümle kurdu:

“Sağ olun ama benim hemen hastaneye gitmem gerekiyor. Önce paşanın laboratuvarına uğrayacak, hastanede yapacağım bir deney için oradan birkaç şey alacağım... Kahvaltı davetinizi başka zaman kabul ederim,” dedi, aceleyle çıkıp gitti.

Şermin kendini aptal gibi hissetti. Bunu daha önce nasıl düşünememişti? Elbette anahtar Cenani Bey’de olacaktı. Başka kim de olacaktı ki?

Doktor Cenani Bey

“Muhibbe, bir daha hastalanmayalım, olur mu?”

“Olur Şermin ama bunu hastalığa senin söylemen gerek. Benim kendisiyle aram hiç iyi değil...”

“Niye dalga geçiyorsun ki?”

“Dalga geçmiyorum, söylediğin şey ne kadar saçma farkında mısın? Hastalanacağız elbette. Cenani Bey bana neden hasta olduğumuzu ve hastalanmak için neler yapmamız gerektiğini anlattı. Ha! Senin söylediklerini de anlattı...”

“Neymiş onlar?”

“Bana hastalığı senin bulaştırdığını söylemişsin.”

“Başka ne söyledi?”

“Ne söyleyecekti ki?”

“Yok bir şey, sadece merak ettim. Cenani Bey’i ne zamandır tanıyorsun?”

“Niye sordun?”

“Muhibbe bana eziyet etme, sorularıma yanıt ver... Lütfen!”

“Buraya geldiğimiz günden beri. Altı yaşında buraya geldiğime göre demek ki tam on yıldır tanıyorum.”

“İyi biri, öyle değil mi? Sen ne düşünüyorsun?”

“İyi biridir, anlayışlı ve sakindir. Şermin, soracağını hemen sor, kızıyorum bak!”

“Sen ne çabuk kızılıyorsun öyle. Konuşuyoruz işte!”

“Tamam, benim şimdi gitmem gerek. Babam beni merak eder,” dedi ve Şermin’e baktı. Aslında yalan söylemişti, babasının onu beklediği falan yoktu. Şermin’in ağzındaki baklayı çıkarmasını istiyordu.

“Anahtar Cenani Bey’deymiş...”

Muhibbe anlamadı, “Ne anahtarı?” diye sordu.

“Ne anahtarı olacak, laboratuvarın anahtarı elbette.”

“Şermiiiiin!”

“Ne var! Oraya gireceğim demiştim... Bacadan girecek halim yok ya! Kapıdan girmek için de anahtara ihtiyacım var.”

“Şermin, bence senin çok acil akla ihtiyacın var. Böyle bir şeye kalkışırsan başına neler gelir, bir düşünsene! Daha önce de söylemiştim, beni bulaştırma...”

“Zaten seni bulaştıracak olan da yok. Seninle paylaşmak istedim. Ha! Yardımcı olsan hayır demem!”

“Olmam, olamam. Bunu bil, tamam mı?”

Şermin, “Sinirli Muhibbem benim!” diyerek kızın yanağını sıktı.

Muhibbe kendini geri çekti, “İnan ki başına bir iş gelirse ben karışmam... Bu işten haberim olmadığımı, bir şey bilmediğimi söylerim. Haberin olsun.

Babanla bozuşmamızı mı istiyorsun? Burada kuralları sizinkiler koyar, bize düşense o kurallara uymak.”

Muhibbe ciddi idi. Köşke geldiğinde küçüktü ama Necip Paşa’yla tanıştığı günü dün gibi hatırlıyordu. Özellikle de paşanın söylediklerini. Duyduğu şeyler köşkte yaşarken uyulacak kurallardı ve en önemli kural ayak altında dolaşp durmamasıydı. Babası, arada sırada kendisini “Muhibbe, burası bizim için son sığınak kızım. Ne olur dikkatli ol. Paşa’nın gözüne görünmemeye dikkat et!” diyerek uyarırdı.

Şermin, “Sen kendini yine bizden ayırıverdin. Ne oluyor sana? Babam seni de bu evin kızı gibi gördüğünü söyledi ya! Daha ne desin!” diye diklendi.

“Canım Şermin, her şey güllük gülistanlıkken elbette ben de bu evin kızıyım ama ya işler sarpasardığında ne olacak dersin? Ben söyleyeyim, kabak babamla benim başıma patlayacak... Bu maceranda yalnızsın, bunu bil,” dedi. Şermin’in üzüntüyle baktığını görünce, “Öyle bakma. Biraz daha büyüyünce beni anlayacaksın,” diyerek kızın yanağını okşadı.

Şermin mırıldandarak, “Aslında haklısın. Bu işe seni hiç bulaştırmamam gerek. Cenani Bey’e doğrudan söyleyip anahtarı ondan isteyeceğim. Verir herhalde, neden vermesin?” dedi ama söylediklerine kendi de inanmamıştı.

Akşam yemeğinden önce köşke gelen Cenani Bey, Muhibbe ve Şermin'i son kez muayene etti. "İyileştiniz artık. Okuldaki salgın da bitmiş. Yarından itibaren okula gidebilirsiniz, ikinize de geçmiş olsun," diyerek gülümsedi.

Haluk Bey kapıda durmuş onları seyrediyordu. "Benim kızlarım güçlüdür, iyileşecekler elbette. Şermin de okulu çok özlemiştir zaten," diye dalga geçti.

"Baba neden öyle söylüyorsun? Özledim tabii. Beni iğneleyip duruyorsun, okulu sevmediğimi düşünüyorsun ama öyle değil. Ben öğretmenlere alışmadım," dedi.

"Tamam, ben de öğretmenleri özlemiştir dedim ki, okulu özlemiştir dedim..."

Babası Cenani Bey'e dönerek "Bedriye sizin çok sevdiğiniz yemekler hazırlamış, yemeğe kalır mısınız?" diye sorunca, "Daveti hemen kabul ediyorum... Açım. Hem de kurt gibi açım," yanıtını veren doktor hepsini güldürdü.

Cenani Bey ceketini çıkardı, Şermin'in okuma koltuğunun üstüne bıraktı ve "Siz inin, ben ellerimi yıkayıp geliyorum," dediğinde Şermin'i ter bastı. Muhibbe ve babası odadan çıkmaya hazırlandılar ama o yerinde çakıldı kaldı... Sesini kontrol edemedi, titrek ve kısık bir sesle "Ben de üstümü değiştirip birazdan geleceğim," dedi.

Günlerdir ne yapıp etsem de anahtara ulaşsam

diye kafasında kurmuştu. Şimdi laboratuvarın anahtarı birkaç adım ötesinde kendine sunulmuş bir armağan gibi orada, Cenani Bey'in ceketinin cebinde duruyordu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Avuç içleri terledi. Çenesi kilitlendi. Şakağında bir ağrı hissetti.

Aklında binlerce düşünce uçuşuyor, kararlar alıp aldığı kararlardan hemen vazgeçiyordu. Gözleri ceketin üstündeydi, bir-iki adım attı, durdu. Banyo kapısının açılıp kapandığını duydu. Cenani Bey belli ki banyoda işini bitirmişti. Az sonra odaya gelip ceketini alacak, üstüne geçirip yemek için aşağıya inecekti.

Bunu kabul edemezdi.

Hızla atıldı, büyük bir utançla elini ceketin cebine soktu. Yaptığına kendisi de şaşarak kurcalamayı sürdürdü. Eline değen metalin soğukluğunu hissetti, avuçlayıp çekti aldı. Cenani Bey odasının kapısında görüldüğünde yastığının altına anahtarı tıktırılmış, kıpkırmızı bir yüzle, kıpırdamadan yerinde çakılıp kalmıştı.

"Aaa! Şermin sen yemeğe inmedin mi?" diye soran Cenani Bey'i duymamıştı bile.

Kulakları uğulduyor, karnına giren ağrıyla baş etmeye çalışıyordu. Yaptığına hâlâ inanamıyor, içine düştüğü durum nedeniyle kendinden utanıyordu. O anda yerin yarılmasını, kendisini içine çekmesini ve orada kaybolmayı tercih ederdi.

Cenani Bey kapıda durmuş kendisine bakıyordu, bir şey söylese koşup yanına gidecek, ayaklarına kapanacak ve hıçkırıklara boğulup "Ne olur beni affedin," diye yalvararak, anahtarı kendisine geri verecekti.

Yutkundu... Konuşmaya çabaladı, sözcükler minik bir çocuğun ağzından çıkar gibiydi. "Üstümü değiştirirken gelcem!" diyordu ki kendini hemen toparladı, "Geliyorum, üstümü değiştireceğim..." diyebildi.

3. BÖLÜM

Laboratuvardaki İlk Gece

Şermin odasında bir süre daha kaldı, kendini toparlamaya çalıştı. Banyoya gitti, yüzünü defalarca yıkadı. Soğuk su kendine gelmesini sağlamıştı.

Yemeğe inerken Cenani Bey'in anahtara uzunca bir süre ihtiyacı olmasın diye dua ediyordu. Zira böyle bir şey olur ve anahtarı yerinde bulamayıp soruşturursa ilk şüphelenecekleri kişi kendisiydi.

Aldığı riskin farkındaydı ve bu gece harekete geçmeliydi. Yaptığı anlaşılmadan da anahtarı yerine koymalıydı. Ayrıca Ragıp da birkaç günlüğüne Üsküdar'da anneannesinde kalacaktı, o dönmeden ne yapacaksa yapmalıydı. Ragıp odasındayken dışarı adımını atamazdı.

Mutfağa indiğinde yemeğe başlamışlardı. "Şermin, ne olur bir daha hastalanma. Çok nazlı oluyorsun. Bebekken daha güçlüydün kızım..." diyen annesine baktı.

"Anneciğim elimde değil ki, okuldan bulaşmış. Ama artık daha dikkatli olacağım. Cenani Bey'e de söz verdim," dedi.

"Bana söz vermişmiş. İlahi çocuk," diye gülen Cenani Bey'le göz göze gelmemeye özen gösterdi.

Annesine baktı, “Muhibbe nerede anne?” diye sordu.

“Babası çağırınca gitti. Niye sordun?”

“Bizimle yemeğe kalacağını sanmıştım. Yok bir şey, öylesine sordum,” dedi.

Akşam yemeğinden kalktıkları zaman, “Ben Muhibbe’ye bakıp geleyim, olur mu?” diyerek fırladı.

İzzet Efendi’yle karşılaştığında heyecan içindeydi. “İzzet Amca, Muhibbe nerede?”

“İçeride yem...” adamın sözünü bitirmesine bile izin vermeden eve daldı.

Muhibbe’yi mufak tezgâhının önünde buldu.

Alçak bir sesle, “Ben çok ama çok kötü bir şey yaptım,” dedi.

Muhibbe öylece durdu. Sakince uzandığı havluya ellerini kuruladı. Tezgâha dayandı ve “Cenani Bey’in ceketinin cebinden anahtarı almayı becerebilirdin mi?” diye sordu.

Şermin küçük dilini yutmuş gibiydi. Öylece kalmıştı. Nereden görmüştü, nasıl bilebilirdi...

“Aldığını söyle yoksa seni yeterince tanımadığımı düşüneceğim,” diyerek güldü.

Şermin anlamsızca Muhibbe’ye bakmayı sürdürüyordu. Söylediği şey yaptığını onayladığını mı gösteriyordu yoksa, “Senden de bu beklenirdi,” mi demek istiyordu. Kafası karıştı.

Muhibbe, “Söylesene, aldın mı anahtarı?” diye

üsteleyince Şermin, şaşkınlığını üzerinden attı.

“Beni tanıyormuşsun. Sen söyle öyleyse. Ne yapmışımdır?” dedi. Sesinde gizlemekten çekinmediği bir öfke de vardı. Muhibbe’nin soğuk tavrından rahatsız olmuştu. Geldiğine pişman oldu, arkasını dönüp gidecekti ki Muhibbe, “Bana cevap vermeden nereye böyle?” diye sordu.

Daha da öfkeli bir sesle, “Aldım! Tamam mı, aldım!” diye bağırdı ve koşarcasına mutfaktan çıktı.

Giriş kapısında yeniden karşılaştığı İzzet Efendi’ye çarptı, neredeyse adamı yere devirecekti. Sendeleyip dengesini kaybeden adam, “Ne oldu bu deli kıza yine?” der gibi kafasını salladı.

Eve vardığında annesiyle babası salonda kahvelerini içiyor, Cenani Bey’in anlattıklarını can kulağıyla dinliyorlardı. Geldiğini fark ettiklerinde annesi, “Şermin gelsene, Cenani Bey Tevfik amcanla ilgili bir anısını anlatıyor,” diye seslendi.

Şermin oralı olmadı, “Uykum geldi, yatmaya gidiyorum ben, iyi geceler,” diyerek odasına çıktı.

Hızla odasına giren Şermin yastığının altındaki anahtarı çıkarıp kutsal bir şeymiş gibi avcuna koydu, gözlerini kırpmadan anahtara baktı. Bir yandan içine düştüğü duruma sinirleniyor, diğer yandan kendisine yasaklar koyarak istemediği şeyleri yapmaya zorlayan ailesine kızıyordu.

Daha ilk günden yasak koymasalar, laboratuvarı gizemli ve ulaşılması zor, girilmesi tehlikeli bir

yer olarak göstermeselerdi, Cenani Bey kendisini anlasaydı... Bunu düşündüğü an kendine kızdı, *"Saçmalama Şermin, Cenani Bey nereden bilsin laboratuvara kafayı taktığını? Onunla bu konuyu hiç konuşmadın ki,"* diye içinden geçirdi.

Sessizce, düşüncelere dalarak yatağında saatlerce oturdu. Bir ara koridorda ayak sesleri duyunca, yatağa girdi, yorganı üzerine çekti ve uyuyormuş numarası yapmaya başladı. Her gece kapısını çalıp içeri giren annesi kapının önünden geçti gitti. Şermin annesinin banyoya gittiğini, birazdan geleceğini düşündü ama gelen giden olmadı. Yeni ayak seslerini duyduğunda babasının geldiğini anladı. Kapısı açıldı, içeri giren Haluk Bey yatağının başucuna geldi. Yerdeki Muşka'yı alıp Şermin'in yanına koydu, kızını bir süre seyretti.

Babası gittiğinde Şermin derin bir nefes aldı, *"Biraz daha kalsaydı boğulacaktım,"* diye sızlandı. Harekete geçmesi için bütün köşkün uykuya dalmasını beklemeliydi. Yaşadığı gerilimli anlar nedeniyle terlemişti, üzerindeki yorganı kenara itti. Kalktı, seyirlikten köşkün bahçesine baktı. Ortalıkta kimse yoktu ama İzzet Efendi'nin hemen her gece zamanı belirsiz gezintilere çıktığını biliyordu.

Babası, *"Etrafı kolaçan ediyor, köşkün bekçiliğini yapıyor, bizi koruyor,"* demişti.

Sert esen rüzgâr ağaçları sallıyor, onları gecenin karanlığında şekilden şekle sokarak korkunç ya-

ratıklara benzetiyordu. Aklından, "Onlar sadece ağaç... Ağaç!" diye geçirerek kendini cesaretlendirmeye çalıştı. Başarılı da oldu. Üzerine paltosunu geçirdi, önceden odasına getirdiği çizmelerini eline aldı, elini pijamasının cebine attı, anahtarı yokladı.

Saniyeler içinde bahçeye çıkmıştı, buna kendisi de şaşıtı. Köşkün arka bahçesine vardığında Komodor yanında bitti ama havlamıyor, inilti sesler çıkarıyordu. Kısık bir sesle "Oyunun sırası değil Komodor," dedi. Kendisi önde köpek arkada atölyeye doğru yürüdü. Kapıya geldiğinde kalbinin çarpıntısı artmıştı. Hava oldukça soğuktu ama içinde bulunduğu durumun heyecanı ile kalın paltosunun içinde ter basmıştı.

Anahtarı deliğe sokmaya çalıştı, ilk denemesi başarısızdı. Yanlış anahtarı aldığını düşünerek sınırlendi. Elleri titriyordu. Sakinleşmeye çalıştı, yeniden denediğinde anahtar "tık" diye kilide oturdu. Çevirdi "tıkırtt" sesi kulaklarında öyle güçlü yankılandı ki arkasına baktı.

Kapıyı açmak için ittirdi, kapı açılmadı. Tekrar ittirdi. Yine açılmayınca birkaç kez daha kilitlendiğini anladı. Anahtarı iki kez daha çevirdi... "Tıkırt... Tıkırt..." hedefine ulaşmasına çok az kalmıştı, bu kez sesleri önemsemedi bile. Kapı açılmıştı.

Derin bir nefes aldı, "Şermin topla kendini," dedi, sesinin bu kadar yüksek çıkmasına şaşırarak adımını atıp, laboratuvara girdi. İçerisi zifiri karanlıktı.

“Bir lambası vardır mutlaka, nerededir?” diye düşündü. Kapıyı açık bıraktığını fark etti ama kapatmaya da cesaret edemedi.

Bir yandan duvarda bir düğme arıyor, bir yandan da kapıyı kapatırsa buradan bir daha asla çıkamayacağına, kapana kısılacağını düşünüp korkusuyla baş etmeye çalışıyordu.

Elinin altında bir şey hissetti, hemen bastı. Önce kısık, loş bir ışık içeriyi görmesini sağladı, ardından giderek parlayan, gücü artan lamba her yeri aydınlattı. Şermin büyülenmiş gibi bakıyor, kıpırdamadan duruyordu. Komodor ışığı görünce havladı ve Şermin’i korkuttu. Can havliyle kapıyı kapattı ama Komodor da onunla birlikte içeride kalmıştı. *“Sus!”* işareti yaptı sonra, *“Köpek de ne anlar ya bu hareketten,”* diyerek gülümsedi.

Eli hâlâ lambanın anahtarı üzerindeydi, ışığı hemen kapattı. *“Ne kadar dikkatsizim, ışığı görecekler,”* diye panikledi... Ardından, *“Üstelik salağım da, bütün panjurlar sıkı sıkı kapalı, nasıl görecek,”* diyerek kıkırdadı. Işığı yaktı, laboratuvar önünde geniş, uzun bir koridor şeklinde uzanıyordu. Şermin şaşkınlık içinde etrafına baktı, *“Dışarıdan çok küçük görünüyordu. Aslında ne kadar da büyükmüş,”* dedi.

Girişin tam karşısındaki duvarda tavana kadar uzanan bir kitaplık bulunuyordu ama raflarda kitaptan çok yatay olarak konulmuş rulolar vardı. *“Ruloları en son incelerim, şimdilik nerede ne var ona*

bakmakla yetineyim," diye düşündü.

Laboratuvarın tam ortasına büyükçe bir masa yerleştirilmişti. Üstünde Muhibbe'nin anlattığı gibi cam şişeler, kavanozlar duruyordu. Necip Paşa ömrünün son günlerine kadar buraya gelip çalışmış olmalıydı. Çünkü bazı cam şişelerde hâlâ renkli sıvılar duruyordu. Masanın bir köşesinde geniş ve derin metal kapta da rengi iyice kararmış, hamura benzer bir şey vardı. İçerideki ekşimsi kokunun sebebi de bu çamura benzeyen hamur olmalıydı.

Parmak uçlarına basarak sağ tarafa ilerledi, duvarda dizili göz hizasındaki rafları incelemeye başladı. Eşyaları tanımaya, ne işe yaradığını bulmaya çabalıyordu.

Cam tüpler, farklı boyutlarda metal kutular, ispirto ocakları, biri çok büyük diğeri ise miniminnacık iki mikroskop, altın renkli benzersiz bir tartı ve tahta bir düzeneğin içinde duran ağırlıklar, bunların hemen yanında üzerinde güneş sisteminin çizili olduğu ahşap bir levha, içlerinde değişik renklerde tozların olduğu küçüklü büyüklü şişeler...

Şermin üstlerine yapııştırılmış kâğıtları fark edince birini hemen raftan aldı, üzerindeki yazıyı okumaya çalıştı. *Kemkir Tohumu Tozu* yazan şişeyi elinde evirip çevirdi, "Kemkir mi, o da ne?" dedi. Başka bir şişeyi aldı, küçük kâğıtta *Arigento Sipales* yazıyordu. Sonra şişelere iyice yaklaştı, eline almadan okumaya başladı; *İncir Tohumu, Şevketi Bostan Çiçeği Tozu, Zehirli*

Dikkat Et, Kantoron, Otturuk Otu, Ferikonep Dragus, Amoliten Kornis, Fado Amora, Eşek Hıyarı Özütiü...

Sıkıldı, rafı hızla geçti ve yandaki rafa geldiğinde karşılaştığı şey birkaç adım gerilemesine neden oldu. Korkmuştu da. Kocaman bir kavanozda, yeşile çalan bir sıvının içinde gri bir yılan vardı. Kalbinin atışları neredeyse laboratuvarın duvarlarında yankılanıyordu.

Oradan hemen ayrılmak, bir daha ayak bile basmamak istiyordu. Büyük dedesinin bunları neden burada topladığını, hele bir yılanı niçin bir kavanoza koyup sakladığını anlamaya çalıştı. Aklına Necip Paşa'nın biyoloji okuduğu geldi ama bu bile Şermin'i rahatlatamadı.

Yılanla tekrar karşılaşmamak için bir sonraki rafa doğru gözlerini kaydırdı ve burada biraz daha kalması gerektiğine karar verdi.

Duvara asılı çerçeveli bir kâğıdın en üst satırında kocaman harflerle "ŞERMİN – Doğum: 1901" yazıyordu.

Altında "25 Mart, Saat: 18:00, Kilo: 3 kilo 450 gram, Boy: 45 cm" yazılıydı. Sonraki satırlarda tarihler vardı. 1905, 1910, 1915 diye uzayıp gidiyordu...

Karşısında Necip Paşa varmış, onunla konuşuyormuş gibi "Şimdi 38 kiloyum ama kaç gram olduğumu bilmiyorum, boyum da 1 metre 53 santim," dediği anda gözleri doldu.

Fakat dedesinin neden bu çizelgeyi doldurma-

dığına, sonraki yılları neden boş bıraktığına anlam veremedi. “İzmir’de yaşadığımız için olmalı. Zaten onunla sadece bir kere karşılaştım. Babama sorup doldurabilirdi ama onlar da küslermiş. Neyse!” diye mırıldandı ama ilgisini çektiği kesindi, babasına bunun hikâyesini soramayacağı için üzüldü. Necip Paşa’nın uzaktan da olsa kendisiyle ilgilenmiş olması gururunu okşamıştı.

“Duygusallaşmanın zamanı değil,” diyerek yeniden etrafı incelemeye başladı.

Duvara monte edilmiş bir tezgâhın üstünde çeşitli malzemeler yığılıydı. Her yer düzenli olmasına rağmen burası dağınıktı. Çeşitli metal, kiremit, hasır, tahta eşyalar gelişigüzel konulmuş gibi duruyorlardı.

Karşı duvarda asılı kocaman bir kara tahta vardı. Üzerinde değişik formüller, yazı ve rakamlar karalanmıştı... Ayrıca çok düzgün çizilmiş büyük bir insan kafası vardı. Kafanın her yerinden oklar çıkartılmıştı, okların ucunda birtakım yazılar yazılmıştı. Okumaya çalıştı; “duyularımızı kontrol eden bölüm”, “konuşma merkezi”, “sistemin en hassas bölgesi” gibi yazılardı bunlar.

Kafası o kadar karışmıştı ki bunların hiçbirini anlamadı. Deneyleri anlayabilirdi. Bir insan meraklıysa böyle bir yer kurup çalışmalar yapabilirdi, alet edevatın da açıklaması vardı. Babasının bile İzmir’deki evde böyle küçük bir çalışma masası vardı. Ama bu

kafa neydi? Üzerinde yazılanları nasıl açıklamalıydı? Gülümsedi, “Adı boşuna deliye çıkmamış” dedi.

Komodor huysuzlanınca kendini kaptırıp burada oldukça uzun kaldığını anladı. Köpeklerle konuşarak “Komodooor! Hemen çıkıyoruz, buraya geldiğimi kimseye söyleme tamam mı?” dedi. Kapıya doğru adım atmıştı ki, gözü bir şeye takıldı.

Tam pencerenin önünde, bir ayağın üzerinde duran, boruya benzeyen bir şeydi. Gidip bakmayı düşündü ama daha fazla oylanmak istemediği için oradan ayrılmaya karar verdi.

Lambayı söndürdü, kapıyı açıp ilk önce Komodor’u dışarı yolladı ardından kendi de çıktı. Kapıyı özenle ama “tıkırt” sesi duyulacak korkusuyla kilitledi. Hızla eve yöneldi. Bir yandan da İzzet Efendi’ye yakalanmamak için çevreyi kolaçan ediyordu.

Odasına girip kapıyı kapattığında içinde tarif edilemez bir mutluluk duydu. “İlk gece kazasız belasız bitti. Darısı sonraki gecelerin başına. Fakat tam çıkarken gördüğüm şey de neydi acaba?” diye kendi kendine konuştu.

Yorgunluktan bitkin düşen bedenini, bir işi başarmanın verdiği mutlulukla yatağa bıraktı, üstünü örtmeye fırsat bulamadan uyuyakaldı.

Laboratuvardaki İkinci Gece

Şermin sabah uyandığında kendini bambaşka bir insan gibi hissetti. Laboratuvara girmek için harcadığı onca çaba meyvesini vermiş, bu zor işi başarmıştı. Oranın şimdiki halini bilen üç kişiden biri olmuştu. Diğerleri büyük dedesiyle Cenani Bey'di. Babasının, amcasının artık cesaret edemediği şeyi yapmış, korkusuzca laboratuvara adım atmıştı. Fakat daha da önemlisi çok tanıyamadığı dedesinin nasıl biri olduğunu anlamış, Necip Paşa'nın gerçek mirasını, tamamını olmasa da keşfetmişti. Daha keşfedilecek bir sürü şey vardı.

Mutfağa indiğinde annesi kahvaltıyı hazırlıyordu. "Kurt gibi açım, kahvaltıda ne varsa yiyeceğim," dedi. Bedriye Hanım suskundu, sanki Şermin'i duymamıştı. "Anneciğim kahvaltıda ne var?" diye sesini yükselterek sordu.

Annesi, "Aaa! Sen mi geldin? Her zamanki şeyler işte, gel otur," diye yanıt verdi.

"Sıradan ve sıkıcı geçecek koca bir gün. Amaaaan, neyse! Bu gece yine macera var," diye düşündü.

Güngerçektendesıkıcıgeçti. Muhibbe'yihicgörmendi, neredeyse eve kapanıp saklandığını düşünecekti.

İzzet Efendi'yle karşılaştığında ağzını yoklayıp gece bahçede bir hareketlilik olup olmadığını sordu, aldığı yanıtı sevindi. Bütün gün aklında laboratuvara gittiğinde neler yapacağını, nerelere bakacağını kurup durdu.

Bir de kötü haber almıştı, Ragıplar köşke dönüyordu. Necip Paşa'nın kitaplığından bir kitap aldı, odasına gidip yatağına uzandı ve okumaya başladı. Ancak kafasını toparlayıp kendini kitaba veremiyordu. Minik balkonuna minder koydu, Muşka'yı kucağına aldı ve bahçeye boş boş bakarak hayallere daldı.

Karanlık bastığında babası hâlâ eve gelmemişti. Akşam yemeğinin ardından annesiyle salonda oturdu, sıkıntıdan pathiyordu.

Annesi, "Şermin, ince oya yapmayı öğrenmek ister misin? Baksana şimdi yaptığım çok güzel oluyor... Ne dersin?" diye soran kadına hayretle baktı. Bu konuyu daha önce defalarca konuşmuşlardı. O eliş, örgü, oya, nakış yapmayı aklından bile geçir-miyordu ve öğrenmek için hiç istekli davranmamıştı.

"Of anne, neden ısrar ediyorsun sanki?" diye sıkkınca içinden geçirdi. Hayatını bir evin çatısı altında sadece eş ve anne olarak geçirmek istemediğini annesi anlamış olmalıydı. Bilime merakını, okuma tutkusunu, farklı bir insan olma isteğini neden önemsemiyordu?

Gelecek için yaptığı planlarda kendisini görmek

istediği yer bir ev değildi. O Cenani Bey gibi doktor, babasının en çok sevdiği şair Mehmet Akif gibi veteriner, bunların hiçbiri olamazsa Karşıyaka'daki komşuları Miray Teyze gibi hemşire olmak istiyordu.

Annesine baktı, "Anne, bu konuyu hiç konuşmasak..." dedi.

Bedriye Hanım, "Tabii, işine gelmeyince sen her şeyi halının altına itmek istiyorsun! Bu el işlerini de öğrensen fena mı olur?" diye tersledi.

"Kim, hangi halının altına, ne itiyor? Söyleyin bakalım..." Kapıda Haluk Bey'in durup kendilerini dinlediğini fark etmemişlerdi. Şermin kalkıp babasına koştu, sarıldı, "Bildiğin şeyler babacığım, annem beni bir an önce evlendirip evden atmak istiyor!" dedi.

Bedriye Hanım'ın yüzünün asıldığını gören Haluk Bey, "Hiç sanmıyorum. 'Şermin büyüyünce bir yere gitmesin, hep dizimizin dibinde dursun, biz yaşlanınca ev işlerini de yapar. Şermin bize bakar,' der annen!" diyerek güldü.

Ama ortamı yumuşatmak için yaptığı bu şakaya ne karısı ne kızı güldü. Bedriye Hanım, "Benim kızımın mutluluğu dışında istediğim bir şey yok," diyerek hem kendisiyle alay eden kocasına hem bu konu her açıldığında kendisini azarlamaya kalkan kızına sitem etti.

Gece ilerleyip Şermin odasında yalnız kaldığında annesine haksızlık ettiğini düşündü. "Aslında benim

iyiliğimi istiyor. Hem de içtenlikle istiyor ama benim kendisi gibi olmayacağımı, olamayacağımı da anlaması gerek. Belki onun genç kızlığında imkânlar yetersizdi, bir kızın işi çeyiz yapmak, koca beklemek ve evlenip evinin kadını olmaktı... Şimdi öyle değil... Tamam, belki hâlâ öyle ama birileri bunun böyle olmasını engellemeli, bu düzeni değiştirmeli," diye içinden geçiriyordu ki, "Offf! Amma saçmaladım, işim başımdan aşkın. Akşam için hazırlık yapmalıyım," dedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, el ayak çekilince kapısını yavaşça açtı, koridora göz gezdirdi ve dün yaptığı gibi hızla aşağıya indi. Bahçeye çıkıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Bu gece şansına Komodor ortalıkta yoktu. İzzet Efendi'nin de çıkıp ortalığı kolaçan edeceğini sanmıyordu. "İzzet Efendi bahçeye bir gece çıkıyorsa ertesi gece yatağını terk edemiyor, ne yapalım..." diyerek gülen babası gözünün önüne geldi.

Laboratuvarın kapısına geldiğinde yine soluk soluğaydı. İkinci kez gelmesine rağmen yine de çok heyecanlıydı. "Tıkırttt... Tıkırt... Tık" kapıyı açtı, kapadı, ışığı yaktı. Nefes alışverişini hafifletmek için sırtını kapıya dayadı, öylece birkaç dakika durdu.

Doğruca dün gece görüp sonra incelemeye karar verdiği ruloların olduğu rafa gitti. Bu gece daha rahat davrandığını fark etti. Nedenini bilemediği bir özgüvenle hareket ediyordu.

Burası amcasıyla babasının korkuyla anlattıkları

yere hiç benzemiyordu. Belki de Necip Paşa çocuklarının gelmesini engellemek için onları korkutmuştu.

Son derece dikkatli davranarak rulolardan birine uzandı, yavaşça çekip aldı. Rulonun bir ucundan sıkı sıkıya tutup açmaya başladı ama elinden kaydırınca "fııırt" diye toplanıp eski haline gelen rulo Şermin'i kızdırdı. Doğrusu beceriksizliğine kızdı. Etrafa bakındı, arkasındaki masaya yöneldi ve ortalığı kendince toparlayıp biraz yer açtı.

Rulonun ucuna ağırlık olarak bulduğu bir metal parçası koydu ve hızla açmaya başladı. Açıkça gözleri büyüyordu. Ortaya çıkan resim onlarca bitkinin çizimlerinden oluşuyordu. Her birinin altında açıklamalar vardı ama miniminnacık yazılmıştı. Okumak imkânsız gibiydi... Kocaman kâğıdın en üstündeki yazıyı okudu "İstanbul Coğrafyasındaki Şifalı Otlar – Bitkiler Envanteri"... Bitkilerin resimleri büyüleyici güzellikteydi. Kimin çizdiğini merak ederken, alttaki imzayı gördü... "Aptal kafam, elbette büyük dedem çizmiş, ne bekliyordun?" diye söylendi.

Başka bir ruloyu almak için rafa dönecekti ki, rulo hızla kapandı ve "fırtttttttt... tak!" diye bir ses çıkararak toparlandı ve Şermin'in yüreğini ağzına getirdi.

Sakinleşince yeni bir ruloya uzandı, bu kez daha dikkatli biçimde masaya yaydı, açmaya başladı. İç içe geçmiş birtakım borular birbirini takip ediyor,

kocaman kâğıdın her yerini kaplıyordu. Bu rulonun üstünde ne olduğu yazmıyordu ama ilgisini çektiği için anlamak istiyordu. Boruların bağlantı yerlerindeki minik yazıları okumaya çalıştı fakat o kadar küçük yazılmışlardı ki okumayı beceremedi.

Etrafa göz gezdirdi, masaya dikkatle baktı "Hah! Tam da ihtiyacım olan şey!" diyerek sevindi. Elinde büyüteç, rulonun başına geçti, yazıların üstünde büyüteci gezdirmeye başladı.

"Bitkinin tam altına gelecek şekilde, köke zarar vermeden, sürekli ve az su verilecek, suyu boşa harcamadan, etkili sulama yapılacak... Başkaca bir sürü yazı. Şermin bu yazılara anlam veremediği için sıkıldı. Katlayıp yerine koydu. Birden aklına Muhibbe'nin anlattıkları geldi. Bu "damlama sulama" sisteminin çizimleri olmalıydı. *"Büyük dedem gerçekten ilginç biriymiş. Suyu gereksiz yere kullanmamak iyi fikir. Ah! Cenani Bey'le konuşma şansım olsa da buluşlarını neden uygulayamadığını sorabilsem,"* diye geçirdi içinden.

Bir başka ruloyu daha gözüne kestirdi, hafifçe çekti ama rulo yerinden kılmıdamıyordu. Zorladı, yerinden oynatamadı. Bir adım geri çekilip hızla çekti ve rulo yerinden oynamasını engelleyen şey neyse onu aşır hızla çıkmaya başladı.

Şermin sendeledi. Rulo elindeydi ama gözleri rulonun altından fırlayıp yere doğru düşmeye başlayan şeye takıldı... Şermin'in gözlerinin hızı düşen

şeye yetişemiyordu ama düşenin ne olduğunu az çok kavramıştı.

Kalın, meşin kaplı bir kitaba benziyordu bu. Düşeceği yere bakınca başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Rafın bittiği yerde üst üste duran metal kaplar vardı.

Panik içindeydi; *“Düştüğünde çıkaracağı ses bırak köşkü bütün mahalleyi ayağa kaldırır!”* diyerek, neler yapabileceğini düşünmeye başladı.

Aklına bir sürü çözüm geliyordu ama öylece durmaya devam ediyordu, sanki bütün kasları kilitlenmişti, gövdesi beyninin verdiği komutu duyuyor fakat vücuduna söz geçiremiyordu...

Son anda tüm gücünü toplayarak, can havliyle kitaba vurdu ve masanın altına düşmesini sağladı ama yine sendeledi, bu kez yere kapaklandı. Kan ter içinde kalmıştı. Yüreği yerinden fırlayacak gibiydi. Sakinleşmeye çalıştı. *“Başardım!”* dedi.

O anda sağ elinin acıdığını, ılık bir şeyin bileğinden avcuna doğru aktığını hissetti. Bileği kesilmişti, kanıyordu. Avcunda toplanan kana korkuyla baktı. Düşerken bir yere çarpmış olmalıydı, yere kan damlamasın diye elini yukarı kaldırdı. Sağa sola bakıp bez gibi bir şey aradı, bulamadı. Paltosunun düğmesini hızla açtı, elini pijamasından içeri soktu, bileğini göğsüne dayadı.

Atleti kan içinde kalana dek elini orada tuttu. Kan akışının hafiflediğini hissetti, dikkatlice, başkaca bir

yere kan bulaştırmamaya çalışarak elini dışarı çıkarttı, yanılmamıştı. Tamamen durmasa da azalmıştı. Oturduğu yerde bir süre kalakaldı. Ne yapacağını bilmez halde sol eliyle kitaba uzandı. Meşin ciltli, üzerinde kabartmalar olan kalın, ağır kapağı kaldırıp ilk sayfaya baktı...

Bu bir kitap değil, defterdi. Hızla ayağa kalktı. Sanki birkaç saniye önce başına gelenlerin tümünü unutmuş, bulduğu ganimetin büyüleyici etkisiyle kendinden geçmişti...

Defterin ilk sayfasında "Biyolog ve Mühendis Necip'in Hatıra Defteri" yazıyordu. Küçükük çocukken ilk kez Burgaz Adası'nda görüp sevdiği, Nergisli Ev'in salonunda asılı duran fotoğraftaki adam, laboratuvara adım attığından beri, yaptıklarını görünce gözünde devleşen büyük dedesi Necip Paşa'nın bıraktığı büyük mirası bulmuştu.

Defteri paltosunun içine sakladı, eline baktı, hâlâ kanıyordu. Hızla kapıya gitti, bahçeye göz gezdirdi, ortalıkta kimse olmadığını anlayınca hemen kapıyı kapattı, kilitledi ama lambayı söndürmediğini hatırladı. Tam kapıyı açıp içeri girecekti ki Komodor havlamaya başladı. İçinden köpeğe söylenerek hızla evin yolunu tuttu. Işığı da yarın kapatırdı.

Köşke yaklaştığında mutfak penceresinden gelen ışığı gördü ve "Şimdi hapı yuttum işte!" dedi. Penceresinin altına geldi, mutfakta kimin olduğunu görmek için parmak uçlarında yükseldi. Annesiydi.

Gecenin bu saatinde ne yaptığını merak ettiği annesini izlemeye başladı. "Birazdan gider... Herhalde... İnşallah!" diye fısıldadı.

Pencerinin altındaki çiçeklerin yanına çömeldi, beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra ışık söndü. Annesi odasına gidene kadar içeri giremezdi.

Orada uzunca bir süre kaldı, ayağa kalktığına bacakları uyuşmuştu. Topallayarak evin kapısına gitti, yavaşça açtı, eve girdi. Evin içindeki seslere kulak kabarttı, hiçbir şey duymadı ve hızla merdivenleri çıktı, odasına girdi.

Aynalı dolabının karşısına geçti, pijamasını çıkardığında kendisi de gördüğüne inanamadı. Atleti kan içindeydi, yetmezmiş gibi göğsüne bastırdığı defterin kapağı da lekelenmişti. Tekrar bileğine baktı, artık kanamıyordu ama üstünü mahvetmişti. Doğruca banyoya gitmediği için kendine kızdı.

Defteri yatağın ucuna koydu, balkonun yanındaki sehpaye gitti, annesinin zoruyla odasına konulan sürahide su vardı. Atletini özenle çıkardı, çekmece-den bulduğu bir bezi aldı, ıslattı ve bileğini, avcunu, göğsünü keselermişcesine sildi. Kendisi temizlenmişti ama atleti kan içindeydi. Pijamasında da kan lekeleri vardı, hepsini yatağının altına sakladı. Yeni bir atlet ve pijama giydi.

Aynada son kez üstüne başına baktı ve yatağa girdi. Defteri eline aldı, ilk sayfayı açtı, "Biyolog ve Mühendis Necip'in Hatıra Defteri" yazısını büyük

bir keyifle tekrar tekrar okudu. İçinde tepinip duran merak böceği “Hadi açsana, sayfaları çevirsene, okumaya başlasana,” diye bağıırıyordu ama Şermin bu anın keyfini çıkarmak istercesine aynı şeyi okuyup duruyordu.

Sonunda böceğin ısrarlarına dayanamadı! Sayfayı çevirdi ve yeni bir başlıkla karşılaştı. “1862; kızımın doğumuyla yepyeni bir hayat başlıyor...” yazısını gördü. Okunaklı, çok güzel bir elyazısıyla yazılmıştı defter. “Necip Paşa sadece iyi bir bilim insanı değil aynı zamanda iyi bir edebiyatçıymış. Okuru etkilemeyi biliyor, merak uyandıran bir tarzı var... Kolay okunsun diye inci gibi bir yazıyla yazmış hatıralarını...” diyerek kıkırdadı.

Fakat aklına dedesinin doğum tarihi geldi. Yanlış hatırlamıyorsa 1815’te doğmuştu Necip Paşa. Garipsedi bunu ama üzerinde durmadı. Elinin altında okunması gereken koca bir defter ve Şermin’in an be an kabaran merakı vardı.

“Böyle bir defterin olduğunu bence kimse bilmiyor. Bilse Cenani Bey bilirdi, mutlaka alır babama verirdi,” diye bir düşünceye kapıldı. Bu, okuma isteğini daha da artırdı.

Sayfaları çevirmeye başladı ama okumuyordu gelişigüzel göz gezdiriyordu. Okuma isteğini engellemek, defteri baştan sona tadını çıkara çıkara okumak istiyordu. Sayfaları çevirdikçe içindeki merak duygusu yerini coşkulu bir sevince bırakıyordu.

“Nahit... Sevgili Kızımın Evlendiği Gün... Hayatın En Zor Anları” başlıklı bölüme geldiğinde koridordaki ayak seslerini duydu, hızla kalkıp odasının lambasını söndürdü. Yatağına girip yorganı burnuna kadar çekti, hâlâ elinde tuttuğu defteri kutsal bir emanetmiş gibi göğsüne bastırdı. Koridordaki sesler yerini sessizliğe bıraktığında yorgunluğa yenik düşmüş, çoktan uykuya dalmıştı.

Necip Paşa'nın Hatıra Defteri

Sabah uyandığında defter hâlâ göğsündeydi. Dışarıda bahardan kalma bir gün vardı. Güneş ışıkları odasını dolduruyor, Şermin'in mutluluğunu büyütüyordu. "Aman Allahım, yatağın altına tıktırdığım şeyleri ortadan kaldırmam gerek," diyerek yataktan fırladı. Elindeki defteri şifonyerin en alt çekmecesine, iç çamaşırlarının altına sakladı. Oraya kimsenin bakmayacağını, en güvenli yerin orası olduğunu biliyordu.

Gündüz gözüyle ellerine, bileğine baktı. Gece odasının loş ışığında fark etmemişti ama tamamen temizlenememişti.

Kapısını yavaşça açtı. "Bu saatte herkes uyanmış aşağıya inmiştir," dedi. Banyoya girip kapıyı kilitledi. Bileğini fark ederse annesine ne söyleyeceğini geçirdi. Aklına; unutmuş da annesi hatırlatmış gibi bir edayla "Ha! Küçük bir sıyrık. Önemli değil," demek geldi.

Aslında öyle çok küçük bir sıyrık değildi ve yanlışlıkla bir yere değse hâlâ canını yakıyordu. Ellerini sabunla köpürterek bol suyla yıkadı. İyice temizlediğine inandığında odasına geri döndü. Giyindi, mutfğa indi.

Kahvaltı sofrasında Muhibbe'yi görünce şaşırdı, sevindi ama kızgınlığı sürdüğü için kıza selam bile vermeden oturdu.

Bedriye Hanım, "Ooo! Küçük hanım günaydın. İnsan bir günaydın der, hayırlı sabahlar diler. Ne o, yüzünü şeytan mı yaladı senin. Sevimsiz!" diyerek Şermin'e hem takıldı hem yaptığıнын ayıp olduğunu hissettirdi.

Şermin, gözlerini masaya dikerek "Günaydın, hayırlı sabahlar. Yüzümü şeytan falan yalamadı. Gittim banyoda yıkadım. Şeytanın başka işi yok benim yüzümü mü yalayacak? Ayrıca o kadar büyük dili mi var?" deyince Muhibbe güldü.

Bunu fırsat bilip şımarıkça, "Sana küsüm, niye benim yaptığım şakaya gülüyorsun sen?" diye mızıldandı.

Muhibbe bunu duymamış gibi, "Bedriye Teyze, Şermin'in yüzünü yalasa yalasa melekler yalar ama onları da kaçırdığı için bu sabah iş şeytana kalmış," deyince hepsi gülmeye başladı.

Şermin elini tutmak için Muhibbe'ye uzandı, o anda pişman oldu. Muhibbe bağırarak "Aaa! Ne oldu bileğine senin? Ne kötü kesilmiş..."

"Kesilmiş mi, neresi?" diyen Bedriye Hanım, Şermin'in elini avuçlarının içine almış, incelemeye başlamıştı. Soran gözlerle kızına baktı, "Ha! Küçük bir sıyrık. Önemli değil," demesine rağmen bakmayı sürdürdü. "Küçük bir sıyrık anne, bahçede

olmuştur. Hatırlamıyorum bile,” dedi.

Muhibbe’ye döndü, kıza sinirle baktı. Muhibbe mesajı aldı ve konuyu uzatmamak için “Aaa! Dün seranın oradaki ağaca tırmanırken olmuştur,” diyerek Bedriye Hanım’ı rahatlattı, Şermin’i kurtardı.

Kahvaltıda havadan sudan, okuldaki salgının kimleri kırıp geçirdiğinden, okulun ne zaman tatille gireceğinden konuştular. Muhibbe ile Şermin’in arası düzelmiş yeniden eskisi gibi arkadaş, kardeş olmuşlardı.

Muhibbe’ye, “Sana göstermek istediğim bir şey var, kahvaltıdan sonra odama çıkalım mı?” diye sordu.

“Neymiş o?”

“Göstereceğim dedim ya!”

Muhibbe, “Tamam tamam, sana da soru sorulmuyor artık. Sinirli şey,” dedi gülerek.

Odaya girdiklerinde Şermin, Muhibbe’ye sarıldı. Kulağına, “Beni affettin mi?” diye fısıldadı.

“Şermin, sen özür dilenecek bir şey yapmadın ki. Tersine sen beni affet. Seni anlamayıp engel olmaya çalışan bendim. Bunu yapamayacağımı bile bile üstelik...”

“Bırak şimdi bunları, biri iyi biri kötü iki haberim var sana. Hangisini önce söyleyeyim?” diye sordu.

Muhibbe, “İyi olanı söyle ama sen söz konusu olunca kötü olanı daha çok merak ettim. Tamam önce kötüyü söyle,” diye yanıt verdi.

Şermin yatağının altından kanlı pijama ile atletini çıkarıp Muhibbe'ye gösterdi. Kız neredeyse çığlık atacaktı, kendini zor tuttu. "Nasıl oldu bu!" diye bağırdı.

"Dün gece laboratuvarda düştüm. Düşerken bir yere çarptım herhalde. Nasıl kanadı anlatamam. Kanı dindirmeye uğraşırken başıma bunlar geldi," diyerek kanlı çamaşırlarını gösterdi. "Bunlardan kurtulmam gerek, yardım eder misin?" diye sordu.

Muhibbe biraz düşündü ardından, "Arka bahçe-deki yaprak yakma çukuru var ya, oraya atar yakarız," dedi. "İyi haber ne?"

Şermin şifonyerinin alt çekmecesine doğru gitti, yavaşça hareket ediyor, Muhibbe'nin merakını kamçıliyordu. Arkası dönükken Muhibbe'ye, "Gözlerini kapa," diye seslendi. Defteri eline aldı, gözleri kapalı olan Muhibbe'nin eline defteri tutuşturdu.

Elindekinin ne olduğunu anlamayan Muhibbe, "Bu da ne?"

"Büyük dedemin hatıra defteri."

"Necip Paşa hatıralarını mı yazmış, neler yazmış?"

"Muhibbeeee! Daha okumadım ki. Dün gece buldum. Eve geldiğimde gecenin bir yarısıydı."

"Hiç bakmadın mı, bir de meraklı geçinirsin!"

"Şöyle sayfalarını karıştırdım, o kadar. İçimdeki merak böceğini yenmek istedim çünkü bu defterin tadını çıkara çıkara okumak istiyorum. Bugünden

itibaren de okuyacağım...” Muhibbe’ye baktı
“Okuyacağız,” diye düzeltti.

“Ne duruyoruz, başlasak ya!”

“Önce şunlardan kurtulalım.”

Muhibbe hızla odadan çıktı, on dakika sonra döndüğünde elinde bez bir torba vardı. Şermin’in çamaşırlarını alıp torbaya tıktı. Şermin’e “işte oldu” der gibi baktı ve odadan birlikte çıktılar.

Muhibbe yaprak yakma çukurunun dibine çamaşırları yerleştirirken Şermin sağdan soldan topladığı yaprakları, dal parçalarını getirip çukura yerleştirdi. Cebinden çıkardığı kibritle yaprakları tutuşturan Muhibbe eliyle Şermin’e geriye git işareti yaptı ama dinletemedi. Ortalığa yayılan duman hafif bir esintiyle üstlerine gelince iki kız gülüşerek kaçtılar.

Süs havuzunun yanındaki banka oturdular, Şermin defteri çıkardı. Üzerindeki kan lekelerini fark eden Muhibbe, “Buna da kan bulaşmış. Yakalım mı?” deyince Şermin Muhibbe’yi itti.

Uzaktan seslenen İzzet Efendi’yi fark ettiklerinde Şermin, “Burada rahat yok, iyisi mi biz odama dönelim,” diye somurtunca Muhibbe, “Dur! Ben gönderirim şimdi onu” dedi. Babasının yanına gitti, geri geldiğinde “Ragıplar dönmüş. Onu haber verdi,” diye açıkladı.

Şermin’in yüzü asıldı. “Defteri okumak imkânsız hale geldi. Ragıp yine benim odamda olacak, ne yapacağız?” diye söylendi.

“Defter bende kalır, bana geldiğinde okuruz,” dediğinde Şermin elinden en değerli oyuncuğu alınmış çocuk gibi şımarıkça, “Olmaz öyle şey. Benim dedemin defteri bu,” diyerek dudak büktü.

Muhibbe sinirli bir ses tonuyla “Ben benim dedemin mi dedim? Allah Allah, lafa bak. Ragıp odan-dayken nasıl okuyacağız? Ayrıca biliyorsun sağı solu kurcalayan bir çocuk. Ya bulursa defteri? O zaman ne yaparız?..” diye sordu.

Şermin ikna olmuştu. Muhibbe en az kendisi kadar defteri sahiplenmişti, ona güvenebilirdi. Bu düşünceyle gülümsedi.

“Tamam ama birkaç gün daha bende kalsın. Sonra sana veririm, ne olur gözün gibi bak e mi!”

“Sağ gözüm gibi mi, sol gözüm gibi mi bakayım?”

“Senin içine şakacı biri kaçmış Muhibbeciğim!”

Kahkahaları bahçeyi çınlatmaya başladığında Bedriye Hanım verandaya çıktı, kızlara bakıp mutlulukla gülümsedi.

“İyi ki Muhibbe var. Yoksa bu zıpır kızı nasıl zapt edecektim bilmiyorum,” diye geçirdi içinden. Kızlara bakmayı sürdürdü, ne yaptıklarını anlamadan kendi kendine sorarak “Kitap mı okuyor bunlar?” dedi, mutfığa geri döndü.

“Bence en ilginç bölümü babaannemin evlenmesini yazdığı bölüm, orayı okuyalım mı?”

“Şermin bırak o bölümü, ben hiçbir bölümünü bilmiyorum henüz. Baştan başlayalım, ne dersin?”

“Haklısın, başlıyorum öyleyse,” dedi ve defterin ilk sayfasını açıp, okumaya başladı:

“Bu defteri yazmaya 97 yaşında başladım. Niye bu kadar geciktim, bilmiyorum. Belki yazılacak kadar değerli bir hayatımın olmadığını düşünüyordum. Belki de bu defteri yazmak için hatıralarımın birikmesini, yazmak için koşullarımın uygun olmasını bekledim.

Bunların hiçbirisi değil aslında, galiba en doğrusu ‘sona’ yaklaştığımı hissetmem. Bedenimin bana ‘yoruldum artık, şimdi en çok yapmak istediğin şeyi yap yoksa geç kılacaksın,’ demesi gerekiyordu.

Şimdi 97 yaşında, laboratuvarı yapmak istediğim değişikliklerin tamamlandığı gün yazmaya başlıyorum. Binanın eskimiş, yıpranmış yerlerini düzelttirdim. Camlarına panjur taktırdım. Artık daha rahat çalışacağım. Henüz kapısı takılmadı. Marangoz Agop bitirdi kapağı ama benim istediğim gibi bir kilit bulamadığını söylüyor, doğrudur. Eksiklerine rağmen güzel, kullanışlı bir mekân oldu... Elektrik hâlâ yok. Silahlara da yapılan santral henüz çalışmaya başlamadı. Sordum, ‘Yakında çalışacak, evlere de elektrik verilecekmiş,’ dediler. Bense tesisatın projesini kendim çizip ustalara yaptırdım. Arada anahtarlara değişiyor, atölyenin ısı ısı aydınlanacağı günleri özlemle bekliyorum. Bu gece sabırsızlığıma yenildiğim için gelip yerleştim laboratuvara. Gaz lambası ışığında defteri yazmaya başladım...”

Şermin durdu, "Muhibbe, İzmir'deki evimizde de gaz lambasıyla otururduk. Köşke yerleştiğimde bana en garip gelen şey bu ısl ısl aydınlıktı, biliyor musun?"

"Bilmem mi? Ben de elektrik geldikten sonra günlerce hep tavana bakıp durmuş, kafamı yere indirmemiştim. Ampullere bakıp, 'yanan armut' deyip durmuştum. Köyümüzde gaz lambası da yoktu, mumla aydınlanırdık..."

Şermin Muhibbe'ye şefkatle baktı. Defteri gösterip, "Okumaya devam ediyorum!" dedi.

"Bu günlüğü kimse için değil sadece kendim için yazıyorum. Defteri gün be gün yazacağım ama kimsenin okuması amacıyla değil. Benim gibi birinin hayatını kim merak edip okumak ister ki? Günün birinde bu defteri bulan olursa şimdiden 'merhaba' demek istiyorum. Eline ilk alacak kişiye selam olsun..."

Şermin bu satırları okuduğunda sesi titredi, gözleri doldu. Muhibbe'ye dönüp baktığında onun da duyulandığını gördü. Defteri eline ilk alan kendisiydi...

Gerçekten kendisi miydi? Cenani Bey daha önce defteri bulmuş ya da Necip Paşa defterden kendisine söz etmiş olabilirdi. "Olsun!" deyince Muhibbe atıldı "Ne olsun?"

"Defteri benden önce bulan var mı, diye düşündüm... Varsa var! Şimdi bizim elimizde ya! Tadını

çıkartalım,” diyerek gülümsedi, okumaya devam etti ve okudukça daha da duygusallaştı, gözyaşlarına hâkim olamadı ve ağlayarak okumayı sürdürdü.

“Talihsiz, şanssız biri miyim? Bence öyleyim. Geç yaşta evlendim, genç yaşında eşimi kaybettim. Allah bana yaşarken evlat acısını tattırdı, torunlarımı hayatımdan kovaladım, adım deliye çıktı... Daha ne olsun? Şimdi bu yaşta geçmişimi kurcalamam da anlamsız...”

“Muhibbe, sen büyük dedemi benden daha iyi tanıyorsun. Gerçekten bu satırlarda yazdığı gibi mutsuz biri miydi?”

“Bilmem, bence değildi. ‘Deli’ yakıştırmasını sevdiğini bile düşünüyorum. Babam bir keresinde ‘Adı deliye çikalı sözü daha çok dinlenir oldu,’ demişti. Bildiğim kadarıyla çok yalnız biriydi ama buna üzülmediğini, içlenip kederlendiğini sanmıyorum. Bence yalnızlığı seviyordu, günlerce laboratuvarıdan çıkmadığı olurdu. Bence onun için en önemli şey, orada yaptığı deneylerdi... Necip Paşa farklı, ilginç biriydi.”

“Bence de öyle biriymiş,” dediğinde Muhibbe Şermin’e baktı, gözlerindeki ısıltı gitmiş yerini hüznünlü bir bakış almıştı.

“Hadi bugünlük bu kadar yeter! Yarın devam ederiz okumaya, istersen hiç okumayalım, sen üzülüyorsun okudukça, ha!”

“Aaa! Olur mu? Okuyacağız tabii. Bu defter ganimet gibi, belki ilerleyen sayfalarda daha ilginç şeyler

buluruz. Belki de annem ve babamla ilgili şeyler de vardır...”

“Ah! Şermin sen ne hınzırsın!”

“Bu gece son kez laboratuvara gidip ortalığı ko-la-şan edeceğim,” dedi. Elindeki defteri göstererek “Böyle değerli bir şey daha bulacağımı sanmıyorum ama belli de olmaz.”

“Nasıl gideceksin? Ragıp da geldi, odandan nasıl çıkacaksın akıllım?”

“Bir yolunu bulurum. Son kez gitmek istiyorum. Ragıp önemli değil, Cenani Bey anahtarının olmadığını anlarsa o daha kötü.”

Şermin bunu söylediği an aklına anahtarı yastığının altına bıraktığı geldi. “Hadi kalkalım! Hemen odama gidip anahtarı yastığın altından almalıyım,” dedi.

Gece odadan nasıl çıkacağını da düşünmeye başlamıştı. “Zor bir gece beni bekliyor. Ragıp erkenden uyursa iyi! Uyumazsa işim iş,” diye söylendi.

Köşkteki Hayalet

Akşam yemeğinde bütün aile bir aradaydı. Annesiyle babası, Namık amcasıyla yengesi, Ragıp, Şermin.

Şermin kimseyle göz göze gelmemek için kafasını önüne eğmiş yemeğini yiyordu. Konuşulanlar hiç ilgisini çekmemişti. Yengesi Üsküdar'da geçirdikleri günleri anlatıyor, Bedriye Hanım'a, karşı yakadaki okulları övüyordu. Bir ara amcası Cenani Bey'le ilgili bir şey söyleyince kulak kabarttı. Söylediğine göre atölyedeki eşyaların ne yapılacağına hâlâ karar verilmemişti. Cenani Bey biraz süre istiyordu.

Amcası sıkıntıyla "Cenani Bey zaman isteyince söyleyecek sözüm kalmadı. Sen konuşsan..." dedi.

"Yarın konuşurum. Hem ben atölyeyi İzzet Efendilere vermeyi düşündüm, sizce de uygun olur. Tek Muhibbe ile orada yaşamaları daha uygun olur. Tek göz odada kalıyorlar, Muhibbe büyüdü, ayrı bir odası olsa iyi olmaz mı?"

Şermin bunu duyunca kafasını kaldırıp babasına döndü ve az kalsın, "Aaa! Laboratuvar da tek odalı, kocaman tek bir odası var..." deyiverecekti, kendini zor tuttu.

“Neyse, Cenani Bey’e bu fikrimi söyleyince elini çabuk tutacaktır. Atölyeyi bir an önce boşaltmak istememin nedenini biliyorsun Namık.”

Şermin bunu duyunca gülümsedi. Aklından *“Babam iki gecedir laboratuvara gittiğimi bilse...”* diye geçirdi. Sonra, *“Aman! Allah korusun, bilmese daha iyi,”* diye ürperdi.

“Benim uykum geldi, yine Şermin Ablamla mı yatacağım?” Ragıp uykulu bir sesle bunu sorunca masadaki herkes ona döndü.

Annesi, *“Oğlum senin kendi yatağın var, orada yatacaksın. Şermin Ablanla yatmıyorsun ki...”* deyince Şermin atıldı, *“Hadi gel, ben seni yatırayım, ister misin?”*

“Olur ama beni korkutmayacağına söz ver.”

Şermin ağzını açtığı için bin pişman olmuştu. Derdi Ragıp’ı bir an önce uyutup laboratuvara giderken kendisine ayak bağı olmasını engellemekti. Sinirlendi, sandalyesini gacırdatarak geriye ittirdi, kalktı, *“Herkesi iyi geceler. Benim uykum geldi,”* dedi.

Gidiyordu ki, yengesi elini uzatıp Şermin’i kolumdan yakaladı, yumuşacık bir sesle, *“Ablası sen Ragıp’a bakma. O daha çocuk. Ne dediğini bilmiyor. Hadi! Ragıp’ı da al,”* deyince Şermin inatlaşmadı. Ragıp’a döndü; gözlerini açtı, dişlerini ortaya çıkararak, fısıltıyla ama korkutucu bir sesle *“Gel bakalım ufaklık. Bu gece en güzel gecen olacak,”* diyerek sırıttı.

Ragıp, ablasının yaptığı taklidi ve bu oyunu sevmiş, birlikte gitmek için Şermin'in eline yapışmıştı bile ama Bedriye Hanım, "Şermin yarın sabah en güzel sabahın olmasını istiyorsan Ragıp'a iyi bak," diyerek gülünce masadaki herkes gülmeye başladı.

Şermin durdu, annesine baktı, birkaç kelime söylemek istedi ama sessiz kalıp mutfaktan çıktı.

Ragıp'la odaya girdiklerinde balkon kapısını açık buldu ama kapalı bıraktığına emindi. Odasına biri girmiş ve açmış olmalıydı. Annesiydi kesin, "Havasız bu oda, havasız..." deyip duruyordu. Yatağına koştu, Ragıp'a hissettirmeden yastığının altını yokladı, anahtar olduğu yerde duruyordu.

Şermin, "Ragıp sana bu gece bir sürprizim var. Kiminle yatacaksın biliyor musun?" diye sordu.

Gözlerinden uyku akan Ragıp birden heyecanlandı, "Kiminle, seninle mi?" deyince Şermin, "*Bu çocuk gerçekten şapşal... Onunla asla yatmayacağımı bilmiyor mu ne?*" diye düşündü. Sakinleşmeye çalıştı ardından "Muşka'yla yatacaksın... Hep istemez miydin?" diye Ragıp'a baktı.

"Muşka'nın saçlarını okşayarak uyuyabilir miyim?"

Bunu öylesine içten ve çocukça söylemişti ki Şermin dayanamadı, yatağının üstünden Muşka'yı kapıldığı gibi Ragıp'ın yanına gitti. "Muşka'ya sorsana," diyerek bebeği Ragıp'ın burnuna dayadı. Çocuk afallamıştı, büyüyen gözlerini Şermin'e dikip "Senin bebeğin, sen sor. Bana cevap vermez ki," dedi.

Şermin de Ragıp'ın oyununa kendini kaptırmıştı. "Hayır, sen sor. Bence Muşka da senin sormanı istiyor," diyerek çocuğu gıdıkladı. Ragıp bebeğin kulağına usulca yaklaştı, "Benimle yatar mısın? Saçlarını okşayabilir miyim?"

Şermin sesini değiştirip, "Sen de kimsin? Ragıp mısın? Eğer oysan birlikte yatabiliriz... Saçlarımı da okşayabilirsin," deyince çocuk büyük bir mutlulukla gülümsedi, neredeyse çekercesine Muşka'yı Şermin'in elinden aldı.

Yatağına yattı, bebeğin saçlarını okşamaya başladı sonra avuçlayıp sıktı. Şermin iyi geceler dileyip üstünü örttüğünde Ragıp çoktan uyumuştı bile.

Tam o sırada balkon kapısının camına çarpıp gü-rültü çıkaran bir şey Şermin'i ürküttü. Bir kuş mu çarpmıştı acaba? Kapıya doğru gitti. Minicik balko-nunun zeminine baktı. Hayır, kuş filan yoktu. Tam o anda minicik bir taşın cama çarpıp, yere düştüğünü gördü. İrkildi ama taşın geldiği yöne bakınca yüzü-ne kurnazca bir gülümseme yayıldı.

Muhibbe aşağıda durmuş, el kol hareketleriyle Şermin'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. İçinden coşkulu bir sevinç dalgası geçti. "Yaşasın, Muhibbe de gelmek istiyor. Yaşasın!" dedi. El salladı; "Bekle, ini-yorum," anlamına gelen işaretler yaptı.

Aceleyle giyindi ama heyecana kapılmadan, için-deki coşkuyu bastırarak, acele etmeden, ses çıkarmama-ya özen göstererek evden çıktı. Buluştuklarında

Muhibbe'nin yüzünde mahcup bir eda vardı. "Tamam dalga geçme, gelmek istedim," deyince Şermin, "Hadi itiraf et. Şu hayalet dedikodusu seni de korkutmuştu. O yüzden gelmek istemiyordun... Korkak seni!" diye dalga geçti.

"Korkuttu elbette. Deliye bak! Babam, hamamı tamir eden duvarcı ustası, kendi buradan uzak olsun, Sarılop bile görmüş. Öyle bir anlattılar ki korkmamak elde mi? Kafasında kukuleta, ayaklarında kocaman çarıklar, elinde ucu ışıltılı bir asayla bütün gece köşkün bahçesinde uçarak gezermiş. Dev gibi bir hayaletmiş. Laboratuvarın çatısına oturur, kırımızı ışıklar saçan gözlerini köşke diker, homurdanıp dururmuş. İnsanın kulaklarını sağır eden, ısığa benzer sesler çıkarırmış. En kötüsü pelerininin altına aldığı her şeyi kendisiyle birlikte gökyüzüne taşımasıymış. Hatta Komodor'u almış bir gece. Hayvan günlerce ortada görünmemiş. Sonra bir gün tüyleri dökülmüş, ağzı burnu yara içinde köşkün girişinde belirmiş."

Şermin o ana kadar sustu, yüzündeki alaycı ifadeyle Muhibbe'yi dinledi ama son söyledikleri, içinde karşı konulamaz bir gülme hissi yarattı. İçinde bulundukları durumu unutsa bahçeyi çınlatacak bir kahkaha atabilirdi.

Muhibbe'ye sarıldı, "Korku dolu hikâyen bittiyse laboratuvara gidelim! Bizimkiler yemekten sonra kahvelerini içerler, benim de Ragıp'la birlikte yatıp

uyuduğumu sanıyorlar. Hadi çabuk... Ayrıca böyle saçmalıklara inanmışsın ya! Pes sana, akıllı geçinirsin bir de!” deyince Muhibbe kızdı. “Bunun akılla ne alakası var? Zaten anlatılanlar mantıksız olduğu için korktum ya,” diye terslendi.

Laboratuvarın kapısına geldiklerinde Şermin, “Bana bak, yılanlardan korkar mısın?” diye fısıldadı.

“Burada yılan ne arasın, kızım!”

“Laboratuvarda bir tane var ama cansız. Ona rağmen beni ürküttü. Şimdiden söyleyeyim de, sen de ürkme.”

“Tamam, tamam. Aç şu kapıyı... Çenesi düşük!”

İçeri girdiler, ışığı yaktıklarında Muhibbe ortalığa gelişigüzel baktı, “Aynen babamın anlattığı gibi bir yermiş. Dağınık, her şeyin üst üste olduğu, anlaşıl-maz bir sürü malzemenin yığıldığı bir yer,” yorumu yaptı.

“Öyle gelişigüzel bir yer değil... Bunların hepsi de son derece değerli biliyor musun? Hiçbir şey gereksiz değil, hepsi bilimsel buluşlar yapmak amacıyla özenle seçilip alınmış şeyler. Bu gece karşı raftaki rulolara bakmayı planlamıştım. Sen gez, ben işe koyulacağım,” dedi ve söylediğini hemen yaptı.

Muhibbe önce tedirgince etrafına baktı. Şermin’in söylediğinin doğru olduğunu düşündü. Sağa sola göz gezdirdi, rafları tek tek inceledi, arada aklı-na Necip Paşa geldiği için hüzünlendi. Ara sıra

Şermin'e bakıyor; masanın üstüne ruloları yayan, kâğıdın üzerine eğilip dikkatle bakan, gördükleri karşısında "cık... cık... aaaa!" sesleri çıkaran kız gözünde, gönlünde daha da büyüyordu. "Bu kız hem deli hem cesur aynı dedesi," diye düşünüyordu.

Bir ara Şermin'in rulolardan birini katlayıp, paltosunun içine zarar vermemeye özen göstererek koyduğunu gördü. Yanına gidip "Neydi o. Neden aldın?" diye sordu.

"Soyağacımız!"

"Ne ağacı, ne ağacı?"

"Soy-ağ-a-cı... Ailemin geçmişi, atalarımın nereden geldiklerini, sülalemizin kökenini gösteren belge yani."

"Peki, kökünüz neredeymiş? Göstersene bana!"

Şermin kâğıdı çıkardı, masaya serip Muhibbe'yi yanına çekti. Parmağını kâğıtta gezdirerek "Necip Paşa'nın babasının dedesi Üsküp'te doğmuş. Annesinin dedesiye Musul'da... Bak burada öyle yazıyor. Büyük dedemin ailesi 1760'ta İstanbul'a gelmiş..." Kâğıdın sonlarına parmağını götürüp "Görüyor musun, bunlar da babamla amcamlar..." Kendi adının olduğu yere parmağını vurarak "Bu da ben! Ragıp yok," deyip kıkırdadı, kâğıdı katladı, paltosunun içine koydu.

"Çıkalım hadi. Alabileceğim ikinci ganimeti de aldım."

Muhibbe kaygılı bir sesle "Şermin, dedenin hatıra

defteriyle, bu soyağacını ne yapacaksın? Babana söyleyeceksin değil mi?" diye sordu.

Şermin, Muhibbe'nin yüzüne şaşkınlıkla baktı, göz kırptı, "Ben deli miyim? Herhalde söylemeyeceğim!.. Yani şimdilik..." dedi.

Ragıp Hayaletleri Görüyor

Laboratuvardan çıktıklarında Muhibbe düşünceli, Şermin de heyecanlı ve mutluydu. Bir an önce odasına gidip soyağacını didik didik incelemek istiyordu. "Acele edelim, Ragıp uyanırsa işimiz iş!" diye fısıldadı.

"Şermin yaptığımız ortaya çıkarsa... Defteri ve soyağacını aldığın anlaşılırsa ne yapacağız? Başımıza iş açılır!" dediğinde Şermin durdu.

Gülerek, "Ortaya çıkacağını sanmıyorum. İyice okuyup, ezberledikten sonra getirip yerine bırakacağım. Bende kalamazlar ya! Bunlar benden çok бүтүн aileye ait. Ha! Sonunda zaten bana kalacaklar, öyle değil mi? Akıllıllım!" dedi.

"Nasıl yapacaksın bunu? Cenani Bey'in anahtarın kaybolduğunu anlaması an meselesi."

"Doğru söylüyorsun... Amaaaan! Şimdi bunu düşünecek halim yok. Günü gelince bakarız bir çaresine," dedi. Tam seranın yanına geldiklerinde havuzun yakınındaki karaltıyı fark ettiler. İzzet Efendi elinde gece lambasıyla bahçede geziyordu.

Panik içinde saklanacak yer arayan ve "Şimdi yandık," diyerek dudağını kanatırcasına ısırın

Muhibbe'ye Şermin "sus!" işareti yaptı. Eliyle evin arkasını gösterdi, oradan gitmenin daha akıllıca olduğunu düşünmüştü.

Parmak uçlarında yürüyerek evin arka tarafına geçtiler. Muhibbe fısıldayarak "Bir süre bekleyelim. Babam birazdan köşkün giriş kapısına doğru gider. O zaman ön tarafa geçer, eve gireriz. Bizi göremez," deyince Şermin "tamam," der gibi kafasını salladı.

On dakika kadar, neredeyse nefeslerini tutarak beklediler. Şermin Komodor'un yanlarına gelmesi için dua ediyordu. Muhibbe'ye iyice sokuldu, "Hadi! Çabuk!" diyerek ön bahçeye doğru yürümeye başladı. İzzet Efendi ortalıkta görünmüyordu. Havuzun kıyısından geçip duvarın arkasına saklandılar. Aslında eve girmeleri için her şey uygundu.

Bahçede İzzet Efendi'yle neredeyse saklambaç oynuyorlardı. Şermin bir an önce eve girip bu korku dolu anların bitmesini istiyordu ama odasında olanlardan haberi yoktu.

Yatağının içinde dönüp duran Ragıp, Şermin'in tarafına bakıp; önce kısık bir sesle "Şermin Abla... Uyan Şermin Abla," diye seslendi. Bunu birkaç kez söyleyip Şermin'den yanıt alamayınca bu kez yüksek sesle, "Şermin Ablaaa... Çişim geldi, beni tuvalete götürür müsün?" diyerek bağırmaya başladı.

"Şermin Abla beni duymuyor musun? Çişim geldi!" Yataktan kalkıp Şermin'in yatağına kadar gitmeye korkuyordu ama altını ıslatmasına ramak

kalmıştı. Son kez bağırdı, Şermin'den ses çıkmayınca tüm cesaretini toplayıp kalktı, Şermin'in yatağına gitti, yorganı hızla çekip aşağıya attı.

Yatakta kimsenin olmadığını gördü ama tam ortasına dizilmiş yastıkların neden orada olduğuna anlam veremedi. İyice korktu, odanın kapısına baktı ama orası çok karanlık geldi. Balkondan gelen ışığa yöneldi... Balkon kapısından aşağıya bahçeye baktı ve ne olduysa o anda oldu.

Muhibbe'yle Şermin havuzun arkasından çıkıp eve doğru koşuyorlardı. İşte o anda çılglık çılgılığa bağırma ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"HAYALETLER... HAYALETLER BAHÇEDE... HAYALETLER!"

Kapının yumruklanmasını duyan kızlar yerlerinde çakılıp kaldılar. Şermin yukarı, sesin geldiği yöne baktı. Ragıp'ın yerinde tepinerek kapıyı yumrukladığını gördü. Ne yapacağını bilemeden, elini kolunu sallayarak Ragıp'a "sus" işareti yaptı ama çocuğu sakinleştirmek mümkün değildi. Durdu, yapacak bir şey yoktu, böyle olacağı en baştan belliydi.

Muhibbe'ye döndü, "Sen hemen eve git, hemen ne olur," dedi. Derdi Muhibbe'yi bundan sonra olacıklara bulaştırmamaktı.

Ragıp'ın çılgınlıklarını duyan ev halkı apar topar yemek masasından kalkmış, çocukların odasına girip Ragıp'ı balkon kapısının önünde tek başına bulmuşlardı. Ragıp hâlâ "Hayaletler... Bahçede hayaletler..."

Bakın!” diye bağıyor, aşağıyı gösteriyordu. Ayten Hanım koşarak oğlunun yanına gitti, Ragıp’ın işaret ettiği yere baktı ve Muhibbe’yle Şermin’i gördü.

Döndü, Bedriye Hanım’a “Abla, gelsene,” dedi. Haluk Bey öne atıldı, Namık Bey abisini izledi, en sonunda Bedriye Hanım balkon kapısının önüne gitti, hep birlikte aşağıya baktılar.

Herkesin toplanmış kendilerine baktığını görünce Şermin’in karnına ağırı girdi, kalbi hızla atmaya başladı ve başına gelecekleri kabullenmiş, hakkında verilecek kararlara, uygulanacak cezalara boyun eğmiş bir suçlu gibi omuzlarını düşürdü, dönüp havuzun yanındaki banka gitti ve başı önünde oturdu.

İzzet Efendi olanları uzaktan seyretmişti. O kadar uyarmasına, kızıp söylenmesine rağmen Şermin’le arkadaşlığını engelleyemediği kızının içine düştüğü durumdan çok utanmıştı. Sinirle Muhibbe’nin üzerine doğru koşmaya başladı. Muhibbe ise arkasından yaklaşan babasından habersiz öylece ortada duruyordu.

Geceleri bahçede gezerken yanında taşıdığı kalınca sopayı havaya kaldırdı, Muhibbe’nin yanı başına geldiğinde bir el kolunu kavradığı gibi İzzet Efendi’yi durdurdu. Gür, kendinden emin bir ses, “Ne yapıyorsun be adam!” diye bahçeyi inletti.

Haluk Bey, bahçenin ortasında Muhibbe’yle Şermin’i gördüğünde neler olduğunu anlamıştı. Diğerlerini balkon kapısının önünde bırakıp kızları eve sokmak için hemen aşağıya inmişti.

İzzet Efendi neye uğradığını şaşırmış, yaptığı yanlışın da farkına varmıştı, boynunu büküp öylece durdu.

Haluk Bey kızlara “Hadi eve girin, çabuk!” diye bağırdı.

Muhibbe sanki bu emri bekliyormuş gibi koştu, o sırada sarsılarak ağlamaya başlamıştı. Doğruca mutfağa girip kendisini masanın önündeki sandalyelerden birine bıraktı alnını, masaya dayayıp ağlamayı sürdürdü.

Şermin banktan yavaşça kalktı, gözleri yerde babasının yanına geldi, duyulur duyulmaz bir sesle “Çok özür dilerim,” dedi. Haluk Bey kızının yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine baktı ve alnının tam ortasından öptü. “Hata sende değil kızım, seni tanımama rağmen, koruma duygusuyla seni engellemeye çalışan bende,” dedi.

Kızının elinden tuttu, çekercesine eve doğru götürdü.

Hâlâ balkon kapısında durup olan biteni izleyen Bedriye Hanım kocasının yaptığını görünce dayanamadı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Gitti, Şermin’in yatağının ayak ucuna oturdu, kendine hâkim olamadan ağlayarak dakikalarca orada kaldı.

Namık Bey, Ayten Hanım ve Ragıp olup bitene anlam verememiş, öylece kalakalmışlardı. Ragıp hâlâ hayaletlerin şokunda, kekeleyerek “Şe... Şe... Şer... min Ablam nerede?” diye sorup duruyordu.

Namık Bey karısına döndü, "Ayten, sen Ragıp'ı yatır, olur mu? Biz aşağıya inelim. Uyutunca gelersin," dedi. Bedriye Hanım'a bakarak "Yenge neler oluyor? Kızlar gecenin bir yarısında neden dışarıdalar?" diye sorunca Bedriye Hanım kafasını kaldırıp Namık Bey'e baktı. "Bu kız atölyeye girecekti. Haluk'a söyledim bunu. Umursamadı. Bak girmiş işte, ya başına bir iş gelseydi Namık... Ne yapardım ben o zaman?" dedi.

Namık Bey olan biteni o anda kavradı. Evet, abisiyle bu konuyu konuşmuştu ama Şermin'in atölyeye girebileceği aklının ucundan geçmemişti. Hatta Tefvik mektubunda, "Şermin atölyeye girer, bırakın girsin. Hatta siz önyak olun. Yenin şu geçmiş korkularınızı. Şermin size cesaret verir..." diye yazmış ama Namık Bey buna da bir anlam verememişti, Tefvik'in kendisiyle dalga geçtiğini sanmıştı.

"Yenge hadi kalk, yanlarına gidelim," diyerek Bedriye Hanım'ı kaldırmaya çalıştı. Cebinden çıkardığı mendile gözlerini, burnunu silen Bedriye Hanım, "Sen git Namık, elimi yüzümü yıkayıp geleceğim ben de," diyerek ayağa kalktı.

Banyoda uzunca süre aynaya baktı... "Kızımı, canımdan çok sevdiğim varlığımı korumaya çalışıyorum, tehlikelerden kötülüklerden uzak tutmayı istiyorum... Ama bunun 'Yapma, öyle olmaz, dur, beni dinle, söylediğimi yap' demekle olmayacağını şimdi kızım bana öğretiyor. Kızım bana hiç bilmediğim,

görmediğim şeyleri gösteriyor. Ne yapacağım ben!” diye kendi kendine söylendi.

Banyodan çıktı, odasına gidip gardrobun boy aynasında üstüne başına baktı. İçindeki ürpertiği geçiremiyordu. Dolabı açtı, Şermin’in de çok sevdiği kırmızı sabahlığını üzerine geçirip odadan çıktı. Merdivenlerde durdu, nasıl davranması gerektiğini düşündü. Aklında kızına söylemek istediklerini tarttı... Gülümsedi, zor bir karar vermiş, seçimini yapmış bir insanın emin tavırlarıyla merdiven basamaklarını hızla inmeye başladı.

Bedriye Hanım kızına, “Seni hep destekleyeceğim. Düşüncelerine değer verip onları gerçekleştirmen için sana yardımcı olacağım,” diyecekti.

Sonunda Her Şey Ortaya Çıkıyor

Bedriye Hanım mutfağa girdiğinde Muhibbe mutfak masasından kafasını kaldırmadan ağlamaya devam ediyordu. Şermin, babasının affedici, cesaretlendirici davranışına rağmen kendini suçlu hissediyordu. Çok utanmıştı, gözleri doluydu ama ağlamıyor, başı dik duruyordu. Haluk Bey masanın kenarına dayanmış, öylece kızlara bakıyor, yapacağı konuşmayı toparlamaya çalışıyordu. Namık Bey ocağın başına geçmişti, çay demliyordu.

Ne yapacağını bilmez halde mutfağın ortasında kalakaldı.

Haluk Bey, “Otursana Bedriye, kızların bize anlatacakları olmalı,” diyerek sessizliği bozdu. Ardından, “Muhibbe, tamam artık, ağlama kızım. Konuşacağız, tamam mı?” deyince Muhibbe daha yüksek perdeden hıçkırıklara boğuldu. Bedriye Hanım gitti, kızının yanındaki sandalyeye oturdu, Şermin’in dizine elini koydu, hafifçe okşadı.

Şermin annesinin yüzüne bile bakamıyordu, mutfaktaki tel dolaba dikilmiş gözlerini oradan başka bir yere çeviremiyordu.

“Muhibbe, git elini yüzünü yıka kızım. Sonra

hemen gel, hadi bakalım,” diyen Haluk Bey’e, Bedriye Hanım sert bir sesle “Şermin de gitsin, bak-sana şoktan çıkamamış hâlâ... Birlikte gidin, çabuk,” diye bir emir verdi. Bunu bilerek yapmıştı. Banyoda konuşurlar ve birbirlerini rahatlatırlar diye düşünmüşü.

Kızlar kalktı, birbirlerine sarılarak mutfaktan çıktı.

Namık Bey, “Abi, istersen bu konuşmayı sabaha bırakalım. Ne dersin?” diye sorunca Haluk Bey sinirlendi.

“Neyi bırakacağız Namık? Kızları değil, kendimi düşündüğüm için bu konuşmayı hemen yapmak istiyorum. Şermin’e ne kadar kızmış olursam olayım, hata bizim. Köşke geldiğimiz ilk gün, kızımı tanımama rağmen atölye yasağını koyan benim. Çocukluğumuza ait kötü anılar yüzünden onu engelleyen, saçma sapan bir karar alıp zorla uygulatan da benim. Şimdi bu gece anladım ki; bir çocuğa yasak koymanın anlamı yokmuş. Bir açığını bulur, çocuk o yasağı ortadan kaldırırmış. Hem de sonunda zarar görecektir olsa bile. Yapmamalıydım... ‘Yasakları akılsız zorbalar koyar, akıllı insanlar da bozar’ diyen ben, kendimle ters düştüm...”

Muhibbe ile Şermin kapıda belirince Haluk Bey sustu. Kızlar oturduktan sonra Şermin hemen konuşmaya başladı.

“Hepinizden özür dilerim. Dilerim diyorum çünkü Muhibbe’nin bu olayla hiçbir ilgisi yok. Tümüyle

benim başımın altından çıktı. Hatta oraya gitme fikrini açtığımda Muhibbe beni engellemeye çalıştı. Beceremeyince de bana küstü. Ama bu gece beni yalnız bırakmak istememiş olmalı ki bana eşlik etti...”

Babası elini “sus” dercesine kaldırdı, “Şermin şunda anlaşalım, bizi kızdırıp üzen, bu isteğini bizimle hiç paylaşmaman...” dedi.

Babası doğru söylüyordu. Onlara laboratuvara girmek istediğini bir kez bile söylememişti. Buraya geldiğinde tek bir kez babası atölye konusunu açmış, çok kesin bir şekilde hayır yanıtını almıştı. Evet, azıcık ısrarlı davransa, babasını ikna etmeye çabalarsa belki bunların hiçbirisi olmayacaktı.

“Peki, paylaşıydım izin verir miydin baba?” diye sordu. Çok içten bir soruydu... İçten bir yanıt aldı.

“Galiba... Hayır!”

“Gördün mü? Kendimi haklı göstermek istediğimi sanma ne olur. Ama o kadar merak ettim ki! Hiç tanımadığım dedemin atölyesini, orada neler yaptığını, anlatıldığı gibi ‘delice’ işler olup olmadığını görmek istedim. Hele bir gece seninle amcamın konuştuklarınızı duydum. Siz beni fark etmediniz, kütüphanede çocukluğunuzda başınızdan geçenleri, atölyede olanları konuşuyordunuz. Merakımı daha da artırdı bu.”

Namık Bey dayanamadı, “O gece bizi mi dinledin sen, pes yani Şermin!” dedi.

“Dinledim... Senin Tevfik amcamla gizlice atölyeye girdiğini de öğrendim. Başınıza ne geldiğini öğrenemedim ama konuşmalarınızın çoğunu duydum,” dedi. Ortamın yumuşamasını fırsat bilen Muhibbe, “Ben artık gideyim, babam...” diyecek oldu ama Bedriye Hanım, “Otur kızım oturduğun yere, senin de anlatacaklarını dinlemek istiyorum,” dedi.

Haluk Bey, “Sen bize atölyeye ne zamandır gittiğini söyle bakalım,” diye sordu.

“Üç gecedir. Bu son geceydi, bir daha gitmeyecektim. Cenani Bey anahtarın yerinde olmadığını fark etmeden geri koyacaktım. Bir daha da gitmeyecektim, yemin ederim.”

“Cenani Bey’den anahtarı gizlice almanı sonra konuşacağız ve en ağır cezayı da bu nedenle çekeceksin. Pekâlâ, artık atölye keşfin bitti yani, öyle mi?” diye soran babasına baktı. “Evet, bitti,” dedi.

“Bu keşfini bizimle de paylaşmak istersin elbette. Neler gördün anlat bakalım.”

Şermin durdu, babasının kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştı ama Haluk Bey “hadi” dercesine kafasını salladığında Şermin konuşmaya başladı ve neredeyse hiç susmadan laboratuvarda gördüklerini, ilginç bulduğu her şeyi, elbette yılanı, rulolarda yazanları, kimya deneyleri için dedesinin kullandığı malzemeyi, kendi doğumuyla ilgili Necip Paşa’nın tuttuğu notları... Anlattı durdu. Ama

ne soyağacından ne de defterden bahsetti. Bir ara Muhibbe'ye baktı, konuşmayacağından emin olunca rahatladı.

Bedriye Hanım, "Pekâlâ, şimdi herkes doğruca yatağına. Muhibbe bu gece sen Şermin'in odasında kal kızım. Babanın siniri yarına kalmaz. Yarın gider sin yanına," dedi.

"Ne oldu, kaçırdım mı yine her şeyi? Ragıp şimdi uyudu," diyerek mutfığa giren Ayten Hanım'a bakarak gülümsediler.

Namık Bey, abisine baktı, aklından geçenleri okumuşcasına "Ayten, yarın hep birlikte atölyeye gideceğiz, Şermin ve Muhibbe bize atölyeyi gezdirecekler. Hatta belki Cenani Bey de bize eşlik edecek. Değil mi abi?" diye sordu.

"Vallahi ne diyeyim? Harika bir fikir. Biz de çocukluğumuzu anımsarız, atölyeyle ilgili hoş anılarımız olmasa da..." diyerek güldü.

Şermin, "Cenani Bey mi?.. Her şey ortaya çıktıktan sonra onun yüzüne nasıl bakarım? Ayrıca soyağacını ve defteri biliyorsa, arar da orada bulamazsa annemle babama yeniden mahcup olurum... Şimdi bulduğumu söylesem mi acaba?" diye düşünüyordu ki Haluk Bey, "Bu konu burada kapanmaz ama bilirsiniz! Kuru bir özürle de geçiştiremezsiniz. Bundan böyle bize danışmadan, haber vermeden bir işe kalkışmak yok... Tamam mı?" deyince Şermin kalktı, babasının yanına gidip ona sarıldı, yanağına bir öpücük kondurdu.

Kolu hâlâ babasının omzunda, annesine bakarak "Tamam babacığım, peki ya annem beni affedecek mi?" diye sordu.

Bedriye Hanım ellerini uzattı, Şermin'i yanına çağırdı, kızına sarılıp "Seni hep destekleyeceğim. Düşüncelerine değer verip onları gerçekleştirmen için sana yardımcı olacağım," dedi. Ardından "Ama bunu yaparken seni asla gözümün önünden ayırmayacağım," diyerek gülümsedi.

Cenani Bey'le Laboratuvarda...

"Şermin cesaret dediğimiz şey, gözü kapalı her şeyi yapmak değildir kızım. Cesur insanlar akılla-
rıyla hareket eder, duygularıyla değil. Duygularımız
bizi zaman zaman yanıltır, aklımızsa yanıltmaz."

Bütün aile, laboratuvarın kapısında durmuş
Cenani Bey'in anahtarı deliğe sokarken söyledikle-
rini dinliyordu.

"Duygularımız bizi ne zaman yanıltır?"

Soruyu soran Haluk Bey'di.

"Yine itiraz edeceksin, değil mi Haluk? Hep böy-
leydin sen. Bir de Şermin'e kızılıyorsun neden bu
kadar meraklı, diye. Sana benzemiş evladım... Ama
sorunun cevabı çok kolay; duygularımız aklımızı ele
geçirdiğinde bizi yanıltırlar. Buna dikkat etmek ge-
rekir," diyerek kestirip attı.

"Pekâlâ, şimdi aklımızla mı, duygularımızla mı
davranıyoruz?"

Cenani Bey, "Offf Haluk, offfff!.. Bizi buraya ge-
tiren şey duygular ama kapı duygularla değil anah-
tarla açılır. Ben açamıyorum, Şermin gel aç şunu,"
deyip anahtarı Şermin'e uzatınca hepsi güldü.

Şermin kapıyı açtı, kendinden önce babası ve

amcasının girmesi gerekiyormuş gibi geri çekildi. Teker teker içeri girdiler, herkes bir yana dağıldı. Annesiyle yengesi masaların üstündekilere bakmaya başladı. Muhibbe, Şermin'in bir gece önce görüp ne olduğunu anlamadığı teleskopun yanına gitti. Cenani Bey, Necip Paşa'yla birlikte üzerinde çalıştıkları bilimsel bir deneyin formüllerinin olduğu ruloyu bulmak için hızlı adımlarla laboratuvarın sonundaki duvara gitti. Şermin o anda defteri de orada bulduğunu düşündü ve Cenani Bey'in defteri almak için oraya gittiğini sandı, yüreği ağzına geldi. Ama yanılmıştı. Aradığı ruloyu hemen bulan Cenani Bey, Şermin'in yaptığı gibi kâğıdın iki yanına ağırlık koyarak masaya yaydı, incelemeye koyuldu.

Haluk ve Namık beyler çocukluklarında girdikleri atölyenin yerinde yeller estiğini, buranın çok değiştiğini, ilk gördükleri yıllarda bu kadar çok malzemenin olmadığını fark ettiler, şaşkınlıkla bakınmayı sürdürdüler.

"Burası çok değişmiş Namık. Bizim zamanımızda sadece ortadaki masa vardı. Duvardaki raflar, kara tahta falan yoktu. Bu kadar dolu da değildi, yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Haklısın... Burası atölye olmaktan çıkmış, ciddi ciddi bir laboratuvar olmuş, değil mi?" deyince Muhibbe'yle Şermin birbirlerine bakıp, göz kırptılar.

Haluk Bey, "Cenani Bey burası ne olmuş böyle?" diye seslendi.

“Değil mi? Sevgili paşamız burayı bilim merkezi-
ne dönüştürmüş iyi ki!” diye yanıtlayan doktor ye-
niden masadaki kâğıda eğildi.

“Ayyy! Bu ne...”

Korkuyla bağırان Bedriye Hanım’dı. Kavanozun
içindeki yılanı görmüş ve ortalığı ayağa kaldıran bir
çığlık atmıştı. Cenani Bey hemen yanına gidip kava-
nozu eline aldı, evirip çevirdi ve “Burgaz Adası’nda
Nahit Hanım’ı yani rahmetli kayınvalidenizi sokan
yılan o. Annenizi soktuktan sonra ölmüş, Allah’tan
zehirli değilmiş. Paşa da alıp onu kavanozda sakla-
mış,” diye bilgi verdi.

Şermin laboratuvarın ortasında durmuş, kollarını
kavuşturmuş, çocuksu bir sevinçle laboratuvarda ge-
zinen, raflardaki şişeleri inceleyen, malzemeleri elle-
yip duran ailesine bakıyordu. Muhibbe de Şermin’in
yanında, yüzünde kocaman bir gülümseme, hikâyenin
mutlu sonla bitmesinin rahatlığıyla duruyordu.

“Buraya gelin!” diye seslenen Cenani Bey’e baktı-
lar. Elindeki kalemle kâğıda bir şeyler yazan Cenani
Bey’in yanına gittiler.

Kalemi havaya kaldırıp, kâğıdın üstüne atan ve
büyük bir sevinçle “Buymuş... İşte eksigi buymuş!”
diye söylenen Cenani Bey kâğıdı kaldırdı. Hepsine
doğru çevirip “Yıllardır bu formülün neresinde ek-
sik var diye düşünüp duruyorduk. Paşa ben yok-
ken gelmiş, vefatından kısa süre önce sorunu çöz-
müş. ‘Deli’ diyorlar ya, halt ediyorlar. Ben kendisini

en güzel şekilde anıyor ve kendisine 'dâhi' diyorum. Bu bir cilt hastalığını tedavi etmek için kafa patlattığımız bir ilacın formülü. Ah Necip Paşa, ah! Seni çok özleyeceğim."

Haluk Bey birdenbire Şermin'le yeteri kadar ilgilenmediklerini hissetti. Yanına giderek "Şermin sana ne kadar teşekkür etsem azdır kızım. Beni çocukluğuma yeniden götürmekle kalmadın, çocukluğumla barıştırdın... Sağ ol!" dedi.

Şermin babasının elinden tuttu, annesinin yanına doğru sürükledi ve ikisine birden baktı, "Beni affedin ne olur!" dedi.

Sonra Muhibbe'nin yanına döndü ve çocukluklarını yeniden keşfedip yaşayan büyükleri seyretmeye koyuldu. İçindeki mutluluğa diyecek yoktu. Ama aklında soyağacı ve defter vardı.

Bir an önce odasına kapanmak, defteri satır satır okumak istiyordu. Muhibbe'nin kulağına eğildi, fısıldayarak "Muhibbe, bu çocukları burada bırakıp gidelim biz. Saatlerce burada kalacak gibiler... Hadi!" dedi.

Cenani Bey'in "Yahu Paşa'nın bahsettiği bir soyağacı ve hatıra defteri vardı. Onlar nerede acaba? Asıl ganimet onlar... Arayın bakalım, bulmamız lazım, buralarda bir yerde olmalı," diye bağırdığını duyduklarında laboratuvardan çıkmışlardı bile.

Koşar adım giderlerken arkalarından Bedriye Hanım'ın seslendiğini duydular.

“Şermin, Cenani Bey aradığı bir şeyi bulamadı. Sen yerini biliyor musun kızım?”

Şermin olduğu yerde donakaldı. Arkasını dönüp annesinin yüzüne bile bakamıyordu.

Bedriye Hanım hızla yanlarına geldi, kızların ortasına geçti, kollarından çekştirerek yürümeye zorladı.

“Şermin, sen de, değil mi? Nerede? Benimle ilgili şeyler yazmış mı? Hemen gidip okumak istiyorum, çabuk... Hadi!” dedi.

Hepsi birden adımlarını hızlandırdılar, köşke girdiklerinde Şermin *“Annem beni kendine benzetir diye korkuyordum. Ben annemi kendime benzettim,”* diye düşündü. Bunun iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olduğunu bilemedi ama yine mutlulukla gülümsedi. Yatak odasına girdiklerinde hemen koşup defteri aldı, elinde sallayarak annesine döndü.

“Ganimet burada, okumaya başlayalım mı?” diye sordu.

Annesi Şermin’le Muhibbe’ye baktı. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyele “Kirazlı Köşk, içinde yaşayan tüm çocukları mutlu ediyor, değil mi?” dedi.

Şermin, İzmir’de, çok sevdiği Nergisli Ev’de anne ve babasıyla mutlu bir hayat sürüyordu. Ancak 13 yaşına girdiği yıl, hem ailesinin hem kendisinin hayatı beklenmedik bir şekilde değişti. Aldıkları kötü bir haberle her şeyi geride bırakan aile, İstanbul’a, büyük dede Deli Necip Paşa’nın yaptırdığı Kirazlı Köşk’e taşındı. Ancak Şermin için bu yeni düzene alışmak hiç de kolay değildi. Köşkteki kurallara uymak da! Kirazlı Köşk’ün bahçesindeki atölyeye yaklaşmasının bile yasaklanması, Şermin’i caydırmıyor, tam tersine iyice meraklandırıyordu.

Şermin, en yakın arkadaşı Muhibbe’yle birlikte köşkteki sırları tek tek ortaya çıkarmayı kafasına koymuştu. Bu süreçte küçük kuzeni Ragıp’a hiçbir şey belli etmemeli, annesi Bedriye Hanım’ı hoş tutmalı, Muhibbe’nin babası İzzet Efendi’ye görünmemeliydiler!

Kirazlı Köşk; Şermin, Muhibbe ve Ragıp’a bilinmeyen bir geçmişin kapılarını açarken okura da benzersiz tarihi bir serüven yaşıyor.

